

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

ЩЕЛУНИ МОМИЧЕТАТА

ОТ АВТОРА НА "КОГАТО ДОЙДЕ ПАЯКЪТ"

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН ЦЕЛУНИ МОМИЧЕТАТА

Превод: Десислава Петровска

chitanka.info

Роман на психологическия ужас, в който детективът Алекс Крос отново е по следите на двама серийни убийци. Първият, наричащ себе си Казанова, отвлича, изнасилва и убива млади жени от колежа в американския Юг. Вторият, известен като Джентълмена, върлува в Лос Анджелис. Най-страшното е, че те са във връзка един с друг и се състезават, а може би и действат съвместно. Единият обаче прави сериозна грешка, когато отвлича любимата племенница на Алекс Крос. Детективът психолог, заклел се повече да не преследва перверзни психопати, е оставен без избор — този път случаят е твърде личен.

Романът на най-нашумелия в последните години автор на психотрилъри Джеймс Патерсън е откупен за филмиране срещу астрономическа сума.

ПРОЛОГ

ИДЕАЛНИ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ

КАЗАНОВА

БОКА РАТОН, ФЛОРИДА. ЮНИ 1975 Г.

Цели три седмици младият убиец не бе напуснал разкошната петнайсетстайна къща на брега на морето. Можеше да чуе шепнеция прибой на Атлантическия океан, но нито веднъж не се изкуши да погледне към водата или към белия пясък на частния плаж, който се простираше на повече от сто метра по крайбрежието. Имаше твърде много неща, които трябваше да проучи, да изследва и да осъществи от скривалището си в ослепителната къща в Бока Ратон, построена в средиземноморски стил. Дни наред пулсът му не бе преставал да бие бясно.

В огромната къща живееха четирима души: Майкъл и Хана Пиърс и двете им дъщери. Убиецът следеше семейството отблизо и проникваше в най-интимните детайли от живота им. Харесваше всички дреболии от всекидневието им и най-вече изящната колекция от раковини на Хана, както и изработената от тиково дърво флота от всевъзможни платноходи, която висеше от тавана в една от гостните.

Наблюдаваше по-голямата дъщеря Коути ден и нощ. Тя учеше в гимназията „Сейнт Андрю“, където учеше и той. Беше ослепителна. Нямаше друго момиче в училището с подобна красота и интелигентност. Не сваляше поглед и от Кери Пиърс. Тя бе само на тринайсет години, но вече беше почти разцъфтяло дяволче.

Лесно се промъкна в тръбите на климатичната инсталация, макар че беше висок почти метър и осемдесет. Беше тънък като струна и още не бе започнал да едрее. Убиецът беше красив като първокурсник от скъп колеж.

В скривалището му бяха скътани няколко порноромана — супереротични съчинения, които бе открил по време на трескавите си

пазарувания в Маями. Беше се пристрастил към „Историята на О“, „Ученички в Париж“ и „Посвещаване в похотта“. Не се разделяше и със своя револвер „Смит & Уесън“.

Влизаше и излизаше от къщата през прозореца на избата, чиято ключалка бе счупена. Понякога дори спеше долу зад стария, тихо бръмчащ хладилник „Уестингхаус“, където семейство Пиърс държеше допълнителни запаси от бира и безалкохолни напитки за галавечерите, които често завършваха с огньове, накладени на брега.

В интерес на истината през тази юнска нощ той се чувстваше малко по-различно от обикновено, но не си струваше да се притеснява. Нямаше проблеми. Привечер боядиса тялото си на широки ивици и петна във вишневочервено, оранжево и кадмиевожълто. Беше воин, беше ловец. Седеше сгушен с 22-калибровия си хромиран револвер, фенерчето и книгите, които усещаше само опипом, на тавана над спалнята на Коути. Точно върху нея, така да се каже.

Беше настъпила върховната нощ. Началото на всичко, което имаше някакъв смисъл в неговия живот.

Настани се удобно и започна да си препрочита любимите пасажи от „Ученички в Париж“. Джобното фенерче хвърляше бледа светлина върху страниците. Книгата определено възпламеняваше като динамит, но беше и голяма боза. Разказваше се за един „почтен“ френски адвокат, който плащал на миловидна директорка да го пуска да си прекарва нощите в баровски девически пансион. Историята беше пълна с евтини езикови номера: „среброконечният му шип“, „верният му жезъл“, „той напояваше с влагата си ненаситно жадните ученички“.

След известно време се измори да чете и хвърли поглед към ръчния си часовник. Време беше, почти три часът сутринта. Ръцете му трепереха, когато остави книгата настрана и надникна през кръстосаните пръчки на решетката.

С мъка задържа дъха си, когато зърна Коути в леглото. Предстоеше му най-истинското приключение. Точно както си го беше представял.

Една мисъл го облада с наслада. Моят истински живот ще започне след миг. Наистина ли ще направя това? Да, ще го направя!...

Той буквално бе живял в стените на дома на брега на океана. Скоро този кошмарен и необясним факт щеше да господства на

първата страница на всеки вестник в Съединените щати. Вече едва издържаше в очакване да прочете в „Бока Ратон Нюз“:

МЛАДЕЖЪТ В КЪЩАТА!

УБИЕЦЪТ ВСЪЩНОСТ Е ОБИТАВАЛ КЪЩАТА НА СЕМЕЙСТВОТО!

ИЗДИВЯЛ ПСИХОПАТ МОЖЕ БИ ЖИВЕЕ ВЪВ ВАШИЯ ДОМ!

Коути Пиърс дори спеше като най-красивото момиченце на света. Носеше огромна тениска с надпис „Буревестниците от Университета на Маями“, но тя се беше вдигнала нагоре и той можеше да види розовите копринени бикини отдолу.

Спеше по гръб, кръстосала загорелите си от слънцето крака. Нацупените ѝ устни бяха леко отворени и образуваха съвсем мъничко „о“. От неговия наблюдателен пункт тя цялата му се струваше изтъкана от невинност и светлина.

Беше вече напълно зряла жена. Той я бе гледал как се кипри пред стенното огледало само няколко часа преди това. Беше я наблюдавал как си сваля розовия дантелен сутиен с банели. Бе съзерцавал заедно с нея съвършените ѝ гърди.

Коути беше непоносимо надменна и недосегаема. Тази нощ той щеше да промени всичко това. Щеше да я има.

Внимателно и тихо премести металната решетка на тавана. След това изпълзя навън и се спусна в спалнята, цялата издържана в небесносиньо и розово. Усещаше спазми в гърдите, дишането му бе учестено и затруднено. Обливаха го горещи вълни, а миг по-късно се разтрепърваше от студ.

Краката му бяха обути в найлонови торбички, завързани около глезените. Беше си сложил и светлосините гумени ръкавици, с които прислужницата на семейство Пиърс чистеше къщата.

Чувстваше се гладък като нинджа и изглеждаше като самия Ужас с това голо изрисувано тяло. Идеалното престъпление. Харесваше му това чувство.

Възможно ли бе да сънува? Не, той знаеше, че не сънува. Това беше истинският удар. Наистина щеше да го направи! Пое си дълбоко дъх и усети пареща топлина в дробовете си.

За един кратък миг внимателно се взря в мирно спящото младо момиче, на което толкова пъти се бе възхищавал в „Сейнт Андрю“. После тихо се плъзна в леглото на единствената и неповторима Коути Пиърс.

Свали едната гумена ръкавица и нежно погали нейната съвършена, загоряла от слънцето кожа. Представи си, че втрива крем против изгаряне, ухаещ на кокосово масло, по цялото тяло на Коути. Вече беше твърд като камък.

Дългата ѝ руса коса бе изсветляла от слънцето, мека като заешки пух. Беше гъста и прекрасна и дъхаше на горска свежест като балсам. Да, мечтите се сбъдват.

Коути внезапно отвори широко очи. Два искрящи зелени смарагда като безценни бижута от магазина на Хари Уинстън в Бока Ратон.

Тя задъхано произнесе името му — името, под което го познаваше в училище. Но той си бе дал друго име; беше се *наименувал*, беше пресъздал самия себе си.

— Какво правиш тук? — промълви тя. — Как влезе вътре?

— Искях да те изненадам. Аз съм Казанова — прошепна той в ухото ѝ. Кривата на пулса му изскачаше извън диаграмите. — Аз те избрах измежду всички красиви момичета в Бока Ратон и в цяла Флорида. Не си ли поласкана?

Коути отвори уста да изпищи.

— Шш, тихо сега — каза той и отне дъха от нейната сладка малка уста със своята собствена. С любовна целувка.

Той целуна и Хана Пиърс през тази незабравима вечер на гаври и убийства в Бока Ратон.

Малко по-късно целуна и тринайсетгодишната Кери.

Преди да приключи за тази нощ, той вече знаеше, че наистина е Казанова — най-великият любовник на света.

ДЖЕНТЪЛМЕНА

ЧАПЪЛ ХИЛ, СЕВЕРНА КАРОЛИНА. МАЙ 1981 Г.

Той бе съвършеният Джентълмен. Винаги *Джентълмен*. Винаги дискретен и възпитан. Размишляваше за това, докато слушаше ромолящия шепот на двамата влюбени, които се скитаха безцелно покрай Университетското езеро. Всичко беше тъй мечтателно романтично. Толкова подходящо за него.

— Мислиш ли, че идеята е добра или е прекалено тъпа, за да я обсъждаме? — чу той въпроса на Том Хъчинсън към Роу Тиърни.

Те предпазливо се спускаха в металносиня като водна патица лодка, завързана за кея. Том и Роу възнамеряваха да „наемат“ лодката за няколко часа. Кокошкарска студентска лудория.

— Прадядо ми твърдеше, че една разходка с лодка няма да ти съкрати дните — каза Роу. — Идеята е страхотна. Давай!

Том Хъчинсън се разсмя.

— Ами ако правиш и други неща във въпросната лодка? — попита той.

— Ако имаш предвид аеробика, това би добавило някой и друг ден към живота ти.

Полата на Роу прошумоля около гладките ѝ бедра, когато тя кръстоса крака.

— В такъв случай дори е препоръчително да задигнем тази лодка за една разходка на лунна светлина — заключи Том.

— *Страхотна* идея — настоя Роу на своето. — Давай да действаме.

Когато лодката им се отдели от кея, Джентълмена се плъзна във водата. Не издаде и най-малкия звук. Слушаше всяка дума, всяко движение, всеки нюанс от очарователния ритуал на любовното ухажване.

Имаше почти пълнолуние и на Том и Роу им се струваше, докато гребяха бавно към средата на блесналото езеро, че всичко е спокойно и красиво. Преди няколко часа бяха излезли на романтична вечеря в Чапъл Хил^[1], така че и двамата се бяха издокарали. Роу носеше черна плисирана пола, кремава копринена блуза, сребърни обици и шлифованите перли на съквартирантката си. Най-подходящото облекло за разходка с лодка.

Джентълмена предположи, че сивият костюм, с който Том Хъчинсън бе облечен, дори не е негов. Том беше от Пенсилвания, син на автомобилен механик, успял едновременно да стане капитан на

футболния отбор на престижния университет „Дюк“ и да задържи успеха си над средното.

Роу и Том бяха „златната двойка“. Това бе, кажи-речи, единственият въпрос, по който студентите от „Дюк“ и съседния Университет на Северна Каролина постигаха съгласие. „Скандалното“ обстоятелство, че футболният капитан на „Дюк“ се среща с Кралицата на красотата на Каролина, само придаваше допълнителна пикантност на романа.

Те се бореха с опърничави копчета и ципове, носейки се бавно по езерото. Роу остана само по обиците и взетите назаем шлифовани перли. Том не свали бялата си риза, но тя беше разкопчана от горе до долу, така че образува нещо като палатка, когато той проникна в Роу. Под зоркия поглед на луната те започнаха танца на любовта.

Телата им се движеха плавно, а лодката се люлееше леко и спокойно. Роу издаваше съвсем тихи стонове, които се сливаха с пронизителния хор на цикадите някъде в далечината.

Джентълмена почувства как мощна струя на ярост се надига у него. Тъмната му страна неудържимо си пробиваше път — бруталният, потискан звяр, съвременният върколак.

Внезапно Том Хъчинсън се изхлузи от Роу Тиърни с едно едва чуто „шляп“. Нещо силно го теглеше извън лодката. Преди да се удари във водата, Роу го чу да надава крясък. Беше странен звук, нещо като „иааах“.

Том нагълта вода и се задави. Усещаше остра болка и парене в гърлото, локализирана болка, но много интензивна и плашеща.

После, каквато и да беше тази могъща сила, която го беше издърпала в езерото, тя неочаквано го освободи. Давещият го натиск изчезна. Беше оставен на мира.

Големите му силни ръце на преден защитник посегнаха към гърлото и напипаха нещо топло. От гърлото му бликаше кръв и струята ѝ се разливаше в езерото. Завладя го неизмерим страх, близък до паниката.

Ужасен, той отново опипа гърлото си и откри забития там нож. „О, Господи, Исусе Христе, — помисли си, — аз съм наръган. Ще умра на дъното на това езеро и дори не знам защо.“

А в това време в люлеещата се по течението лодка Роу Тиърни беше прекалено объркана и шокирана дори за да изпищи.

Сърцето ѝ биеше толкова бързо и трескаво, че се затрудняваше да диша. Обезумяла, тя се изправи в лодката, търсейки с истеричен поглед някаква следа от Том.

„Това трябва да е лоша шега — помисли си тя. — Никога повече няма да излизам с Том. И дума да не става да се омъжа за него. Това не е забавно.“

Трепереше и започна опипом да търси дрехите си на дъното на лодката.

Внезапно точно до лодката някой или нещо изскочи от черната вода. Приличаше на експлозия от дъното на езерото.

Роу видя някаква глава да се подава и пак да потъва във водата. Определено беше на мъж... но не на Том Хъчинсън.

— Не исках да ви изплаша. — Джентълмена говореше тихо, почти нехайно. — Не се тревожете — прошепна, посягайки към борда на клатушкащата се лодка. — Ние сме стари приятели. Честно да си кажа, наблюдавам ви повече от две години.

Изведнъж Роу започна да пици, сякаш утрото никога нямаше да настъпи.

За Роу Тиърни то наистина не настъпи.

[1] Град в щата Северна Каролина, където се намира престижният Университет на Северна Каролина, а в съседния град Дърам се намира не по-малко престижният университет „Дюк“. Между двата университета съществува леснообяснимо съперничество. — Б.ред. ↑

ЧАСТ ПЪРВА

ШУШИ КРОС

ВАШИНГТОН. АПРИЛ 1994 Г.

Бях на остъклената веранда на нашата къща на Пета улица, когато всичко започна. Дъждеше като из ведро, както казва малката ми дъщеря Джанел, и на верандата беше приятно. Някога баба ми ме научи на една молитва, която запомних завинаги: „Благодаря ти за всички неща такива, каквито са.“ Този ден изглеждаше точно такъв — или почти.

На стената на верандата бе залепен комиксът на Гари Ларсън „Далечна страна“. Той изобразява годишния банкет на „Най-великите прислужници на света“. Един от главните икономи е убит. В гърдите му е забит нож до дръжката. Един детектив, изобразен на рисунката, казва: „Божичко, Колингс, мразя да започвам понеделника с такива случаи.“

Комиксът беше залепен, за да ми напомня, че в живота има и други неща освен моята работа като детектив от отдел „Убийства“ във Вашингтон. Върху рисунката на Деймън отпреди две години, закрепена с кабарчета до комикса, се мъдреше надпис: „На най-добрия възможен татко.“ Това беше друго подсеждане.

Свирех на старото ни пиано парчета на Сара Воън, Били Холидей и Беси Смит. Напоследък необяснимата тъга на блуса напълно пасваше на настроението ми. Мислех за Джези Фланаган^[1]. Понякога, когато се вирах в далечината, можех да видя нейното прекрасно, любимо лице. Опитвах се да не се вирам в далечината прекалено много.

Двете ми деца Деймън и Джанел седяха до мен на старата и вярна, макар и разнебитена пейка пред пианото. Джанел бе обгърнала с малката си ръка гърба ми докдето можеше да стигне, което ще рече около една трета от широчината му. В свободната си ръка държеше пликче с желирани бонбони. И както винаги щедро черпеше приятелите си. Бавно смучех червен желиран бонбон.

Двамата с Деймън свирукаха в такт с мелодията на пианото, макар че свирукането на Джани приличаше повече на плюене в предварително зададен ритъм. Върху пианото лежеше омачкан екземпляр на „Зелени яйца и шунка“ и вибрираше от ударите на клавишите.

И Джани, и Деймън знаеха, че неотдавна в живота ми е имало някаква неприятност. Затова сега се опитвах да ме ободрят. Свирехме на пианото и с уста блусове, соул и малко фюжън, като едновременно с това се кискахме и се държахме като всички деца на наше място.

Обичах тези моменти с децата повече от всичко останало в моя живот, взето заедно, и прекарвах все повече време с тях. Снимките им винаги ми напомнят, че няма вечно да бъдат на седем и пет години. Така че нямах намерение да пропусна дори и един миг от тях.

Прекъсна ни шум от тежки стъпки, които изтрополяха нагоре по стълбите на задната веранда. После се чу звънецът: едно, две, три стържещи като тенекия позвънявания. Който и да беше, явно страшно бързаше.

— Бим-бам-бум, вещицата пукна — изложи Деймън мисълта, която го бе осенила в момента. Носеше рападжийски черни очила без метални сглобки — неговата представа за жесток пич. Всъщност той наистина си е един жесток малък пич.

— Не е пукнала — запротестира Джани. Напоследък се бе превърнала в непоклатим защитник на своя пол.

Някой започна да блъска настойчиво по рамката на вратата, един жаловит и тревожен глас викаше името ми. Дявол да ви вземе, оставете ни на мира. Точно сега в живота ни няма място за жалби и тревоги.

— Доктор Крос, моля те, ела! Моля те! Доктор Крос!

Силните викове продължаваха. Не можах да разпозная женския глас, но уединението не влиза в сметките, когато първото ти име е Доктор.

Накарах децата да останат седнали, като сложих ръце върху малките им главици.

— Аз съм доктор Крос, а не вие. Продължавайте да си тананикате и ми пазете мястото. Веднага се връщам.

Втурнах се към задната врата, като пътьом грабнах служебния си револвер. Кварталът е опасен дори и за ченге. Надникнах през

замърсеното стъкло на прозореца, за да видя кой стои на стълбите на верандата.

Познах младата жена. Казваше се Рита Уошингтън и живееше в комплекса „Лангли“. Двайсет и три годишна наркоманка, която бродеше из улиците като сиво привидение. На времето беше умна и доста хубава, но твърде чувствителна и слабохарактерна. Животът ѝ бе тръгнал много зле, от красотата ѝ нямаше вече следа, беше обречена.

Отворих вратата и усетих как студеният и влажен порив на вятъра ме шамаросва през лицето. Имаше много кръв по ръцете, по китките и отпред по зеленото палто на Рита от изкуствена кожа.

— Рита, какво, за Бога, е станало с теб? — попитах. Предположих, че е била простреляна или наръгана в корема заради наркотици.

— Моля те, моля те, ела с мен. — Тя се задави от кашлица и ридания едновременно. — Малкият Маркърс Даниелс! — каза и се разплака още по-силно. — Разпрали са го! Адски е зле! Повтаря твоят име. Пита за теб, доктор Крос.

— Стойте тук, деца! Веднага се връщам! — опитах се да надвикам истеричните крясъци на Рита Уошингтън. — Нана, моля те, наглеждай децата! — изкрещях още по-силно. — Нана, трябва да изляза!

Грабнах палтото си и последвах Рита в студения, пороеен дъжд.

Стараех се да не стъпвам в кървавочервената локва, която се стичаше като прясна боя по стълбите на нашата веранда.

[1] Историята е описана в предишния роман на Джеймс Патерсън „Когато дойде паякът“, издаден от „Колибри“ през 1995 г. — Б.ред. ↑

Тичах с всички сили по Пета улица. Усещах как сърцето ми прави бум-бум-бум и се потях обилно въпреки отвратителния, проливен, студен пролетен дъжд. Кръвта ми пулсираше бясно в главата. Всеки мускул и всяко сухожилие в тялото ми се бяха напрегнали, а стомахът ми се беше свил на топка.

Носех на ръце единайсетгодишния Маркърс Даниелс, здраво притиснат до гърдите ми. От малкото момче се стичаше опасно много кръв. Рита Уошингтън го бе намерила на мръсното и мрачно стълбище към сутерена на тяхната къща и ме заведе при сгърченото телце.

Летях като вятъра, плачех в душата си и сдържах сълзите, както ме беше научила Службата, пък и животът като цяло. Хората, които обикновено рядко се зазяпват по каквото и да било в Югоизточния квартал, сега се обръщаха да гледат как се нося като Фитипалди по тесните улички.

Изпреварих няколко таксита, като кресях на всички да се махат от пътя ми. Минавах покрай редици от изоставени къщи, заковани с черен, плесенясал шперплат, изпонадраскан с графити. Тичах по счупени стъкла и чакъл, празни бутилки ирландско уиски и тук-там унили късчета земя, пълни с бурени и боклук. Това беше нашият квартал, нашата част от Голямата американска мечта, нашата столица.

Спомних си една поговорка за Вашингтон: „Наведеш ли се, ще те стъпчат, изправиш ли се, ще те застрелят.“

Докато тичах, от горкия Маркърс шуртеше кръв, сякаш беше мокро до костите кутре. Гърбът и ръцете ми горяха, а мускулите ми продължаваха да са опънати до скъсване.

— Дръж се, хлапе — казах на момчето.

На половината път Маркърс проплака с тъничко гласче:

— Доктор Алекс, приятелю.

Това беше всичко, което ми каза. Аз знаех защо. Знаех много за малкия Маркърс.

Профучах по стръмната, току-що асфалтирана уличка към болницата „Сейнт Антъни“ — „Спагетерията на свети Тони“, както я

наричат в новите комплекси. Покрай мен мина линейка и се отправи към улица М. Шофьорът носеше шапка с емблемата на „Чикаго Булс“, беше я нахлупил настрани, така че козирката ѝ най-идиотски беше обърната към мен. Гръмка рап музика трещеше откъм кабината и сигурно вътре можеше да се оглушее. Шофьорът и лекарят не спряха, това явно и през ум не им мина. Животът в Югоизточния квартал си тече така понякога. Не можеш да си губиш времето да спираш заради всяко убийство или грабеж, на които се натъкваш по време на дежурство.

Знаех си пътя до залата за бърза помощ в „Сейнт Антъни“. Бил съм там много пъти. С блъсване на рамото отворих познатата люлееща се стъклена врата. Върху нея имаше щампован надпис БЪРЗА ПОМОЩ, но буквите бяха олющени и имаше драскотини от нокти по стъклото.

— Тук сме, Маркъс. В болницата сме — прошепнах на малкото момче, но то не ме чу. Беше изпаднало в безсъзнание.

— Нуждая се от помощ! Хора, нуждая се от помощ за това момче! — извиках аз.

Разносвач на пици щеше да бъде удостоен с повече внимание. Отегчен служител от охраната вдигна очи към мен и ме дари с отработения си равнодушен поглед. Опърпана носилка издрънча шумно в тази обител на медицината.

Видях две сестри, които познавах. По-точно Ани Бел Уотърс и Таня Хейууд.

— Донеси го тук. — Ани бързо разчисти пътя, щом оцени ситуацията. Не ми зададе никакви въпроси, докато разбутваше от пътя ми разхождащи се пациенти и медицински работници.

Профучахме покрай гишетото на рецепцията с надпис: РЕГИСТРИРАЙ СЕ ТУК, на английски, испански и корейски. Всичко бе пропито от антисептичната миризма на болница.

— Опитал се е да си пререже гърлото с назъбен нож. Мисля, че е засегнал сънната артерия — казах аз, когато се втурнахме по претъпкания, боядисан в драйфенозелено коридор, плътно покрит с избелели надписи: РЕНТГЕН, ТРАВМАТОЛОГИЯ, КАСА.

Най-накрая открийхме една стая с размери на дрешник. Младеещият доктор, който нахълта вътре, ми нареди да изляза.

— Момчето е на единайсет години — казах. — Ще остана ей тук. И двете му китки са срязани. Опит за самоубийство е. Дръж се, момчето ми — прошепнах на Маркър. — Просто се дръж.

Щрак! Казанова отвори багажника и се вгледа в ококорените, блестящи от сълзи очи, втренчени в него. Колко жалко. „Това си е направо прахосване“, помисли си той, докато гледаше надолу към нея.

— Ку-ку — каза. — Зак!

Беше разлюбил двайсет и две годишната студентка, завързана в багажника. Освен това ѝ беше сърдит. Тя бе нарушила правилата. Беше изпортила последната му фантазия.

— Изглеждаш направо отвратително — додаде. — Доколкото можеш да изглеждаш зле, разбира се.

Устата на младата жена беше запушена с мокра кърпа и тя не можа да отговори, но го изгледа свирепо. Тъмнокафявите ѝ очи излъчваха страх и болка, но той все още можеше да види упоритостта и куража в тях.

Извади първо своя черен сак и чак тогава грубо измъкна нейните петдесет килограма от колата. Не направи усилие да бъде любезен точно в този момент.

— Добре дошла — каза, пускайки я на земята. — Забравихме добрите обноски, а?

Краката ѝ трепереха и тя почти падна, но Казанова лесно я изправи с една ръка.

Беше облечена в тъмнозелени шорти с емблемата на университета „Уейк форест“, бяло бюстие и чисто нови маратонки. Типична разглежена колежанка, той беше наясно с това, но мъчително красива. Тънките ѝ глезени бяха завързани с кожен ремък. Ръцете ѝ също бяха вързани зад гърба.

— Върви пред мен. Не се отклонявай, освен ако не ти кажа. Хайде — нареди той. — Размърдай тези дълги, хубави крачета. Раз-два, раз-два.

Тръгнаха през гъстата гора, която ставаше все по-труднопроходима, така че с мъка си пробиваха път. Все по-гъста и по-тъмна. Все по-зловеща. Той залюля черния си сак като дете, което носи

пластмасова кутия с обедния сандвич. Обичаше тъмните гори. Винаги ги беше обичал.

Казанова беше висок, със спортна фигура, строен и с приятна външност. Той знаеше, че може да притежава много жени, но не по начина, по който ги желаете. Не и по този начин.

— Помолих те да слушаш, нали? Ти обаче не. — Говореше с тих, някак безразличен глас. — Казах ти какви са правилата. Но ти искаше да бъдеш умница. Е, добре тогава. Получи си наградата.

Докато младата жена с мъка си проправяше път напред, обземаше я все по-голям страх, почти паника. Сега дърветата бяха още по-нагъсто и ниските клони като нокти се забиваха в голите ѝ ръце, оставяйки дълги драскотини. Тя знаеше името на този, който я бе пленил: Казанова. Той се имаше за голям любовник и действително можеше да поддържа ерекцията си по-дълго от всеки мъж, когото някога бе познавала. Винаги изглеждаше уравновесен и способен да се контролира, но тя знаеше, че няма как да не е луд. Сигурно обаче бе в състояние понякога да действа нормално. Стига да приемеш единствената логическа предпоставка на поведението му — нещо, което бе повторил пред нея няколко пъти: „Мъжът е роден, за да ходи на лов... за жени.“

Беше я запознал с правилата на своя дом. Беше я предупредил ясно и недвусмислено да ги спазва. Тя просто не го послуша. Беше се държала твърдоглаво и глупаво и бе направила огромна тактическа грешка.

Опита се да не мисли какво е решил да прави с нея тук, в тази страховита гора, излязла сякаш от Зоната на здрача. Това сигурно би я докарало до сърдечна криза. Тя не би му доставила удоволствието да я гледа как не издържа и се разрежава.

Само да беше извадил тази кърпа. Устата ѝ бе суха и тя направо умираше от жажда. Може би щеше да намери начин да го разубеди да не прави това — каквото и да беше намислил.

Тя спря и се обърна с лице към него. Време беше да се тегли чертата.

— Искаш да спреш тук? Нямам нищо против. Но няма да ти разреша да говориш. Никаква последна дума, скъпа. Никакво помилваме от губернатора. Гафът ти беше голям. Ако спрем тук, може

и да не ти хареса. Ако искаш да повървиш още малко, също става. Много ми харесват тези дървета, а на теб?

Тя трябваше да му каже нещо, да стигне по някакъв начин до съзнанието му. Да го попита защо. Може би да се обърне към разума му. Опитва се да произнесе името му, но през влажната кърпа се процедиха само глухи звуци.

Той беше самоуверен и дори по-спокоен от обикновено. Кречеше с наперена походка.

— Не разбирам и дума от това, което говориш. Няма значение, дори и да разбихах, нищо нямаше да се промени.

Носеше една от странните маски, които неизменно си слагаше. Беше ѝ казал, че тази специално се нарича смъртна маска и обикновено се използва за възстановяване на лица в болниците и моргите.

Смъртната маска наподобяваше почти съвършено цвета на човешката кожа и детайлите ѝ бяха ужасяващо реалистични. Лицето, което си беше избрал, бе младо и приятно, лице на типичен американец. Тя се зачуди как ли изглежда в действителност. Кой, по дяволите, беше? Защо носеше маски?

Ще намеря начин да избягам, каза си тя. И след това щеше да го тикне в затвора за хиляда години. Никакво смъртно наказание — нека гние.

— Ами добре, щом това е твойт избор — рече той и внезапно я срита в краката отдолу. Тя падна лошо по гръб. — Ще умреш точно тук.

Незабелязано измъкна една спринцовка от износената черна медицинска чанта, която носеше. Размаха я заплашително като малък меч. Нека я разгледа хубаво.

— Тази спринцовка се нарича „Тубекс“ — поясни той. — Продава се заредена с тиопентален натрий, който е барбитурат. Предназначението ѝ е да барбитурира.

Той пръсна тънка струйка от кафявата течност. Приличаше на чай и не беше нещо, което тя би желала да бъде инжектирано във вената ѝ.

— Какво ще ми направиш? — изкрещя тя в стегнатата през устата ѝ кърпа. — Моля те, махни тази кърпа от устата ми.

Беше обляна в пот, дишането ѝ бе затруднено. Усещаше цялото си тяло сковано, упоено и вдървено. Защо ѝ инжектираше барбитурат?

— Ако сбъркам нещо, ще умреш още сега — каза той. — Затова не мърдай.

Тя кимна утвърдително. Толкова усърдно се опитваше да го убеди, че може да е послушна; о, да, тя можеше да бъде много послушна. *Не ме убивай, моля те*, молеше се мълчаливо. *Не прави това*.

Той забодде иглата във вената при свивката на лакътя ѝ и тя почувства болезнено щипене.

— Не искам да оставя никакви грозни синини — прошепна той. — Няма да отнеме много време. Десет, девет, осем, седем, шест, пет, ти-си-толкова-хубава-нула. Край.

Тя вече плачеше. Не можеше да превъзмогне плача. Сълзите се стичаха по бузите ѝ. Той беше луд. Стисна очи, не издържаше да го гледа повече. *Моля те, Господи, не ме оставяй да умра така*, молеше се тя. *Не и тук съвсем сама*.

Лекарството подейства бързо, почти незабавно. Тя усети топлина по цялото си тяло, топлина и унес. Отпусна се.

Той свали бюстието ѝ и започна да гали гърдите ѝ като жонгльор с топки. Тя не можеше да направи нищо, за да го спре.

Нагласи краката ѝ, сякаш бе негово произведение, негова човешка скулптура, като разпъна ремъка, колкото позволяваше дължината му. Опипа я между краката. Внезапният тласък я накара да отвори очи и тя се втренчи в ужасната маска. Очите му срещнаха погледа ѝ. Бяха безизразни и не издаваха никакво чувство, но при все това бяха странно пронизващи.

Той проникна в нея и тя почувства раздрусване, сякаш, изключително силен електрически ток пробяга през тялото ѝ. Беше много твърд, вече напълно възбуден. Пускаше сонда в тялото ѝ, докато тя умираше от барбитурата. Наблюдаваше я как умира. Цялата работа беше именно заради това.

Тялото ѝ се гърчеше, стягаше, разтърсваше. Колкото и слаба да беше, тя се опита да изкрещи. Не, моля те, моля те, моля те. Не ми причинявай това.

Милосърден мрак се спусна над нея.

Тя не знаеше колко време е била в безсъзнание. Нямаше значение. Беше дошла на себе си и беше още жива.

Започна да плаче и приглушените звуци, минаващи през кърпата, бяха агонизиращи. Сълзи се стичаха по страните ѝ. Тя разбра колко много ѝ се иска да живее.

Забеляза, че е била преместена. Ръцете ѝ бяха зад нея, вързани за едно дърво. Краката ѝ бяха кръстосани и пристегнати, а устата ѝ още беше плътно запушена. Той бе свалил дрехите ѝ. Тя не ги виждаше никъде.

Той беше още тук!

— Честно казано, не ми пука дали ще пициш — каза. — Няма кой да те чуе тук.

Очите му проблясваха през маската, която бе като жива.

— Не ми се иска обаче да прогониш гладните птици и животни.

Хвърли бегъл поглед към нейното наистина красиво тяло.

— Жалко, много жалко, че не ми се подчини и наруши правилата.

Смъкна маската и за първи път ѝ разреши да види лицето му. Запечатана образа на лицето ѝ в съзнанието си. След това се наведе и я целуна по устните.

Целуни момичетата.

Накрая той си отиде.

Бях изразходвал по-голямата част от гнева си, докато препусках като луд към „Сейнт Антъни“ с Маркърс Даниелс в ръце. Приливът на адреналин бе спаднал, но чувствах неестествена умора.

Чакалнята към залата за спешна помощ беше изпълнена с глъчка и обезсърчаваща бъркотия. Ревящи бебета, вайкащи се родители, непрестанни повиквания на доктори по радиоуредбата. Окървавен мъж не спираше да си мърмори: „мама му стара, мама му стара“.

Все още виждах красивите тъжни очи на Маркърс Даниелс. Все още чувах тихия му глас.

Малко след шест и половина тази вечер партньорът ми неочаквано пристигна в болницата. Стори ми се, че има нещо нередно в това, но засега не му обърнах внимание.

Джон Сампсън и аз бяхме приятели още от времето, когато и двамата бяхме на десет години и тичахме по същите тези улици в Югоизточния квартал на Вашингтон. Някак си оцеляхме, без да ни прережат гърлата. Течението ме отнесе в курсовете по психопатология и в края на краищата получих докторска степен в университета „Джонс Хопкинс“. Сампсън отиде в армията. По някакъв странен и мистериозен начин двамата се оказахме екип в полицията на Вашингтон.

Седях на болнично легло без чаршафи пред вратата на травматологичното отделение. До мен беше количката, с която отнесоха Маркърс. Гумени турникети висяха като флагчета от черните й дръжки.

— Как е момчето? — попита Сампсън. Вече бе осведомен за Маркърс. По някакъв начин той винаги беше осведомен. Дъждът се стичаше на тънки струйки по черното му пончо, но на него, изглежда, не му пукаше.

Тъжно поклатих глава. Все още се чувствах изтощен.

— Още не знам. Няма да ми кажат нищо. Лекарят попита дали съм близък роднина. Отнесоха го в травматологията. Нарязал се е наистина лошо. Та какво те води насам баш в най-подходящия момент?

Сампсън сви рамене, за да си смъкне пончото и се строполи до мен на скърцащото легло. Под пончото носеше една от типичните си униформи на уличен детектив: потник в сребърно-червени краски, които идеално пасваха на супермодните маратонки, тънките златни гривни и пръстените. Уличният му образ беше съвършен.

— Къде ти е златният зъб? — успях да изцедя една усмивка. — Трябва ти златен зъб, та да окомплектоваш шикарният си екип. Или поне златна звездичка на някое от зъбчетата. Пък може и плитчица да си наплетеш?

Сампсън се изхили.

— Чух. Дойдох — безцеремонно обясни той появяването си в „Сейнт Антъни“. — Добре ли си? Приличаш на последния оцелял зъл африкански слон.

— Едно малко момче се опита да се самоубие. Малко момче, като Деймън. На единайсет години.

— Искаш ли да прескоча до наркоманската им бърлога? Да застрелям родителите му? — попита Сампсън. Погледът му беше твърд като обсидиан.

— Ще го сторим по-късно — казах аз.

Настроението ми беше горе-долу такова. Добрата новина беше, че родителите на Маркърс Даниелс живееха заедно; лошата, че държаха момчето и четирите му сестри в наркоманското свърталище, което въртяха в Лангли Терас. Възрастта на децата варираше от пет до дванайсет и всички работеха в бизнеса. Бяха „куриери“.

— Какво правиш тук? — попитах го за втори път. — Не си се пръкнал в „Сейнт Антъни“ случайно, нали? Какво става?

Сампсън сръчно измъкна цигара от пакет „Кемъл“. Използваше само едната си ръка. Страхотен номер. Запали. Доктори и сестри, накъдето и да погледнеш.

Грабнах цигарата и я смачках с подметката на черната си гуменка близо до дупката, цъфнала точно под палеца на крака ми.

— По-добре ли се чувстваш сега? — погледна ме Сампсън. После ме дари с широка усмивка, разкриваща големите му бели зъби. Край на майтапа. Сампсън ми беше направил магия, и то наистина беше магия, включително и номерът с цигарите. Чувствах се по-добре. Майтапите по принцип действат. Всъщност се чувствах сякаш току-що бях минал през прегръдките на половин дузина близки роднини и

двете ми деца. Сампсън неслучайно е най-добрият ми приятел. Знае слабите ми места по-добре от всеки друг.

— Ето, идва ангелът на милосърдието — каза той, като посочи дългия, потънал в хаос коридор.

Ани Уотърс се задаваше към нас, с ръце, мушнати дълбоко в джобовете на болничната престилка. Изразът на лицето ѝ беше напрегнат, но той винаги си е такъв.

— Наистина съжалявам, Алекс. Момчето не издържа. Мисля, че почти си беше отишло, когато го донесе. Може би животът му се е крепял на надеждата, която си таял в себе си.

Ярки образи как нося Маркърс по Пета улица възкръснаха пред погледа ми. Представих си как болничният чаршаф за смъртници го покрива. Толкова са малки чаршафите, които използват за деца.

— Момчето ми беше пациент. То ми се довери тази пролет.

Опитвах се да обясня на двамата какво ме бе докарало до този бесен гняв, тази лудост и внезапна депресия.

— Искаш ли да ти донеса нещо, Алекс? — попита Ани Уотърс. Изглеждаше загрижена.

Поклатих глава. Имах нужда да говоря, имах нужда да изкарам това от себе си още сега.

— Маркърс разбра, че помагам в „Сейнт Антъни“ и от време на време правя безплатни психоаналитични сеанси. Започна да идва на предварително обявените следобедни разговори. След като веднъж спечелих доверието му, той ми разказа за своя живот в свърталището. Всички хора в живота му бяха наркомани. Наркоманка беше и жената, която дойде днес у дома... Рита Уошингтън. Не майката на Маркърс, не баща му. Момчето се опита да си пререже гърлото, да си пререже китките. Само на единайсет години!

Очите ми бяха мокри. Когато едно малко момче умира, някой трябва да плаче. Психоаналитикът на един единайсетгодишен самоубиец би трябвало да скърби. Поне аз така смятах.

Най-накрая Сампсън стана и внимателно сложи дългата си ръка на рамото ми. Отново беше висок два метра.

— Хайде да вдигаме платната, Алекс — каза. — Време е да вървим.

Влязох в стаята и погледнах Маркърс за последен път.

Взех малката му безжизнена ръка и си спомних за разговорите, които бяхме водили, за неизменната неизразима тъга в неговите кафяви очи.

Най-накрая Сампсън дойде и ме откъсна от момчето, заведе ме вкъщи.

Където стана много по-лошо.

Не ми хареса това, което заварих у нас. Множество коли бяха паркирани как да е около къщата ми. Тя е бяла, двуетажна, прилича на повечето къщи в тази страна. Много от колите ми се видяха познати — бяха на приятели и членове на семейството.

Сампсън рязко закова зад очуканата десетгодишна тойота на жената на покойния ми брат Арон. Сила Крос ми беше добър приятел. Упорита и умна. В крайна сметка започнах да я харесвам повече от брат ми. Какво правеше Сила тук?

— Какво, по дяволите, става? — попитах отново Сампсън. Бях започнал леко да се тревожа.

— Покани ме на една студена бира — каза той, докато изваждаше ключа от стартера. — Това е най-малкото, което можеш да направиш.

Сампсън вече беше излязъл от колата и стоеше до нея. Можеше да е бърз като зимен вятър, когато пожелаеше.

— Хайде да влизаме, Алекс.

Бях отворил вратата, но все още седях вътре.

— Оставам тук. Ще вляза, когато аз реша.

Най-неочаквано не ми се искаше. По тила ми изби студена пот. Детективска параноя? Може би. А може би не.

— Не създавай трудности — отвърна Сампсън през рамо. — Поне веднъж в живота си.

Дълга ледена тръпка пробяга през тялото ми. Поех дълбоко дъх. Мисълта за чудовището в човешки облик, която напоследък бях успял да потисна, все още ме изпълваше с кошмари. Дълбоко в себе си се страхувах, че той ще избяга някой ден. Масовият убиец и похитител на деца вече беше минал веднъж по Пета улица.

Какво, по дяволите, ставаше в къщата ми?

Сампсън не почука на предната врата, нито позвъни на звънеца, който висеше на червено-сините си жици. Той просто безцеремонно влезе, сякаш живееше тук. Винаги си е бил такъв. Моят дом е и твой дом. Последвах го.

Синът ми Деймън влетя в отворените обятия на Сампсън и Джон го загреба, сякаш беше от въздух. Джани се засили и се плъзна по пода към мен с вик: „Татко!“ Вече се беше напъхала в детския спален гащеризон. Миришеше свежо на талк след току-що взетата баня. Моята малка дама. Имаше нещо странно в големите ѝ кафяви очи. Изразът на лицето ѝ ме вледени.

— Какво има, миличката ми? — попитах, като си потърквах носа в гладката, топла буза на Джани. Ние двамата обичаме да правим така. — Какво не е наред? Сподели с татко всичките си грижи и неволи.

В дневната видях три от лелите ми, двете ми снахи, единствения ми жив брат Чарлс. Лелите бяха плакали; лицата им бяха подпухнали и зачервени. По същия начин изглеждаше и снаха ми Сила, а тя не беше от тези, които циврят без основателна причина.

Стаята бе добила онази неестествена, предизвикваща клаустрофобия атмосфера, която се появява при бдението над мъртвец. „Някой е умрял — помислих си. — Някой, когото всички ние обичаме, е умрял.“ Но всички, които обичах, май бяха тук, събрани и строени като за проверка.

Мама Нана, моята баба, сервираше кафе, чай и пилешки мръвки, също студени, от които, изглежда, никой не беше вкусил. Нана живее на Пета улица заедно с мен и децата. Според нея тя отглежда и трима ни.

На осемдесет години Нана се е смалила до около метър и петдесет. Тя е все още най-впечатляващата личност, която познавам в националната ни столица, а аз познавам мнозина — хората на Рейгън, на Буш, а сега и на Клинтън.

Очите на баба бяха сухи, докато се занимаваше със сервирането. Рядко я бях виждал да плаче, въпреки че тя е страхотно сърдечна и грижовна натура. Тя просто вече не плаче. Казва, че не ѝ остава чак толкова много да живее и няма да прахосва времето си в сълзи.

Най-сетне влязох в дневната и зададох въпроса, който напираше в главата ми.

— Приятно ми е да видя всички ви — Чарлс, Сила, леля Тия, — но ще бъде ли някой така любезен да ми каже какво става тук?

Всички се вторачиха в мен.

Все още люлеех Джани на ръце. Сампсън бе уловил Деймън в яката си дясна ръка като космата футболна топка.

Нана проговори от името на събралата се група. Почти недоловимите й думи ме пронизаха с остра болка.

— Става дума за Нейоми — каза тихо тя. — Нашата Шуши е изчезнала, Алекс.

След това мама Нана се разрида за първи път от много години насам.

Казанова изкрещя и силният звук, идващ от дълбините на гърлото му, прерасна в дрезгав вой.

С трясък си пробиваше път през гъстите дървета, мислейки за момичето, което бе захвърлил там. Ужасът от това, което бе сторил. Отново.

Част от него искаше да се върне обратно за момичето — да я спаси — като акт на милосърдие.

Изпитваше конвулсивни пристъпи на вина и започна да бяга все по-бързо и по-бързо. Якият врат и гърдите му бяха покрити с пот. Чувстваше се слаб, краката му бяха като гумени и не му се подчиняваха.

Напълно съзнаваше какво е сторил. Но просто не можеше да се въздържа.

Както и да е, така беше по-добре. Тя бе видяла лицето му. Глупаво бе от негова страна да си мисли, че изобщо ще може някога да го разбере. Беше видял страха и отвращението в очите ѝ. Само ако се беше вслушала, когато се опита да поговори с нея, истински да поговори. В края на краищата той не беше като останалите масови убийци — той бе в състояние да почувства всичко, което върши. Беше в състояние да изпитва любов... и да страда от загубата... и...

Гневно смъкна смъртната маска. Грешката си беше изцяло нейна. Сега щеше да му се наложи да смени персонажа. Налагаше се да спре да бъде Казанова.

Налагаше се да бъде самият той. Милосърдното му друго „аз“.

Става дума за Нейоми. Нашата Шуши е изчезнала, Алекс.

Най-напрегнатото в историята на семейство Крос извънредно съвещание бе проведено в кухнята, където от край време се провеждат подобни мероприятия. Нана направи още кафе, а също и билков чай за себе си. Първо сложих децата в леглото. После отворих чисто нова бутилка „Блек Джак“ и налях солидни дози уиски на всички.

Научих, че двайсет и две годишната ми племенница е изчезнала в Северна Каролина преди четири дни. Тамошната полиция беше изчакала прекалено дълго, преди да се свърже със семейството ни във Вашингтон. Като полицаи ми беше трудно да проумея това. Два дена бяха съвсем нормален срок при случаи с изчезнало лице. Четири дена бяха абсурд.

Нейоми Крос беше студентка по право в университета „Дюк“. Тя сътрудничеса на „Юридически преглед“ и беше една от най-добрите във випуска си. Беше гордостта на всеки от нашето семейство, включително и на мен самия. Бяхме ѝ измислили прякор още когато беше на три или четири години. Шуши. Винаги се гушкаше във всеки, когато беше мъничка. Обичаше да прегръща и да бъде прегръщана. След смъртта на брат ми Арон аз помогнах на Сила да я отгледа. Не беше трудно — Шуши по природа беше сладка и забавна, дружелюбна и толкова умна.

Шуши бе изчезнала! В Северна Каролина! Вече четири дни!

— Говорих с един детектив на име Ръскин — каза Сампсън на групата в кухнята. Той се опитваше да не се държи като улично ченге, но не му се удаваше. В момента работеше по случая. Решителен и сериозен. Типичният за Сампсън втрещен поглед. — Останах с впечатлението, че е добре информиран за изчезването на Нейоми. По телефона ми звучеше като доста оправно ченге. Има обаче нещо странно. Каза, че за изчезването е съобщила една нейна приятелка от юридическия колеж. Името ѝ е Мери Елън Клук.

Познавах приятелката на Нейоми. Бъдеща адвокатка от Гардън Сити, Лонг Айлънд. Нейоми я е водила няколко пъти у дома във

Вашингтон. На една Коледа отидохме заедно в Кенеди Сентър да слушаме „Месия“ на Хендел.

Сампсън свали тъмните си очила и ги остави настрана, което е необичайно за него. Той имаше слабост към Нейоми и беше не по-малко потресен от останалите. Тя наричаше Сампсън „Негова Безпощадност“ и „Неумолимия“, а нейните заяждания му доставяха удоволствие.

— Защо детектив Ръскин не ни се е обадил по-рано? Защо тези хора от университета не са ме извикали? — попита снаха ми. Сила е на четирийсет и една. Позволила си е да достигне солидни пропорции. Съмнявах се дали има метър и шестдесет на височина, но сигурно тежеше към деветдесет килограма. Беше ми казала, че вече не ѝ трябва да бъде привлекателна за мъжете.

— Още не зная отговора — отвърна Сампсън. — Те са казали на Мери Елън Клук да не ни се обаждат.

— Какво обяснение даде Ръскин за забавянето? — попитах Сампсън.

— Каза, че обстоятелствата го налагали. Не ми даде никакви допълнителни подробности, колкото и убедително да настоявах.

— Каза ли му, че може да се стигне до личен разговор с него?

Сампсън кимна.

— Ъхъ. Той отговори, че резултатът би бил същият. Казах му, че се съмнявам в това. Каза: добре. Хич не се притесни.

— Черен ли е? — попита Нана. Тя е расист и се гордее с това. Казва, че е твърде стара, за да бъде социално или политически благовъзпитана. Тя не че не харесва белите, ами просто не им вярва.

— Не, но не мисля, че това е проблемът, Нана. Има нещо друго. — Сампсън погледна през кухненската маса към мен. — Струва ми се, че той не можеше да говори.

— ФБР? — попитах аз. Това е обичайното предположение, когато нещата станат прекалено потайни. ФБР разбира по-добре от телефонната компания, „Вашингтон Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“, че информацията е сила.

— Възможно. Ръскин не щя да го признае по телефона.

— Най-добре да поговоря с него — казах. — За предпочитане е лично да го сторя, не мислиш ли?

— Така ще е най-добре, Алекс — обади се Сила от нейния край на масата.

— Май ще трябва да се прикача и аз — каза Сампсън и се озъби като хищен вълк, какъвто си е.

В претъпканата кухня последваха мъдри кимвания и поне едно алилуя. Сила заобиколи масата и ме прегърна. Снаха ми се поклащаше като голямо разклонено дърво по време на буря.

Сампсън и аз тръгнахме на юг. Отивахме да върнем Шуши при нас.

Трябваше да кажа на Деймън и Джани за тяхната „кака Шуши“, както децата винаги я бяха наричали. Те усещаха, че нещо лошо се е случило. Знаеха точно както неизвестно как знаеха най-скритите ми и уязвими места. Бяха отказали да си легнат, докато не дойда да поговоря с тях.

— Къде е кака Шуши? Какво ѝ се е случило? — запита Деймън още щом влязох в детската спалня. Беше дочул достатъчно, за да разбере, че Нейоми е изпаднала в някаква ужасна беда.

Изпитвам необходимост да казвам винаги истината на децата, стига да е възможно. Поел съм риска да говорим откровено. Но всеки път разбирам колко е трудно това.

— Кака Нейоми не ни се е обаждала от няколко дни — започнах аз. — Затова всички са разтревожени тази вечер и дойдоха вкъщи. Сега татко се е заел със случая. Ще направя най-доброто, на което съм способен, за да открия кака Нейоми през следващите няколко дни. Знаеш, че твоят татко обикновено се справя с проблемите. Нали така?

Деймън кимна в знак на съгласие и изглеждаше успокоен от това, което бях казал, но най-вече от сериозния ми тон. Той ме целуна, което не се случваше много често напоследък. Джани също ми даде най-нежната си целувка. Държах и двамата в ръцете си. Моите сладки дечица.

— Сега татко се е заел със случая — прошепна Джани.

Това повдигна малко духа ми. Както пее Били Холидей, Бог да благослови детето, то оправдава греховете ни.

Към единайсет децата бяха заспали спокойно и къщата бе започнала да се опразва. Възрастните ми лели вече се бяха прибрали в своите чудновати гнезда, Сампсън също се готвеше да си върви.

Той обикновено сам си влиза и излиза, но този път мама Нана го изпроводи до вратата, което е голяма рядкост. Тръгнах с тях. Масовката си е сигурна работа.

— Благодаря ти, задето тръгваш с Алекс на юг — каза Нана на Сампсън с поверителен шепот. Зачудих се кой според нея би могъл да

я чуе, ако се опита да подслуша интимните ѝ откровения. — Виждаш ли, Джон Сампсън, че можеш да бъдеш цивилизован и дори полезен, стига да поискаш. Колко пъти съм ти го казвала? — насочи тя набръчкания си възлест показалец към масивната му брадичка. — Така ли е?

Сампсън се ухили надолу към нея. Наслаждаваше се на физическото си превъзходство дори пред осемдесетгодишна жена.

— Пускам Алекс да се оправя сам, Нана. Аз просто ще трябва да се появя по-късно. За да спася него и Нейоми — каза той.

Нана и Сампсън крякаха като две гарги от мултипликационно филмче, кацнали на стара пощенска кутия. Беше приятно да слушам смеха им. След това тя някак успя да обгърне с ръце и Сампсън, и мен. Стоеше там — като една малка стара дама, стиснала здраво двете си любими секвои. Можех да усетя как крехкото ѝ тяло трепери. Мама Нана ни беше прегърнала, но не както би го направила преди двайсет години. Знаех, че обича Нейоми като собствено дете и много се страхува за нея.

Не може да е Нейоми. Нищо лошо не може да ѝ се случи, не и на Нейоми. Думите продължаваха да се носят в главата ми. Но нещо се бе случило с нея и сега трябваше да започна да мисля и действам като полицаи. Като детектив от отдел „Убийства“. *На юг.*

Пази вярата си и преследвай неизвестния край. Оливър Уендъл Холмс^[1] е казал това. Аз пазя вярата си. Аз преследвам неизвестното. Това е трудовата ми характеристика.

[1] Оливър Уендъл Холмс (1841–1935) — известен американски юрист. — Б.пр. ↑

В седем часа вечерта в края на април невероятно красивото студентско градче на „Дюк“ гъмжеше от народ. Студентите пълнеха цялото пространство на университета, самообявил се за „Харвард на Юга“. Магнолиите, особено по Чапъл Стрийт, бяха отрупани с огромни цветове. С прекрасните си паркове, поддържани в отличен ред, студентският град предлагаше една от най-приятните гледки в Съединените щати.

Казанова усещаше как се опиянява от изпълнения с благоухания въздух, навлизайки в западната част на университетския град през високите порти с колони от дялан сив камък. Минаваше седем часът. Беше дошъл с едно-единствено намерение — да ловува. Целият процес бе тъй главозамайващ и неустойчив. Невъзможно беше да спре, след като веднъж е започнал. Това бе увертюрата. Прекрасна във всяко отношение.

„Аз съм акула с човешки мозък и дори със сърце — мислеше си Казанова, докато вървеше. — Аз съм неповторим хищник, мислещ хищник.“

Той беше убеден, че мъжете обичат да ловуват, че живеят заради това — макар че повечето от тях няма да си го признаят. Очите на мъжа никога не спират да търсят красиви чувствени жени или сексапилни мъже и момчета, ако е въпросът. Още повече на такива превъзходни терени като Университета на Северна Каролина в град Чапъл Хил или Щатския университет на Северна Каролина в Роли^[1] и много други, които бе посещавал из целия Югоизток.

Просто ги погледни! Леко високомерните колежанки от „Дюк“ бяха сред най-блестящите и „съвременни“ американки. Дори в мръсните си срязани джинси, в смешните си прокъсани дънки или в провисналите клошарски панталони те заслужаваха да бъдат видени, наблюдавани, понякога фотографирани и най-вече превърнати в обект на безкрайни фантазии.

„Нищо не може да се сравни с това“ — мислеше Казанова, докато си подсвиркуваше няколко такта от лъчезарна стара мелодия за

сладкия живот в Каролина.

От време на време отпиваше от леденостудената кока-кола, докато наблюдаваше играта на студентките. Самият той играеше игра, поставяща на изпитание способностите му — всъщност не една, а няколко сложни игри наведнъж. Игрите се бяха превърнали в негов живот, фактът, че имаше „уважавана“ професия, друг живот, вече нямаше никакво значение.

Проверяваше всяка минаваща покрай него жена, стига видът ѝ да съдържаше и най-малкия намек, че може да попадне в колекцията му. Изучаваше добре сложени млади колежанки, по-възрастни преподавателки, както и външни посетителки с емблемата на „Сините дяволи от Дюк“ върху тениските си, което явно минаваше за задължително сред външните.

Облизваше устни, предвкушвайки очакваното. Ето тук, точно пред него имаше нещо великолепно...

Висока, стройна, изящна черна жена се облегна на красиво, разклонен стар дъб. Четеше „Дюк Кроникъл“, сгънала вестника на три. Хареса му гладкият блясък на кафявата ѝ кожа, артистично вплетените ленти в косата ѝ. Но продължи нататък.

„Да, мъжете са ловци по природа“ — мислеше си той. Отново беше на свобода в собствения си свят. Погледите на „благоверните“ съпрузи бяха предпазливи и крадливи. Младенческите очи на единайсет-дванайсет годишните момчета изглеждаха невинни и игриви. Дядовците си въобразяваха, че са сладки в последните си напъни. Но Казанова знаеше, че всички те наблюдават и непрекъснато подбират, обладани от изкуството на лова от пубертета до гроба.

Това бе биологична потребност, нали така? Той беше напълно убеден, че е точно така. В днешно време жените изискват мъжете да приемат факта, че техните женски биологични часовници тиктакат... е, на мъжете пък им крещат и тиктакат биологичните патки.

Това също бе природен факт. Където и да отидеше, по всяко време на деня и нощта, той можеше да усети пулсиращите удари там, вътре. *Тик-пат.*

Красива медноруса колежанка беше кръстосала крака на тревата, препречвайки пътя му. Четеше евтино издание на „философия на съществуването“ от Карл Ясперс. Рок групата „Смазващите тикви“

допринасяше с ритми на индийски мантри от джобния компактдиск уокмен. Казанова се усмихна вътрешно.

Тук-там!

За него ловът не търпеше почивка. Той беше Приап на деветдесетте години. Разликата между него и безбройните безхарактерни модерни мъже беше в това, че следваше естествените си импулси.

Неуморно откриваше някоя нова изключителна красавица — и след това я взимаше! Каква нечовешки проста идея. Какъв неотразим съвременен роман на ужаса.

Наблюдаваше две малки японки, които засищаха стомасите си с типичното за Северна Каролина мазно барбекю от новия ресторант на Дърам. Те изглеждаха толкова очарователни, поглъщайки вечерята, гризейки барбекютото като малки зверчета. Барбекютото на Северна Каролина от свинско месо, печено на огън, подправено със сос от горчица и накрая ситно накълцано. Как можете да ядете барбекю без салата от зеле и задушени картофи?

Засмя се на невероятната сцена. *Ням-ням.*

И все пак продължи нататък. Гледки и сцени ловяха окото му. Обици за вежди. Татуирани глезени. Прекрасно полюшващи се гърди, бедра, дупета, докъдето му стигаше погледът.

Най-накрая стигна до малка сграда в готически стил близо до Университетската болница в северната част на студентския град. Това беше специална пристройка, където неизлечимо болни от рак пациенти от целия Юг получаваха грижи през последните дни от живота си. Сърцето му започна да бие бясно и поредица от малки конвулсии разтърси тялото му.

Ето я!

[1] Столицата на Северна Каролина. — Б.пр. ↑

Ето я най-прекрасната жена на Юга! Прекрасна във всяко отношение. Беше не само физически привлекателна — беше изключително умна. Може би също толкова неповторима, колкото и самият той.

Почти изрече думите на глас и вярваше, че са абсолютно верни. Бе хвърлил къртовски предварителен труд, работейки върху бъдещата си жертва. Кръвта му започна да пулсира в челото. Можеше да усети ритмичните ѝ удари по цялото си тяло.

Тя се наричаше Кейт Мактиърнън. Кейтилин Маргарет Мактиърнън, за да бъде толкова точен, колкото обичаше да бъде.

Тя тъкмо излизаше от крилото за раково болни, където работеше, за да успее да си плати таксата в медицинския колеж. Беше съвсем сама, както обикновено. Последният ѝ приятел я бе предупредил, че „ще свърши като красива стара мома“.

Никак не беше изключено. Очевидно Кейт Мактиърнън сама бе решила да бъде самотна. Можеше да е с почти всеки, който си избере. Беше поразително красива, високоинтелигентна и състрадателна, доколкото той можеше да прецени засега. Кейт обаче беше зубрачка. Бе невероятно отдадена на обучението по медицина и задълженията си в болницата.

В нея нямаше нищо пресилено и той харесваше това. Дългата ѝ къдрава коса чаровно обрамчваше тясното ѝ лице. Очите ѝ бяха тъмносини и искряха, когато се смееше. Смехът ѝ бе заразителен, неустоим. Имаше вид на типична американка, без да е банална. Тялото ѝ бе мускулесто, но изглеждаше тъй нежна и женствена.

Той бе наблюдавал как другите мъже я свалят — студенти, а понякога дори и някои закачливи преподаватели. Тя не им се връзваше и той виждаше как ги отклонява — с мекота и доброта.

Но от лицето ѝ никога не слизаше тази дяволска усмивка. „Не съм на разположение — казваше тя. — Никога няма да съм ваша. Моля ви, дори не си го помисляйте. Не че съм прекалено добра за вас, просто съм... различна.“

Кейт, на която винаги можеше да се разчита, идваше точно навреме тази вечер. Тя винаги напускаше раковото отделение между осем без петнайсет и осем часа. Имаше установени навици също като него.

Тя стажуваше за първа година в Университетската болница на Северна Каролина, но от януари работеше и към съвместния проект с университета „Дюк“. Експерименталното раково отделение. Той знаеше всичко за Кейтилин Мактиърнън.

След няколко седмици тя щеше да навърши трийсет и една. Беше ѝ се наложило да работи три години, за да събере пари за колежа и разносните по обучението. Освен това ѝ се бе наложило да гледа две години болната си майка в Бък, Западна Вирджиния.

Тя вървеше с отмерени крачки към многоетажния гараж на медицинския център. Той трябваше да се движи бързо, за да не изостане, като през цялото време не откъсваше поглед от издължените ѝ крака, малко бледи за неговия вкус. *Не ти остава време за слънцето, а, Кейт? Или те е страх от меланом?*

Тя притискаше тежки медицински книги към единия си хълбок. Красота и интелект. Възнамеряваше да практикува професията си в Западна Вирджиния, откъдето беше родом. Изглежда, не се интересуваше от печеленето на много пари. Пък и за какво ѝ беше това? За да може да си позволи десет чифта черни супермодни маратонки?

Кейт Мактиърнън бе облечена в характерния за университета екип: снежнобяло медицинско сако, риза в цвят каки, износени кафеникави панталони, верните ѝ черни маратонки. Отиваше ѝ.

Почти всичко можеше да работи в полза на Кейт Мактиърнън, дори и свръхнепретенциозният стил на провинциално девойче. Особено много му допадна липсата на респект у Кейт спрямо живота в университета и болницата и най-вече в медицинския колеж, който се имаше за голяма работа. Личеше си в стила на облеклото ѝ, в небрежния начин, по който се държеше сега, във всяко нещо в живота ѝ. Рядко се гримираше. Изглеждаше много естествена и досега той не бе забелязал у нея нищо фалшиво или надутост.

У нея имаше дори известна неочаквана несръчност. През тази седмица той беше видял как лицето ѝ се покри с гъста червенина, когато се спъна в перилата пред библиотеката „Пъркинс“ и си удари

хълбока в една пейка. Това събуди у него невероятна топлина. Той *можеше* да бъде развълнуван, *можеше* да изпитва човешка топлина. Искаше Кейт да го обича... Искаше да отговори на тази любов.

Точно поради това беше толкова особен, толкова различен. Точно в това беше разликата между него и останалите едноизмерни убийци и касапи, за които беше чувал или чел, а той беше чел всичко по този въпрос. Той *можеше* да чувства. *Можеше* да обича. Знаеше това.

Кейт каза нещо шеговито, докато се разминаваше с някакъв професор, който изглеждаше към четирийсетте. Казанова не можеше да я чуе от наблюдателния си пункт. Тя подхвърли през рамо остроумна реплика в отговор, но продължи да върви и остави професора да размишлява над ослепителната ѝ усмивка.

Беше я наблюдавал повече от четири седмици и знаеше, че тя е Жената. Той *можеше* да обича доктор Кейт Мактиърнън повече от всички други. В този миг *вярваше* в това. До болка жадуваше да *вярва* в това. Нежно произнесе името ѝ — Кейт...

Доктор Кейт.

Тук-там.

Двамата със Сампсън се редувахме на кормилото по време на четиричасовия път от Вашингтон до Северна Каролина. Докато карах аз, Мъжът планина спеше. Носеше черна тениска, на която без заобикалки пишеше „СИГУРНОСТ“. Икономия на думи.

Когато Сампсън пое контрола над моето старо порше, аз си сложих старите слушалки на уокмена. Слушах великия Джо Уилямс, мислех за Шуши, продължавах да се усещам вътрешно кух.

Не можех да заспя, а бях спал не повече от час предишната нощ. Чувствах се като убит от мъка баща, чиято единствена дъщеря е изчезнала. Имаше нещо гнило в този случай.

По обед навлязохме в територията на Юга. Родното ми място Уинстън-Салем беше на стотина километра оттук. Не бях се връщал по тези места от десетгодишна възраст — всъщност от годината, в която майка ми почина, а ние с братята ми бяхме преместени във Вашингтон.

В Дърам бях идвал и по-рано за дипломирането на Нейоми. Тя завърши „Дюк“ с пълно отличие и получи едни от най-силните и възторжени овации в историята на церемонията по връчването. Целият личен състав на семейство Крос бе налице. Това бе един от най-щастливите и горди дни за всички нас.

Нейоми беше единственото дете на брат ми Арон, който почина от цироза на трийсет и три години. Тя порасна бързо след неговата смърт. Майка ѝ трябваше години наред да работи по шестдесет часа на седмица, за да издържа и двете, така че Нейоми въртеше домакинството от десетгодишна. Беше най-мъничкият генерал.

Тя беше бързо развиващо се малко момиченце и четеше за приключенията на Алиса в „Огледалния свят“, когато бе само на четири години. Един семеен приятел ѝ даваше уроци по цигулка и тя се научи да свири добре. Обичаше музиката и все още свиреше, когато ѝ оставаше време. Завърши гимназията „Джон Каръл“ във Вашингтон като първенец на класа. Колкото и да беше заета с уроците, намираще време да пише изящна проза за живота, видян през очите на човек,

израснал в новите квартали. Напомняше ми за Алис Уокър^[1] на млади години.

Надарена.

Изчезнала преди повече от четири дни.

В чисто новата сграда на полицията в Дърам нито един колега не излезе да ни приветства с добре дошли дори след като ние със Сампсън показahme значките и удостоверенията си от Вашингтон. Дежурният сержант не беше впечатлен.

Той ми приличаше на телевизионния синоптик Уилард Скот. Беше подстриган, като таралеж, имаше дълги дебели бакенбарди и кожата му беше с цвят на прясна шунка. След като разбра кои сме, положението леко се влоши. Никакъв червен килим, никакво южняшко гостоприемство, никаква южняшка взаимопомощ.

Ние със Сампсън трябваше да седнем и да си гризем ноктите от нетърпение в дежурната стая на Дърамския полицейски участък. От горе до долу блестящо стъкло и полирано дърво. Даряваха ни с онези враждебни изражения и непроницаеми погледи, които обикновено са запазени за пласъори на наркотици, заловени край училищата.

— Имам чувството, че току-що сме кацнали на Марс — каза Сампсън, докато чакахме и наблюдавахме как изключително милите, добре гледани дърамски жалбоподаватели идват и си отиват. — Не ми харесва чувството, което ми вдъхват марсианците. Не ми харесват малките им мънистени марсиански очички. Не мисля, че ми допада новият Юг.

— Като си помислиш, където и да бяхме отишли, все това ни чака — казах на Сампсън. — Щяхме да получим същия прием, същите студени погледи и в полицията на Найроби.

— Може и така да е. — Сампсън примига иззад тъмните си очила. — Но те поне щяха да са черни марсианци. Поне щяха да знаят кой е Джон Колтрейн^[2].

Дърамските детективи Ник Ръскин и Дейви Сайкс най-сетне слязоха да се срещнат с нас час и петнайсет минути след като бяхме пристигнали.

Ръскин леко ми напомняше за Майкъл Дъглас в неговите роли на ченге. Дрехите му бяха добре съчетани: спортно сако от туид в зелено и кафеникаво, фабрично изтъркани дънки, жълт мобифон. Беше висок горе-долу колкото мен, което ще рече около метър и деветдесет, тоест

малко по-висок от необходимото. Дългата му кестенява коса беше зализана назад и подстригана с бръснач.

Дейви Сайкс беше добре сложен мъж. Главата му представляваше масивен блок под прав ъгъл с раменете. Имаше сънливи очи с цвят на овесена каша, почти никакъв емоционален израз, доколкото можах да доловя. Сайкс беше типът на приятел до гроб; определено не лидерът. Поне ако първите впечатления имат някакво значение.

Двамата се ръкуваха с нас и се държаха така, сякаш всичко вече е простено, сякаш ни прощаваха, задето сме ги обезпокоили. Имах чувството, че Ръскин е свикнал да се налага в Дърамския полицейски участък. Приличаше на местната звезда. Най-важната персона по тези места. Идолът на жените в дърамския дворец от стъклопласт.

— Съжалявам, че се наложи да чакате, детектив Крос, детектив Сампсън. Голям огън ни се пече на задниците — каза Ник Ръскин. Имаше лек южняшки акцент. Изключително самоуверен.

Все още не бе споменал името на Нейоми. Детектив Сайкс мълчеше. Дума не обелваше.

— Какво ще кажете за една разходка с мен и Дейви? Ще ви разясня ситуацията по пътя. Станало е убийство. Полицията е открила женски труп в Ефланд. В извънредно лошо състояние.

[1] Алис Уокър (1944) — американска негърска писателка, поетеса, критичка и есеистка, активистка на движението за човешки права през 60-те години. — Б.пр. ↑

[2] Джон Колтрейн (1926–1967) — американски джазов саксофонист, свирил през 1955 г. в квинтета на Майлс Дейвис, покъсно оглавил свой квартет. — Б.пр. ↑

В извънредно лошо състояние. Труп на жена в Ефланд. Коя жена?

Двамата със Сампсън последвахме Ръскин и Сайкс до колата им, тревнозелен сааб турбо. Ръскин седна зад кормилото. Спомних си думите на сержант Естерхаус от телевизионния полицейски сериал „Хил Стрийт блус“: „Нека сме нащрек.“

— Знаеш ли нещо за убитата жена? — попитах Ник Ръскин, докато се насочвахме към улица Уест Чапъл Хил. Той беше пуснал сирената и вече караше бързо. Шофираше с някаква смес от дързост и нахалство.

— Почти нищо — отговори Ръскин. — Точно в това ни е проблемът — на мен и на Дейви — в това разследване. Не можем да се доберем до сериозна информация за каквото и да било. Сигурно затова сме в толкова добро настроение днес. Забелязахте ли?

— Да, забелязахме — каза Сампсън. Не погледнах към него. Но можех да усетя парата, която се надигаше на задната седалка. Топлината, която излизаше от кожата му.

Дейви Сайкс хвърли поглед през рамо и се намръщи на Сампсън. Имах чувството, че няма да станат първи приятели.

Ръскин продължи да говори. Изглежда, обичаше светлините на рампата, ролята си в Голямото разследване.

— Целият случай е под контрола на ФБР. Службата за борба с наркотиците също се включи в играта. Няма да се учудя, ако и ЦРУ участва в „екипа за бързо реагиране“. Те действително изпратиха някакъв Рамбо от техния свръхмодерен отряд.

— Какво означава „целият случай“? — попитах Ръскин. В главата ми прозвучаха тревожни сигнали. Отново си помислих за Нейоми.

В извънредно лошо състояние.

Ръскин рязко се обърна и ме погледна. Очите му бяха пронизващо сини и в момента сякаш ме претегляха.

— Сам разбираш, че не сме длъжни да ви казваме каквото и да било. Дори нямаме заповед да ви водим с нас.

— Разбирам — отвърнах аз. — Оценявам помощта.

Дейви Сайкс отново се обърна и ни изгледа. Почувствах се сякаш ние със Сампсън сме от другия отбор, гледаме към скупчените тела на противниците, чакаме да задигнем топката и да се нахвърлим срещу тях.

— Отиваме на третото местопрестъпление — продължи Ръскин. — Не знам коя е жертвата. От само себе си се разбира, че се надявам да не е племенницата ти.

— За какво става дума в целия случай? Защо е тази тайнственост? — попита Сампсън. Той седна по-напред на седалката. — Тук всички сме ченгета. Кажете ни направо.

Дърамският детектив от отдел „Убийства“ се поколеба, преди да отговори.

— Няколко жени — нека кажем известен брой — са изчезнали в района, в който се намирате сега; той се състои от три области — Дърам, Чатъм и Ориндж. Досега в пресата са излезли съобщения за няколко безследно изчезнали лица и две убийства. Несвързани помежду си убийства.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че средствата за масова информация сътрудничат на разследването? — попитах аз.

Ръскин се усмихна с половин уста.

— Само в най-идиотските ти алкохолни съновидения. Те знаят само това, което ФБР реши да им каже. Всъщност на никого не е отказана информация, но и нищо излишно не е предложено.

— Спомена, че няколко млади жени са изчезнали — казах аз. — Колко точно? Разкажи ми за тях.

Ръскин цедеше думите през тъглчето на устата си.

— Смятаме, че са изчезнали осем до десет жени. Всичките млади. Малко под и над дваисет години. Всички учат в колеж или университет. Намерени са обаче само два трупа. С този, който отиваме да видим, може да станат три. Всички трупове бяха открити през последните пет седмици. Феберейците смятат, че вероятно сме в центъра на нещо, което може да се окаже един от най-страшните купони с отвличане и убийства в цялата история на Юга.

— Колко от ФБР има в града? — попита Сампсън. — Едно отделение? Един батальон?

— Те са тук в пълен състав. Разполагат с „доказателство“, че районът на отвличанията излиза извън рамките на щата — Вирджиния, Южна Каролина, Джорджия, та чак до Флорида. Смятат, че нашият юнак е отвлякъл тазгодишната мис Флорида, избрана на конкурса „Ориндж Боул“. Наричат го „Звяра на Югоизтока“. Като че ли е невидим. Държи положението под контрол дори в този момент. Сам се нарича с името Казанова... и вярва, че е велик любовник.

— Оставял ли е някакви следи от любовния си талант на местопрестъпленията? — попитах Ръскин.

— Само на последното. Изглежда, използва от черупката си. Исква да общува. Да влезе във връзка с нас. Съобщи ни, че е Казанова.

— Има ли черни жени сред жертвите му? — попитах Ръскин. Една от общите черти на серийните убийци е, че подбират жертвите си по расов признак. Само бели. Само черни! Само испаноговорещи. Много-много не ги смесват като правило.

— Още едно черно момиче е изчезнало. Студентка от Централния университет на Северна Каролина. Двата намерени трупа са на бели. Всички изчезнали жени са изключително привлекателни. Направихме специално табло със снимките на момичетата. Някой измисли име на случая: „Красавиците и Звяра“. Написахме го на таблото с големи букви. Точно над снимките. Това е другото название на случая.

— Отговаря ли Нейоми Крос на неговите критерии? — тихо попита Сампсън. — Какво е установил екипът за бързо реагиране до този момент?

Ник Ръскин не отговори веднага. Не можех да определя дали размишлява върху това, или просто се опитва да бъде тактичен.

— Има ли снимка на Нейоми върху таблото на ФБР? Таблото на Красавиците и Звяра? — попитах Ръскин.

— Да, има — обади се Дейви Сайкс най-накрая. — И нейната снимка е на голямото табло.

Господи, дано не е Шуши. Животът ѝ едва започва, мълчаливо се молах, докато се носехме към местопрестъплението.

Ужасни, невъобразими неща непрекъснато се случват на невинни, нищо неподозиращи хора. Случват се във всеки голям град и дори в малки градчета, в селца с по стотина жители, че и по-малко. Но като че ли най-често тези кошмарни, невъобразими престъпления се случват в Америка.

Ръскин превключи рязко скоростите, когато префучахме по един остър завой и видяхме проблясването на червени и сини алармени сигнали. Силуетите на леки коли и линейки се очертаха пред нас, внушително струпани на фона на огромните борове.

Десетина автомобили бяха паркирани в пълен безпорядък покрай двупосочния главен път. Движението беше съвсем слабо тук, в сърцето на неизвестността. Все още нямаше зяпачи, които често следват колите на Бърза помощ, за да дадат храна на болното си любопитство. Ръскин закова спирачките зад последната кола в редицата, тъмносиня лимузина линкълн, толкова типична за федералното бюро, че спокойно можеше да носи и съответния надпис.

Мястото на престъплението беше обработено по всички правила. През боровите дървета бе опъната жълта лента, която опасваше периметъра. Две линейки бяха насочили тъпите си носове към група дървета.

Усетих, че пропадам в извънтелесно измерение, когато се измъкнах от колата. Полезрението ми рязко се ограничи като при истеричен пристъп.

Почувствах се сякаш едва ли не за първи път попадам на местопрестъпление. Ясно си припомних най-страшния момент от случая „Сонеджи“^[1]. Малкото дете, намерено на брега на тинеста река. Ужасяващите спомени се смесиха с кошмарния миг от настоящето.

Господи, дано не е Шуши.

Сампсън леко хвана ръката ми, когато последвахме детективите Ръскин и Сайкс. Вървахме повече от километър през гъстата гора.

Сред няколко устремени нагоре млади борови дръвчета най-сетне съзряхме силуетите на неколцина мъже и една-две жени.

Поне половината от групата носеха черни бизнес костюми. Сякаш бях попаднал на импровизиран излет за счетоводители или на пикник за елитни адвокати и топбанкери.

Всичко наоколо беше зловещо и смълчано, с изключение на глухото щракане на фотоапаратите. Правеха се снимки в едър план на цялата околност.

Няколко лаборанти вече си слагаха полупрозрачни гумени ръкавици, търсеха веществени доказателства, водеха си бележки в служебните тефтери.

Яви ми се някакво вледеняващо извънземно предупреждение, че след малко ще открием Шуши. Отблъснах го, пропъдих го като нежелано докосване на ангел или Бог. Рязко обърнах глава настрани — сякаш това щеше да ми помогне да избегна ужаса, който ме очакваше.

— От ФБР са, няма съмнение — промърмори Сампсън тихо. — Ей ги на, тръгнаха по следите на дивия звяр.

Сякаш се приближавахме към гигантско гнездо на жужащи стършели. Стояха и си шушукаха тайни на ухо.

Остро долавях шумоленето на листа под краката ми, шума от счупени съчки и малки клончета. Тук не можех да бъда истински полицай. Тук бях цивилен.

Най-накрая видяхме голото тяло или поне онова, което бе останало от него. На местопрестъплението не се забелязваха никакви дрехи. Жената бе завързана за малка фиданка с нещо, което някога е било дебела кожена връв.

Сампсън въздъхна.

— О, Господи, Алекс.

[1] Случаят със серийния убиец Гари Сонеджи е описан в предишния роман на Джеймс Патерсън „Когато дойде паякът“, издаден през 1994 г. от ИК „Колибри“. — Б.ред. ↑

— Коя е жената? — попитах тихо, щом се приближихме до полицейската група, съставена от кол и от въже — „мултиинституционална сбирщина“, както я бе описал Ник Ръскин.

Мъртвата жена беше бяла. Засега не беше възможно да се каже нещо повече за нея. Птици и животни бяха пирували с плътта ѝ и тя вече не приличаше на човешко същество. Нямаше застинали, втрени очи, само тъмни орбити като следи от нажежено желязо. Нямаше лице, кожата и тъканта бяха изгризани.

— Кои, по дяволите, са тия двамата? — обърна се към Ръскин един от агентите на ФБР, набита руса жена на трийсет и една-две години. Беше толкова непривлекателна, колкото и нелюбезна, с подпухнали червени устни и топчест като патладжан крив нос. Поне ни спести характерната за ФБР усмивка на безгрижен турист или прочутото феберейско „ръкостискане с усмивка“.

Ник Ръскин беше безцеремонен с нея. В този момент за първи път ми стана симпатичен.

— Това са детектив Алекс Крос и неговият партньор детектив Джон Сампсън. Дошли са тук от Вашингтон. Племенницата на детектив Крос е изчезнала от „Дюк“. Казва се Нейоми Крос. Това е специален агент Джойс Кини, тя командва тук — представи ни той агентката.

Агент Кини се намръщи или може би дори се озъби.

— Е, това тук със сигурност не е вашата племенница — каза тя. — Ще ви бъда благодарна, ако и двамата се върнете при колите. Вървете си, моля. — И явно водена от вътрешна необходимост, продължи: — Нямате никакви пълномощия по този случай и никакво право да стоите тук.

— Както детектив Ръскин току-що ви каза, племенницата ми е изчезнала — обърнах се аз кротко, но решително към специален агент Джойс Кини. — Тези пълномощия са ми предостатъчни. Не сме били път чак дотук, за да се любуваме на кожената тапицерия в спортната кола на детектив Ръскин.

Към трийсетгодишен рус мъж с мощни гърди енергично пристъпи към шефката си.

— Мисля, че всички чухте какво каза специален агент Кини. Ако обичате да напуснете — съобщи той. При други обстоятелства неговата излишна намеса можеше да бъде и забавна. Не и днес. Не и в тази касапска сцена.

— Няма начин точно ти да ни спреш — каза Сампсън на русия агент с най-мрачния си и неумолим глас. — Не и ти. Не и твоите изтрупани приятелчета.

— Всичко е наред, Марк — обърна се агент Кини към младия мъж. — Ще се занимаем с това по-късно — додаде тя. Агент Марк се оттегли, но успя да демонстрира характерния за висшата лига злобен поглед досущ като онзи, с който ме бе удостоила шефката му. Ръскин и Сайкс се засмяха, когато агентът се изниза заднишком.

Допуснаха ни да останем на местопрестъплението с ФБР и контингента от местната полиция. Красавиците и Звяра. Спомних си израза, който Ръскин бе използвал в колата. Нейоми бе изложена на таблото на Звяра. Била ли е и мъртвата жена на таблото?

Беше горещо и влажно и тялото се разлагаше бързо. Жената беше жестоко нападната от горски животни и аз се надявах, че вече е била мъртва, когато те са дошли. Нещо обаче ме караше да мисля, че не е било така.

Забелязах необичайното положение на тялото. Тя лежеше по гръб. И двете ѝ ръце, изглежда, се бяха изкълчили, може би докато се бе извивала и мъчила да се освободи от кожения ремък и дървото зад нея. Беше такава страшна гледка, каквато никога не бях виждал по улиците на Вашингтон или другаде. Почти не изпитвах облекчение, че не е Нейоми.

Накрая заговорих един от съдебните медици на ФБР. Той познаваше мой приятел в Бюрото, Кайл Крейг, който работеше в Куонтико във Вирджиния. Каза ми, че Крейг имал вила в района.

— Това копеле си изпипва работата, наистина си го бива, да не кажа нещо повече. — Съдебният медик обичаше да говори. — Не е оставил нито пубисни косми, нито сперма, нито поне следи от пот по никоя от жертвите, които прегледах. Много се съмнявам, че и тук ще открием нещо, което да ни даде ДНК профила му. Но поне не я е изял самият той.

— Извършвал ли е полов акт с жертвите? — попитах аз, преди агентът да се отплесне в познанията си за канибализма.

— Да. Някой е извършил многократни полови актове с тях. Многобройни вагинални охлузвания и раздирания. Мръсникът е доста надарен или използва нещо голямо за симулация на акта. Но сигурно си навлича найлонов чувал, докато го прави, като тези от моргата. Или ги избърсва по някакъв начин. Никакви косми, никакви следи от телесни течности досега. Съдебният ентомолог вече събра пробите. Той ще може да ни даде точното време на смъртта.

— Това може да е Бети Ан Райърсън — чух да казва един от прошарените агенти на ФБР, който беше достатъчно наблизо. — Имаше доклад за изчезването ѝ. Русо момиче, сто шестдесет и седем сантиметра, около петдесет килограма. Носела е златен „Сейко“, когато е изчезнала. Много красива, поне някога.

— Майка на две деца — каза една жена от агентите. — Аспирантка по английска литература в Университета на Северна Каролина. Разговарях с мъжа ѝ, който е професор. Видях двете ѝ деца. Хубави, малки дечица. На една и на три години. Проклето да е това копеле.

Жената започна да се дави от гняв.

Виждах ръчния часовник и лентата, с която косите ѝ са били привързани отзад; тя се беше развързала и бе паднала върху рамото ѝ. Вече не беше красива. Това, което бе останало от нея, беше подуто и отекло. Миризмата от разлагането беше остра дори тук на чистия въздух.

Празните орбити изглеждаха втренчени в сърповидните пролуки сред върховете на боровите дървета и аз се запитах какво ли е било последното, което са видели очите ѝ.

Опитвах се да си представя този Казанова, върлуващ някъде в тези дълбоки тъмни гори, преди ние да пристигнем. Предположих, че е на дваисет или трийсет години, силен физически. Боях се за Шуши. Всъщност много повече от преди.

Казанова. Най-големият любовник на света... Пази Боже.

Беше доста след десет часът, а ние все още се намирахме на зловещото, дълбоко разстройващо място на убийството. Ослепителната кехлибарена светлина от фаровете на служебните коли и линейките осветяваше отъпкана пътека сред призрачната гора. Навън беше станало по-студено. Мразовитият нощен вятър ни раздаваше яки плесници.

Трупът все още не беше преместен.

Наблюдавах как специалистите от Бюрото съвестно претърсват гората сантиметър по сантиметър, събират съдебни улики и правят измервания. Самото място на престъплението бе заградено с лента, но аз си нахвърлих една скица в мъждивата светлина и си записах няколко предварителни бележки. Опитвах се да си спомня каквото мога за истинския Казанова. Авантюрист от осемнайсети век, писател, любовник без задръжки. Във всеки случай някога бях чел части от мемоарите му.

Като изключим това, което биеше на очи, защо убиецът беше избрал името? Дали вярваше, че наистина обича жените? Това ли бе начинът да го покаже?

Чувахме как някъде някаква птица надава тайнствен крясък, както и шумовете на дребни животинки навсякъде около нас. На никой не му идваше наум за зайчета-байчета в тези гори. Не и с това ужасяващо убийство.

Между десет и половина и единайсет чухме силен тътен като гръмотевица над мрачните дървета. Изнервени погледи се вдигнаха към синьо-черното небе.

— Познатата стара песен — каза Сампсън, като видя примигващите светлини на идващия хеликоптер.

— Може би въздушната бърза помощ най-сетне идва за тялото — казах аз.

Един тъмносин хеликоптер на златни ивици най-накрая описа кръг над асфалтовата настилка на шосето. Който и да пилотираше машината, беше истински професионалист.

— Ами, въздушната бърза помощ — възрази Сампсън. — По-скоро Мик Джагър. Само големи звезди се возят на такива хеликоптери.

Джойс Кини и регионалният директор на Бюрото вече бяха отпрашили към шосето. Сампсън и аз тръгнахме след тях като неканени вредители.

Там ни чакаше друг тежък шок. И двамата разпознахме високия, оплешивяващ, изискан мъж, който слизаше от хеликоптера.

— И какво, по дяволите, прави той тук? — рече Сампсън. Имах същия въпрос, същата тревожна реакция. Това бе заместник-директорът на ФБР. Човекът номер две, Роналд Бърнс. Бърнс беше истинският юмрук в системата на Бюрото, майстор по вдигането на всякакви шумотевици.

И двамата познавахме Бърнс от нашия последен „мултиинституционален“ случай. Минаваше за подвластен на политически влияния, за лошото момче вътре в Бюрото, но той никога не се беше държал зле с моя милост. След като огледа тялото, поиска да говори с мен. Нещата ставаха все по-странни и по-странни тук, в Каролина.

Бърнс сметна за нужно да проведем краткия си разговор далеч от големите уши и малките умове на собствените му хора.

— Алекс, наистина съжалявам, че племенницата ти може да е отвлечена. Дано не е така — каза той. — След като вече си тук, вероятно ще можеш да ни помогнеш.

— Мога ли да попитам защо вие сте тук?

Защо пък да не скоча направо на въпрос с повишена трудност.

Бърнс се усмихна, демонстрирайки облечените си с керамични корони неестествено бели предни зъби.

— Много съжалявам, че не прие нашето предложение за онази длъжност.

След случая „Сонеджи“, свързан с отвлечане на деца, ми бе предложена работа като свръзка между Бюрото и полицията във Вашингтон. Бърнс беше един от хората, които беседваха с мен по този въпрос.

— Харесвам прямотата повече от всичко друго — продължи Бърнс.

Все още чаках отговора на директния си въпрос.

— Не мога да ти кажа толкова, колкото би желал да чуеш — рече най-сетне. — Не знаем дали твоята племенница е в ръцете на това болно копеле. Той оставя много малко физически улики, Алекс. Предпазлив е и е добър в това, което прави.

— И аз така чух. Това ни насочва към няколко очевидно подозрителни сфери. Полицаи, ветерани от армията, аматьори, които изучават действията на полицията. Това обаче може да е и подвеждане в грешна посока от негова страна. Може би иска ние да мислим по този начин.

Бърнс кимна.

— Тук съм, защото това започна да става високоприоритетна каша. Работата е голяма, Алекс. Засега не мога да ти кажа защо. Работата е голяма и строго поверителна.

Изречено като от истинско феберейско началство. Мистерии, обгърнати от други мистерии.

Бърнс въздъхна.

— Ще ти кажа едно нещо. Вярваме, че той може да е колекционер, че държи няколко от младите жени тук наоколо... може би частен харем. Негов собствен харем.

Беше кошмарна, потресаваща идея. Но заедно с това тя ми даваше надежда, че Нейоми може още да е жива.

— Искам да съм вътре в нещата — казах на Бърнс, като не откъсвах очи от неговите. — Защо не ми кажете всичко? Нужно ми е да видя цялата картина, преди да започна да градя теории. Защо изхвърля някои от жените? Ако, разбира се, действията му могат да бъдат определени по този начин.

— Алекс, сега не мога да ти кажа нищо повече. Съжалявам — тръсна глава Бърнс и затвори за миг очи. Разбрах, че е изтощен.

— Но искахте да видите как ще реагирам на теорията ви за колекционера?

— Да — съгласи се Бърнс и бе принуден да пусне една усмивка.

— Струва ми се, че съвременният харем не е изключен. Това е доста разпространена мъжка фантазия — казах аз. — Колкото и да е странно, това е и често срещана женска фантазия. Не изключвайте и този вариант засега.

Бърнс ме помоли отново за помощ, но не беше склонен да ми каже нищо от онова, което знаеше. Накрая се върна при своите хора.

Сампсън изникна до мен.

— Какво каза Негова Принципиалност? Какво го води в тази пъклена гора, при нас, простосмъртните?

— Той каза нещо интересно. Каза, че Казанова може да е колекционер, създал по всяка вероятност свой собствен частен харем някъде тук наблизо — отвърнах на Сампсън. — Каза, че случаят е голям. Изборът на думите е негов.

„Голям“ означаваше, че случаят е много опасен, навярно по-опасен, отколкото изглеждаше досега. Питам се по каква причина може да е така и почти не исках да науча отговора.

Кейт Мактиърнън беше озарена от странна, но поучителна мисъл. *Когато ударът на сокола прекършва гръбнака на плячката, това се дължи единствено на добре избрания момент.*

Това просветление го дължеше на последната си ката в групата на черните пояси. Прецизното подбиране на точния момент е всичко в каратето, както и в много други неща. То помага и ако трябва да изтласкаш близо деветдесетте килограма на противника, а тя можеше да го прави.

Кейт се шляеше по оживената, шикарна, изпълнена с глъчка Франклин Стрийт в Чапъл Хил. Улицата се простираше на север и на юг, граничеше с живописния студентски град на Университета на Северна Каролина. Кейт мина покрай книжарници, пицарии, магазинчета за ролкови кънки под наем, сладкарница. Рок групата „Бяло Зомби“ дънеше откъм сладкарницата. Кейт по природа не си падаше по безделието, но вечерта беше топла и приятна, така че за разнообразие се спря до витрината.

Тълпата от студентското градче беше позната, приветлива и много приятна. Кейт харесваше живота си тук, отначало като студентка по медицина, а сега като лекар стажант. Не искаше да напуска Чапъл Хил, не искаше да се върне и да работи в Западна Вирджиния.

Но щеше да отиде. Бе дала обещание на майка си — точно преди Бийдси Мактиърнън да умре. Кейт й бе дала дума и думата й тежеше. Бе старомодна в това отношение. Момиче от малко градче.

Беше пъхнала ръце в дълбоките джобове на поомачканото медицинско сако. Смяташе, че ако има проблем с физиката си, това са ръцете й. Бяха възлести, а да не говорим за ноктите. Имаше две причини за това: робската работа в раковото отделение и каратето. Имаше черен пояс втора степен, тъй наречения Нидан. Това бе единствената форма за освобождаване на напрежението, която си позволяваше. Групата по карате бе нейното разбиране за отдих и почивка.

На визитката с името ѝ, закачена с безопасна игла върху горния ляв джоб на самото, пишеше: К. Мактиърнън, доктор по медицина. Харесваше ѝ дребната непочтителност да носи този символ на положение и престиж в комбинация с провиснали панталони и маратонки. Не искаше да изглежда като бунтар, какъвто не беше, но се нуждаеше от някаква минимална индивидуалност сред голямата общност на болницата.

Току-що си бе купила от любимата книжарничка „Всички прекрасни коне“ от Кормак Маккарти. От стажант-лекарите първа година не се очакваше да имат време за четене на романи, но тя успяваше да намери. Поне си беше обещала да намери време тази вечер.

А тази вечер в края на април беше толкова хубава, толкова съвършена, че Кейт реши да се отбие в „Спанки“ на ъгъла на улиците Кълъмбия и Франклин. Можеше да седне на бара и просто да почете.

Беше изключено да си позволи среща с мъж през седмицата. Обикновено съботите ѝ бяха свободни, но пък дотогава тя беше прекалено изтощена, за да се занимава с ритуалите, предхождащи и следващи скачането в кревата.

Животът ѝ бе влязъл в този ритъм, след като двамата с Питър Макграт прекъснаха окончателно своята безброй пъти подновявана и прекратявана връзка. Питър беше на трийсет и осем години, доктор по история и почти безупречен. Беше непоносимо красив и твърде обсебен от себе си за нейния вкус. Раздялата се оказа по-долнопробна, отколкото бе очаквала. Вече не бяха дори приятели.

Бяха минали четири месеца без Питър. Тежък удар, но не неочакван. Кофти ѝ беше, но това не бе сред десетте най-лоши неща, с които трябваше да се справя. При това знаеше, че вината за скъсването е нейна, не на Питър. Разпадането на любовните ѝ връзки беше проблем, част от тайното ѝ минало. Тайното настояще? Тайното бъдеще?

Кейт погледна часовника си. Беше кокетен Мики Маус модел, подарък от сестра ѝ Керъл Ан и нямаше грешка дори в секундите. Освен това я подсещаше: никога не навирвай глава само защото сега си ДОКТОР.

Проклятие! Чувството за време ѝ изневеряваше — а още нямаше трийсет и една години! Дъртофелница. Беше се превърнала в бабата на

медицинския факултет. Вече беше почти девет и половина, Сънчо отдавна трябваше да ѝ е пожелал лека нощ.

Кейт реши да подмине „Спанки“ и да се прибере. Щеше да претопли прелютивото чили кон карне^[1] и може би да изпие чаша горещо мляко с какао и сметана отгоре. Да подгънеш крака с вредна за здравето храна и Кормак Маккарти всъщност не звучеше чак толкова зле.

Подобно на много от студентите в Чапъл Хил Кейт имаше сериозни проблеми с парите. Това беше разликата между тях и богаташката тълпа от „Дюк“. Кейт бе наела тристаен апартамент на горния етаж на една типична за Северна Каролина двуетажна къща. Цялата боя се бе олющила и къщата изглеждаше така, сякаш си сменяше козината. Беше в най-затънтения край на Питсбъроу Стрийт в Чапъл Хил. Кейт се бе спазарила добре за наема.

Първото, което ѝ беше направило впечатление в околността, бяха прекрасните дървета. Стари и величествени широколистни дървета, а не борове. Дългите им клони ѝ напомняха ръцете и пръстите на съсухрени стари жени. Наричаше улицата си „алеята на старите дами“. Къде ли другаде можеше да живее старата дама от медицинския факултет?

Кейт пристигна у дома около десет без петнайсет. Никой не обитаваше долния етаж на къщата, която беше наела от една вдовица, живееща в Дърам.

— Прибрах се. Аз съм, Кейт — каза тя на семейството мишоци, които живееха зад хладилника. Не можеше да се реши да ги изтреби. — Липсвах ли ви? Хапнахте ли вече?

Тя перна леко ключа на кухненското осветление и се заслуша в дразнещото електрическо жужене. Погледът ѝ се спря върху изписания с едри букви цитат на един от нейните преподаватели: „Студентите по медицина трябва да се упражняват в смирение.“ Е, тя определено се упражняваше в смирение.

В малката спалня Кейт нахлузи омачканата черна фланелка, която вече изобщо не си правеше труда да глади. Гладенето на дрехи не спадаше към приоритетите ѝ в последно време. Тя се прозя само при мисълта за шестнайсетчасовия работен ден, който за нея започваше в пет на следващата сутрин. Дявол да го вземе, тя обичаше този живот. Обичаше го!

Хвърли се на скърцащото двойно легло, покрито с обикновени бели чаршафи. Единственият лукс бяха две шарени шифонени шалчета, които висяха от таблата на кревата.

Отмени поръчката за чили кон карне и горещо мляко с какао и сложи „Всички прекрасни коне“ върху купчината непрочетени броеве на „Харпърс Базар“ и „Нюйоркър“. Щракна лампата и след пет секунди заспа. Край на прозренията, край на дебатите със себе си за тази нощ.

Кейт Мактиърнън нямаше ни най-малка представа, ни най-малко подозрение, че е била наблюдавана, че е била следена още от разходката по пълната с народ Франклин Стрийт, че е била избрана.

Д-р Кейт беше следващата.

Тик-пат.

[1] Популярно в Америка мексиканско ястие от шарен боб с кълцано месо, чесън, кимион и люти подправки. — Б.пр. ↑

„Не — помисли си Кейт. — Това е моят дом.“

Почти го изрече на глас, но не искаше да издава никакъв звук.

В апартамента ѝ имаше някой!

Все още беше сънена, но бе почти сигурна в шума от проникване, който я разбуди. Пулсът ѝ препускаше. Сърцето ѝ се бе качило в гърлото. *Боже Господи, не.*

Остана съвсем неподвижна, свита край таблата на леглото си. Още няколко нервни секунди се източиха бавно, като векове. Не помръдна. Затаи дъх. Коси лъчи от лунна светлина, бели като кости, играеха по стъклата на прозорците, оформяха мрачни сенки в спалнята ѝ. Вслуша се в къщата, вслуша се с пълно съсредоточаване във всяко проскърцване и изпукване, които старата постройка издаваше.

Този път до слуха ѝ не достигна нищо необичайно. Но беше сигурна, че е чула. Последните убийства, както и новините за отвличания в университета я изпълваха със страх.

Стига зловещи мисли, нареди си тя. Не ставай мелодраматична.

Бавно седна в леглото и се послуша. Може би някой прозорец беше останал отворен. Най-добре да стане и да провери прозорците и вратите.

За първи път от четири месеца почувства, че Питър Макграт истински ѝ липсва. Не че щеше да помогне, но тя щеше да се чувства по-сигурна.

Не че беше изплашена до смърт или уязвима — можеше да се справи сама с повечето мъже. Можеше да се бие като фурия. Питър често казваше, че оплаква мъжа, който реши да я нападне, и действително го мислеше. Той изпитваше известен физически страх от нея. Е, разбира се, предварително уредените битки в доджото по карате бяха едно нещо. Това вече беше истинско.

Кейт тихо се измъкна от леглото. *Никакъв звук.* Усети грапавата и студена повърхност на дъските под голите си стъпала. Това изпрати сигнал за събуждане към мозъка ѝ и тя зае бойна поза.

Прас!

Ръка в ръкавица я тресна жестоко през устата и носа ѝ и на Кейт ѝ се стори, че чува изпукване на хрущял. После голямо и много силно мъжко тяло се стовари върху нея. Цялата му тежест я притискаше към студените твърди дъски на пода.

Спортист. Мозъкът ѝ обработваше всеки байт информация. Опитваше се да запази съзнанието си ясно и съсредоточено. *Много силен. Трениран!*

Беше ѝ изкарал въздуха. Знаеше точно какво прави. Трениран!

Не беше ръкавица, осъзна тя. *Беше кърпа.* Силно напоена. Задушаваше я.

Хлороформ ли използваше? Не, нямаше миризма. Може би етер? Халотан? Откъде би могъл да намери анестетични средства?

Мислите ѝ започваха да се замъгляват и тя се изплаши, че ще загуби съзнание. Трябваше да го отблъсне.

Изпъвайки крака, тя изви силно тялото си наляво и стовари цялата си тежест върху нападателя, по посока на бледата сенчеста стена на спалнята. Внезапно се оказа вън от хватката му, свободна.

— Лоша идея, Кейт — каза той в тъмното.

Знаеше името ѝ!

Атаката на ястреба... добре избраният момент е всичко. Сега подбирането на момента беше равно на оцеляване, осъзна Кейт.

Тя направи отчаян опит да остане будна, но силният опиат от навлажнената кърпа бе започнал да действа. Кейт успя да нанесе бърз страничен удар с крак, прицелвайки се в слабините му. Усети нещо твърдо. *По дяволите!* Той се беше подготвил за нея. Беше си сложил специален бандаж, за да предпази гениталиите си. Познаваше силата ѝ. *О, Боже, не.* Как може да знае толкова много за нея?

— Не е много любезно, Кейт — прошепна той. — Определено не е гостоприемно. Зная за твоето карате. Очарован съм от теб.

Очите ѝ гледаха диво. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че той можеше да го чуе или поне така ѝ се струваше. Беше я накарал направо да си глътне езика от страх. Силен и бърз, и знаеше за каратето ѝ, знаеше какъв може да е следващият ѝ ход.

— Помощ! Помогнете ми! — изкрещя тя с всички сили. Кейт просто се опитваше да го стресне с виковете си. Нямаше жива душа в радиус от един километър около къщата.

Две яки като клещи ръце я сграбчиха и успяха да стиснат ръцете ѝ точно над китките. Кейт извика от болка, но се измъкна.

Той беше по-силен от всички напреднали носители на черни пояси в нейното училище по карате в Чапъл Хил.

„Животно — помисли се Кейт. — Диво животно... много рационален и коварен. Професионален спортист?“

Най-важният урок, на който я бе научил нейният сенсей в доджото, изплува през вцепеният страх и хаос на момента: *Избягвай всички битки. Всеки път, когато е възможно, бягай от боя.* Ето това бе урокът — най-доброто от вековния опит в бойните изкуства. *Този, който не влиза в битка, доживява до следващата битка.*

Побягна от спалнята през познатия тесен коридор.

Тази нощ апартаментът изглеждаше по-тъмен от обикновено. Разбра, че той е спуснал всички завеси и щори. Имаше присъствие на

духа. Хладнокръвие. План за действие.

Трябваше да бъде по-добра от него, по-добра от неговия план. Една мисъл на Сун Цу се блъскаше в главата ѝ: „Армията победителка печели своята победа, преди да влезе в сражението.“ Нападателят мислеше точно като Сун Цу и нейния сенсей. Можеше ли да е някой от доджото по карате?

Успя да стигне до дневната. Нищо не виждаше. Беше дръпнал завесите и тук. Зрението и чувството ѝ за равновесие определено ѝ изневеряваха. Всички форми и движещи се сенки в стаята се раздвояваха. Проклет да е!

Носейки се из меката мъглявина на опиата, тя си спомни за жените, изчезнали в окръзите Ориндж и Дърам. Беше чула по новините, че е намерен още един труп. Млада майка на две деца.

Трябваше да се измъкне от къщата. Може би свежият въздух щеше да ѝ помогне да дойде на себе си. Тя залитна към входната врата.

Нещо препречваше пътя ѝ. Беше избутал канапето пред вратата! Кейт беше твърде слаба, за да го отмести.

Отчаяна, тя извика отново:

— Питър! Ела, помогни ми! Помогни ми, Питър!

— О, я млъкни, Кейт. Та ти дори не се виждаш вече с Питър Макграт. Смяташ го за глупак. Впрочем къщата му е на единайсет километра оттук. Единайсет километра седемстотин четирийсет и пет метра. Проверих.

Гласът му беше толкова спокоен и разумен. И той определено я познаваше, знаеше подробно за Питър, знаеше всичко.

Беше някъде близо зад нея в наелектризиращата тъмнина. В гласа му не се долавяше нито припряност, нито паника. За него това беше като обикновен ден на плажа.

Кейт бързо се премести наляво, по-далеч от гласа, по-далеч от чудовището с човешки облик в нейната къща. Остра болка внезапно премина през тялото ѝ и тя издаде слаб стон.

Беше ударила пиццала си в прекалено ниската, прекалено безполезна стъклена масичка, която сестра ѝ Керъл Ан ѝ беше дала. Това бе добронамереното усилие на Керъл да придаде изисканост на апартамента. Как мразеше тази масичка. Пронизваща, туптяща болка скова левия ѝ крак.

— Пръстчето ли си удари, Кейт? Защо не спреш с тези опити да търчиш в тъмното? — засмя се той и смехът му беше толкова нормален, почти приятелски. Забавляваше се. Това беше голяма игра за него. Момче и момиче си играят в тъмното.

— Кой си ти? — извика тя към него... Изведнъж нещо й хрумна. Възможно ли е да е Питър? Да не би Питър да е полудял?

Още малко, и щеше да припадне. Опиатът, който й беше дал, я бе оставил с твърде малко сили, за да продължава да бяга. Той знаеше за черния й каратистки пояс. Може би знаеше също, че прекарва част от времето си в залата за вдигане на тежести.

Тя се обърна и ярък лъч от фенерче блесна право в очите й. Той го отмести, но тя все още виждаше остатъчни кръгове светлина. Примига и едва успя да зърне силуета на висок мъж. Над метър и осемдесет, с дълга коса.

Не можеше да види лицето, само за миг й се мярна профилът му. Нещо не беше наред с лицето му. Защо? Какво му имаше?

После видя пистолета.

— Не, недей — каза Кейт. — Моля те... не!

— Да — прошепна той интимно, почти като любовник.

След това хладнокръвно простреля Кейт Мактиърнън право в сърцето.

В събота рано сутринта случаят „Казанова“ тръгна още по-зле. Трябваше да закарам Сампсън на международното летище „Роли-Дърам“. Същия следобед той трябваше да се яви на работа във Вашингтон. Някой трябваше да пази столицата, докато аз се трудех на юг.

Разследването стана още по-напрегнато и нервно, след като бе открит третият женски труп. Не само местната полиция и ФБР, но и военни специалисти се включиха в търсенето на какви да е физически следи на местопрестъплението. Дори заместник шефът на ЦРУ Роналд Бърнс беше тук миналата нощ. Защо?

Сампсън ме притисна в мечешка прегръдка на вратата за пътнически контрол на „Америкън Еърлайнс“. Сигурно сме изглеждали като двама нападатели от отбора на „Вашингтонските червенокожи“, след като спечелиха суперкупата или по-скоро след като не можаха да стигнат и до финалите през 1991 г.

— Знам какво означава за теб Нейоми — чух Сампсън да шепне. — Мога да разбера част от това, което изпитваш. Ако имаш нужда отново от мен, обади се.

Целунахме се бързо по бузите, както правеха Меджик Джонсън и Исая Томас преди мачовете си в Националната баскетболна лига. Това привлече няколко погледа от тълпата около металните детектори. Ние със Сампсън се обичахме и не се срамувахме да показваме това. Нещо необичайно за твърди като кремък мъже на действието, каквито бяхме ние двамата.

— Пази се от федералното бюро. Пази гърба си от местните. Пази и гърдите си. Ръскин не ми харесва. Сайкс никак не ми харесва — продължи Сампсън с инструкциите си. — Ще намериш Нейоми. Имам доверие в теб. Винаги съм имал. Ще го твърдя до последен дъх.

Големият Мъж най-сетне си тръгна и нито веднъж не се обърна.

Останах сам-самичък тук долу, на юг.

Отново на лов за чудовища.

В събота в един часа по обед вървах от хотел „Вашингтон Дюк Ин“ към студентския град на „Дюк“.

Току-що бях хапнал истинска севернокаролинска закуска: каничка и половина горещо, силно кафе, добре осолена пушена шунка, пържена с яйца, топли содени хлебчета и остър доматиен сос, овесена каша с пръжки. В ресторанта чух една кънтри песен: „Фраснеш ли ме с тоз тиган, няма веч да съм пиан.“

Чувствах, че откачам и вече съм на ръба, така че един километър пеша до студентското градче беше добра терапия. Аз си я предписах и после послушах съвета на лекаря. Сцената на престъплението от предишната нощ ме беше разтърсила.

Ясно си припомних времето, когато Нейоми беше малко момиченце и аз бях най-добрият ѝ приятел. Често си пеехме „Конче-бонче-дълго макаронче“ и „Буба лази, буба лази“. В известна степен тя ме научи как да стана приятел с Джани и Деймън. Тя ме подготви да бъда доста добър баща.

По онова време брат ми Арон често водеше малката Шуши със себе си в бар „Капри“ на Трета улица. Основното занимание на брат ми беше да се натряска до козирката. „Капри“ не беше място за малки момиченца, но Нейоми успяваше да се справи. Дори като дете тя разбираше и приемаше като даденост кой е баща ѝ и какво представлява. Когато двамата с Арон спираха пред къщи, брат ми обикновено беше много, но още не мъртво пиан. Нейоми бе поела патронаж върху баща си. Той правеше усилие да остане трезвен, докато тя е с него. Проблемът беше, че Шуши не можеше винаги да се навърта около него, за да го спасява.

В един часа в събота имах среща с декана, отговарящ за проблемите на студентките в „Дюк“. Стигнах до „Алън Билдинг“. Няколко административни офиса бяха разположени на третия и четвъртия етаж.

Деканът беше висок строен мъж. Казваше се Браунинг Лоуел. Нейоми ми беше разказвала много за него. Смяташе го за близък

съветник и приятел. Срегнах се с Лоуел в неговия уютен кабинет, пълен с дебели стари книги. Кабинетът му гледаше към магнолиите и брястовете по Чапъл Стрийт. Както и всичко останало в студентското градче, обстановката впечатляваше. Готически сгради, накъдето и да погледнеш. Оксфорд на Юга.

— Покрай Нейоми станах ваш почитател — каза деканът, докато се здрависвахме. Стисна ръката ми силно, което и очаквах, имайки предвид физическите му дадености.

Браунинг Лоуел беше мъж с добре оформени мускули и приятен външен вид, вероятно към трийсет и пет годишен. Стори ми се, че искрящите му сини очи излъчват неуниваща бодрост. Спомних си, че някога е бил гимнастик от световна класа. Бил студент последна година в „Дюк“ и трябвало да представя Америка на Олимпийските игри в Москва през 1980 г.

В началото на годината гръмнала злополучната новина, че Браунинг Лоуел е хомосексуален и има любовна връзка с доста известен баскетболист. Той напуснал американския отбор още преди непредвидения олимпийски бойкот. Доколкото ми е известно, така и не се доказало дали историята е вярна. Лоуел обаче се оженил и сега живее в Дърам заедно с жена си.

Беше симпатичен и топъл човек. Стигнахме до тъжната тема за изчезването на Нейоми. Той хранеше съвсем реални съмнения и основателни страхове, що се отнася до започналото полицейско разследване.

— Струва ми се, че местните вестници не правят простата и логична връзка между убийствата и изчезванията. Не мога да го проумея. Предупредили сме всички жени в студентското градче за опасността — каза ми той. След това уточни, че към студентките е отправена молба да се разписват на влизане и излизане от общежитията. При всяко вечерно излизане управата поощрявала системата „само с приятел“.

Преди да напусна кабинета му, той позвъни в общежитието на Нейоми. Каза ми, че това ще улесни в известна степен достъпа ми, и изяви готовност да ми помогне с каквото може.

— Познавам Нейоми от близо пет години — каза. Прокара ръка през дългата си руса коса. — Мога да изпитам една малка частица от това, което ви се е стоварило, и наистина съжалявам, Алекс.

Благодарих му и напуснах кабинета. Бях трогнат от този мъж и се чувствах малко по-добре. Запътих се към студентските общежития. Познай кой ще дойде на вечеря.

Чувствах се като Алекс в Страната на чудесата.

Главното общежитие в „Дюк“ беше поредното идилично място. Малки къщички и няколко вили вместо обичайните готически сгради. Зелената площ тънеше в сянката на стари дъбове и клонести магнолии, заобиколена от добре поддържани цветни градини. Да благодарим на Господ за пъстрите неща.

Сребристо беемве с подвижен покрив беше паркирано пред сградата. Стикерът върху бронята гласеше: ДЪЩЕРЯ МИ Е В „ДЮК“, КАКТО И ПАРИТЕ МИ.

Дневната на общежитието беше с лакиран паркет от твърда дървесина и впечатляващо овехтели ориенталски килими, които можеха да минат за оригинални. Погледът ми се спря върху тях, докато чаках Мери Елън Клук. Стаята беше претъпкана със „старинни“ столове, кушетки, махагонови шкафове. Под двата фасадни прозореца имаше седалки за сядане.

Мери Елън Клук слезе почти веднага. Бях се срещал с нея пет-шест пъти. Беше висока почти метър и осемдесет, пепеляворуса и привлекателна — не по-различна от тайнствено изчезналите жени. Трупът, който беше намерен полуизяден от птиците и животните в гората край Ефланд, също е бил някога красива руса жена.

Запитах се дали убиецът е забелязал достойнствата на Мери Елън Клук. Защо се беше спрял на Нейоми? Как формираше окончателния си избор? Колко жени бе избрал до този момент?

— Здравей, Алекс. Божичко, радвам се да те видя тук. — Мери Елън пое ръката ми и я стисна здраво. Самият факт, че я виждах, ме наведе на спомени, изпълнени с топлина, но и с болка.

Решихме да напуснем общежитието и да се поразходим из красивия парк в западната част на студентския град. Винаги съм харесвал Мери Елън. Следваше история и психология. Спомних си, че разговаряхме за психоанализа една нощ във Вашингтон. Тя знаеше за психичните травми почти колкото мен.

— Съжалявам, че не бях тук, когато си пристигнал — каза тя, докато вървахме на изток сред елегантните сгради в готически стил, строени през 20-те години. — Брат ми си получи дипломата от университета в петък. Малкият Райън Клук. Всъщност е висок близо два метра. И поне сто килограма. Солист на „Драсканици по дъската“. Върнах се тази сутрин, Алекс.

— Кога видя Нейоми за последен път? — попитах. Чувствах, че е тъпо да говоря с приятелката на Нейоми като детектив, но нямах избор.

Тя си пое дълбоко дъх, преди да ми отговори:

— Преди шест дена, Алекс. Пътувахме заедно до Чапъл Хил. Работехме там за Хуманитарното сдружение.

Това беше група за социална взаимопомощ, която ремонтира стари къщи за бедните. Нейоми не бе споменавала, че полага доброволен труд за тях.

— Виждала ли си я след това? — попитах.

Мери Елън поклати глава. Трептящите златни камбанки на шията ѝ звъннаха нежно. Внезапно усетих, че избягва погледа ми.

— Страхувам се, че това беше последният път. Аз бях тази, която отиде в полицията. Научих, че там има законен срок от двацет и четири часа при случаи на изчезване. Изчакаха почти два дена и половина, за да пуснат бюлетин до всички полицейски участъци. Имаш ли представа защо? — попита.

Поклатих глава, но не исках да раздухвам проблема пред Мери Елън. Все още не бях наясно защо беше тази мрежа от секретност около случая. Няколко пъти звънях на детектив Ръскин тази сутрин, а той още не ми се беше обадил.

— Мислиш ли, че изчезването на Нейоми има някаква връзка с другите изчезнали жени? — попита Мери Елън. Сините ѝ очи бяха пронизани от болка.

— Възможно е. Но в „Сара Дюк Гардънс“ не бяха намерени материални доказателства. Честно казано, почти няма за какво да се заловим, Мери Елън.

Ако Нейоми е била отвлечена от обществен парк наскре студентския град, то това е станало без нито един свидетел. Тя е била видяна в парка половин час преди лекцията по договорни отношения,

на която не се явила. Казанова бе плашещо добър в занаята. Същински призрак.

Завършихме нашата разходка, като направихме пълен кръг и се върнахме там, откъдето тръгнахме. Общежитието бе построено на двайсет-трийсет метра от една посипана с пясък алея. Имаше високи бели колони, а широката веранда бе претъпкана е бели плетени люлеещи се столове. Предвоенният стил, един от любимите ми.

— Алекс, ние с Нейоми всъщност не бяхме толкова близки в последно време — внезапно ми довери Мери Елън. — Съжалявам. Реших, че би трябвало да знаеш това.

Мери Елън плачеше, когато се притисна до мен и ме целуна по бузата. После изтича нагоре по полираните белосани стълби и изчезна вътре.

Още една тревожна загатка за разрешаване.

Казанова наблюдаваше доктор Алекс Крос. Бързият му остър ум работеше на високи обороти като свръхмощен компютър — може би най-мощният в целия университет.

— Я го виж ти Крос — промърмори той. — Урежда си среща със стара приятелка на Нейоми! Там няма да намериш нищо, докторе. Не си стигнал и до „топло“. Всъщност става все по-„студено“.

Той следваше Алекс Крос на безопасно разстояние по посока на общежитията на „Дюк“. Беше чел много за Крос. Знаеше всичко за психолога и детектива, който си бе изградил репутацията, залавяйки убиец, отвличащ деца във Вашингтон. Тъй нареченото престъпление на века, което беше прах, хвърлен от медиите в очите на хората и чисти врели-некипели.

„Е, кой е по-добър в тази игра — искаше му се да кресне в лицето на доктор Крос. — Аз знам кой си ти. А ти не знаеш колкото едно кучешко лайно за мен. Никога няма да узнаеш.“

Крос спря да върви. Извади бележник от задния джоб на панталоните си и записа нещо.

„Какво става, докторе? Да не би да те е осенила някоя важна мисъл? Много се съмнявам. Честна дума, съмнявам се. ФБР, местната полиция, всички ме следят от месеци. Сигурно и те си водят бележки, но никой не е намерил ключа...“

Казанова продължи да наблюдава как Алекс Крос върви към студентския град, докато най-накрая го изгуби от поглед. Идеята, че Крос може действително да го проследи и залови, беше немислима. Чисто и просто нямаше да го бъде.

Избухна в смях и си наложи да се овладее, тъй като студентският град гъмжеше от народ в неделя следобед.

„Никой не е намерил ключа, доктор Крос. Не разбираш ли?... Точно това е ключът!“

Отново станах уличен детектив.

В понеделник прекарах по-голямата част от сутринта в разговори с хора, които познаваха Кейт Мактиърнън. Последната жертва на Казанова беше лекар стажант, отвлечена от апартамента ѝ в покрайнините на Чапъл Хил.

Опитвах се да съставя психологически профил на Казанова, но не разполагах с достатъчно информация. ФБР не ми оказваше помощ. Ник Ръскин още не беше откликнал на моите позвънявания.

Един преподавател в медицинския колеж на Северна Каролина ми каза, че Кейт Мактиърнън била най-съзнателната студентка в двайсетгодишната му практика. Друг професор от колежа заяви, че нейният интелект и чувство за отговорност били наистина забележителни, но „ако в Кейт има нещо изключително, това е темпераментът ѝ“.

Всички бяха единодушни по тази точка. Дори стажантите в болницата, които ѝ бяха конкуренти, признаваха, че Кейт Мактиърнън е в различна от тях категория.

— Тя е най-лишената от нарцисизъм жена, която познавам — ми каза една от стажантките.

— Кейт се товари с работа като вол, но си дава сметка за това и може да се смее над себе си — каза друга.

— Тя е страхотен човек. Това, което се случи, разкъса сърцата на всички в болницата.

— Тя е мозък, и то дяволски добре изграден — тухла по тухла.

Обадих се на Питър Макграт, преподавател по история, и той прие да се срещнем, макар и без особено желание. Кейт Мактиърнън беше излизала с него четири месеца, но връзката им била рязко прекъсната. Професор Макграт беше висок, със спортна фигура, малко деспотичен.

— Мога да кажа, че жестоко се прецаках, като я загубих — призна той. — Наистина се прецаках. Но нямаше начин да я задържа.

Тя може би е човекът с най-силна воля, когото познавам. Господи, не мога да повярвам, че това се е случило на Кейт!

Лицето му беше бледо и той очевидно бе разтърсен от нейното изчезване. Поне така изглеждаше.

Седнах да обядвам сам в един шумен бар в Чапъл Хил. Имаше тълпи от студенти и една шумна билиардна маса, но аз седнах сам с моите бири, с мазния сандвич с кюфте като гума и кашкавал и с още неоформените си мисли за Казанова. Дългият ден ме беше изцедил. Липсваха ми Сампсън, децата, къщата ми във Вашингтон. Уютен свят без чудовища. Но и Шуши липсваше. Както и още няколко млади жени.

Мислите ми продължиха да се реят назад към Кейт Мактиърнън и онова, което бях чул за нея днес.

Това е начинът, по който случаите се разрешават — или поне аз така съм ги разрешавал. Събират се данни. Данните се реят из мозъка, Най-накрая се правят връзки между тях.

Казанова избира не просто физически красиви жени, внезапно осъзнах аз в бара. Той избира най-изключителните жени, които може да намери. Избира само жените, които всеки иска, но сякаш никой никога няма да има.

Той ги колекционира някъде.

Защо именно изключителни жени, запитах се аз. Имаше само един възможен отговор. Защото е убеден, че самият той е изключителен.

За малко да се върна, за да говоря отново с Мери Елън Клук, но промених решението си и се прибрах в хотела. Там ме очакваха няколко съобщения.

Първото беше от един приятел в полицейското управление на Вашингтон. В момента обработваше информацията, от която се нуждаех за задълбочен профил на Казанова. Бях си донесъл портативен компютър и се надявах, че скоро ще мога да седна да обработвам данните.

Един репортер на име Майк Харт беше звънял четири пъти. Познавах го, познавах и вестника му — парцал от Флорида, наречен „Нешънъл Стар“. Прякорът на репортера беше Безсърдечния Харт^[1]. Не му се обадох. Беше ме изтърпавил веднъж на първа страница и веднъж беше предостатъчно за един живот.

Детектив Ръскин най-сетне беше отговорил на моите позвънявания. Намерих кратко съобщение. *Нищо ново при нас. Ще ви държим в течение.* Как ли не съм ти повярвал. Нямах доверие нито на детектив Ръскин, нито на верния му авер Дейви Сайкс.

Унесох се в неспокоен сън в удобното кресло в моята стая и ме обладаха ужасяващо живи кошмари.

Събудих се с чувството, че в хотелската стая има още някой.

Безшумно поставих ръка върху дръжката на пистолета и много тихо се изправих. Сърцето ми биеше силно. По какъв начин някой беше успял да влезе в стаята?

Надигнах се бавно, но останах, приведен, готов за стрелба. Огледах се наоколо, вирайки се в полумрака. Басмените пердета не бяха спуснати напълно, така че пропускаха достатъчно светлина, за да мога да различавам формите на предметите. Сенките на три листа танцуваха по стената на хотелската стая. Като че ли нищо друго не се движеше.

Проверих банята, с пистолета напред. След това дрешника. Започнах да се чувствам глупаво, промъквайки се из хотелската стая с изваден пистолет, но определено бях чул шум!

Най-накрая забелязах парче хартия под вратата, но изчаках няколко секунди, преди да запала лампата. За по-сигурно.

Черно-бяла снимка. Мигновени асоциации и връзки се стрелнаха през мислите ми. Английска пощенска картичка, може би от първото десетилетие на века. По онова време тези картички са били колекционирани като псевдоизкуство, но най-често като умерена порнография.

Наведох се, за да разгледам по-добре старомодната фотография.

Картичката изобразяваше одалиска, пушеща турска цигара в смайваща акробатична поза. Жената беше с тъмна кожа, млада и красива, около петнайсетгодишна. Беше гола до кръста и налетите ѝ гърди висяха надолу в позата, която бе заела заради снимката.

Обърнах картичката с помощта на молив.

Близко до мястото, където би трябвало да се залепи марката, пишеше с печатни букви: *Изключително красиви и високоинтелигентни одалиски са били внимателно обучавани да бъдат любовници. Учили са ги да танцуват красиво, да свирят на музикални инструменти и да пишат изящна лирична поезия. Те са били най-ценната част от харема, може би най-голямото съкровище на султана.*

Текстът беше подписан с мастило и печатни букви: *Джовани Джакомо Казанова де Сеингалт.*

Той знаеше, че аз съм в Дърам. Той знаеше кой съм.

Казанова беше оставил визитната си картичка.

[1] Името означава „сърце“ на английски. — Б.пр. ↑

Жива съм.

Кейт Мактиърнън бавно си наложи да отвори очи в мъждиво осветената стая... кой знае къде.

Тя премигна няколко пъти. Струваше ѝ се, че се намира в хотел, в който нямаше спомен да се е регистрирала. Изключително странен хотел от още по-странен филм. Но това нямаше значение. Нали беше жива.

Внезапно си спомни, че някой я беше прострелял точно в гърдите. Спомни си нападателя. Висок... с дълга коса... приятен глас... истинско животно.

Направи опит да стане, но веднага си промени мнението:

— Опа — каза на глас. Гърлото ѝ беше сухо, а гласът ѝ звучеше дрезгаво и отекна неприятно в главата ѝ. Имаше чувството, че езикът ѝ се нуждае от обръсване.

„Аз съм в ада. В някой от кръговете на Дантевия ад, но от тия с по-малките номера“ — помисли си тя и се разтрепери. В този миг всичко я изпълваше с ужас, но беше толкова кошмарно и неочаквано, че изобщо не бе в състояние да се ориентира.

Ставите ѝ бяха болезнено схванати; изпитваше болка навсякъде. Усещаше главата си огромна, раздута като съзряващ плод и това ѝ причиняваше болка, но въпреки това можеше да си припомни живо образа на нападателя. Беше висок, може би към метър и деветдесет, доста млад, изключително силен, изразяваше се изискано.

Тя си спомни и още нещо за чудовищното нападение в апартамента ѝ. Той бе използвал електрошоков пистолет или нещо подобно, за да я обездвижи. И хлороформ, а може да е било халотан. Вероятно на това се дължеше убийственото главоболие.

Светлината в стаята очевидно неслучайно беше оставена включена. Идваше от модерни лампи с регулатор, монтирани в тавана. Таванът беше нисък, под два метра.

Стаята изглеждаше сякаш беше строена наскоро или мебелирана наново. Всъщност беше обзаведена така, както самата тя би подредила

апартаментата си, ако разполагаше с пари и време... Истинско месингово легло. Старинен бял шкаф с огледала и месингови дръжки. Тоалетна масичка със сребърна четка, гребен, огледало. Към таблата на леглото бяха привързани разноцветни шалчета точно както бе направила самата тя у дома. Това я поразя, защото ѝ се стори неестествено. Много странно.

Нямаше прозорци. Изглежда, единственият изход беше през тежката дървена врата.

— Хубаво обзавеждане — тихо промълви Кейт. — Ранно психо. Не, този психо е в късен стадий.

Вратата към малкия дрешник беше оставена откритата. Това, което видя, ѝ причини физическа болка.

Той беше донесъл нейните дрехи на това ужасно място, в тази ексцентрична затворническа килия. Всичките ѝ дрехи бяха тук.

Използвайки всичката сила, която ѝ бе останала, Кейт Мактиърнън седна в леглото. Усилието накара сърцето ѝ да заби лудо и блъскането му в гърдите я изплаши. Имаше чувството, че към ръцете и краката ѝ са прикрепени огромни тежести.

Тя се съсредоточи, опитвайки се да фокусира погледа си върху невероятната сцена. Продължи да се взира в шкафа.

Осъзна, че това всъщност не са нейните дрехи. Той беше купил дрехи също като нейните! По нейния вкус и стил. Дрехите в шкафа бяха чисто нови. Можеше да види част от етикетите, които още висяха от блузите и полите. От магазините, в които тя самата пазаруваше.

Погледът ѝ се стрелна към старинния бял шкаф в другия край на стаята. Нейният парфюм също беше там. „Обсешън“, „Сафари“, „Опиум“.

Нима той бе купил всичко това заради нея?

До леглото бе поставен екземпляр от „Всички прекрасни коне“.

Той знае всичко за мен!

Д-р Кейт Мактиърнън спа. Събуди се. Спа още малко. Започваше да се чувства е по-бистра глава, нащрек и с по-сигурен контрол над самата себе си, ако не се броеше загубеният усет за време. Нямаше представа дали е сутрин, обед или нощ. Нито дори кой ден е.

Мъжът бе идвал в тайнствената стая, докато тя е спала. Мисълта ѝ причини физическа болка. Една бележка бе подпряна на нощното шкафче, където не можеше да не я види.

Беше написана на ръка.

Скъпа доктор Кейт — започваше тя. Ръцете на Кейт се разтрепериха, когато прочете собственото си име. — Искях да прочетеш това, за да разбереш по-добре мен, а и правилата на къщата. Това е може би най-важното писмо, което си получавала, така че го прочети внимателно. И се отнеси към него сериозно, ако обичаш. Не, нито съм луд, нито съм изгубил контрол над себе си. Точно обратното. Използвай целия си висок интелект, за да вникнеш в мисълта, че съм относително нормален и знам точно какво искам. Повечето хора не знаят какво искат. А ти, Кейт? По-късно ще говорим за това. Знаеш ли какво искаш? Получаваш ли го? Защо не? Заради благополучието на обществото? Чие общество? Чий живот живеем ние в крайна сметка? Няма да се преструвам, че ти е приятно да бъдеш тук, така че никакви лицемерни поздравления с добре дошла. Никакви покрити с целофан кошнички с пресни плодове и шампанско. Както ще забележиш скоро или вече си забелязала, постарях се да направя престоя ти възможно най-удобен. Което ни отвежда до един важен момент, може би най-важният от този първи опит за общуване помежду ни. Твоят престой ще бъде временен. Ти ще напуснеш, ако — голямо ако — се вслушаш в това, което ти казвам... Така че слушай внимателно, Кейт. Изхвърли от главата си

справедливия гняв и благопристойните чувства. Важно е да знаеш колко специално е отношението ми към теб. Ето защо ти си в пълна безопасност тук. Ето защо ще си отидеш в крайна сметка. Избрах те сред стотиците хиляди жени, които имам на разположение, ако мога така да се изразя. Знам, че ще си кажеш: „Ега ти късмета.“ Знам колко насмешлива и цинична можеш да бъдеш. Знам дори, че смехът те е спасявал, когато ти е било трудно. Познавам те по-добре от всеки друг, който някога те е познавал. Почти толкова добре, колкото познаваш самата себе си, Кейт. А сега лошите новини. И имай предвид, че тези следващи точки са толкова важни, колкото и всяка една от добрите новини, с които започнах по-горе. Това са правилата на дома и те трябва да бъдат спазвани стриктно:

1. Най-важното правило: никога не се опитвай да избягаш или ще бъдеш екзекутирана в рамките на няколко часа, колкото и мъчително да е това и за двама ни. Повярвай ми, вече има прецедент. Няма никакво, отлагане в изпълнението на смъртната присъда след опита за бягство.

2. Специално правило, Кейт, само за теб: никога не се опитвай да прилагаш уменията си по карате спрямо мен. (За малко да ти донеса твоето джи и снежнобялото ти кимоно за карате, но няма защо да те поощрявам в изкушението.)

3. Никога не се опитвай да викаш за помощ — аз ще разбера, ако го направиш, и ще бъдеш наказана с обезобразяване на лицето и гениталиите.

Не си прави труда да се опитваш да отгатнеш къде се намиращ. Няма да се сетиш, само ще си причиниш излишно главоболие. Това е всичко засега. Дадох ти предостатъчно материал за размисъл. Тук си в безопасност. Обичам те повече, отколкото можеш да си представиш. Копнея да си поговорим.

Казанова.

„Ти си безнадеждно откачен“ — мислеше Кейт, докато измерваше стаята с крачки — три на четири метра. Нейният клаустрофобски затвор. Нейният ад на земята.

Имаше чувството, че тялото ѝ плува, а около нея се лее някаква топла, лепкава течност. Зачуди се дали не е получила нараняване на главата по време на нападението.

Имаше само една мисъл: как да избяга. Започна да анализира ситуацията по всички възможни начини. Преобърна наопак стандартните логически предпоставки на силогизма и ги разби на съставните им части. Имаше само една двойно заключена врата от дебело дърво. Нямаше друг изход навън освен през тази врата.

Не! Това бяха стандартните логически предпоставки. Трябваше да има и друг изход.

Припомни си една проблемна задача от курса по логика, който бе посещавала през последната година на следването си и който досега не ѝ беше свършил никаква работа. Започваше с десет кибритени клечки, подредени като римски цифри в следното математическо уравнение:

$$XI+I=X$$

Задачата беше как да се оправи уравнението, без да се докосва нито една от клечките. Без да се добавят нови клечки. Без да се премахват клечки.

Проблемът беше нерешим за много от студентите, но тя го проумя относително бързо. Решението беше там, където никой не очакваше. Тя го постигна, като преобърна стандартните логически предпоставки. Просто завъртя листа с главата надолу.

$$X=I+IX$$

Но не може да преобърне затворническата килия с главата надолу. Или можеше? Кейт изследва всяка отделна дъска от паркета и всяка летва от ламперията. Дървесината миришеше като нова. Може би той беше строител, предприемач или архитект?

Няма изход.

Няма очевидно решение.

Тя нямаше да приеме този отговор.

Кейт се вторачи в бележката на нощното шкафче.

„Никога не се опитвай да избягаш или ще бъдеш екзекутирана в рамките на няколко часа.“

През следващия следобед посетих „Сара Дюк Гардънс“ — мястото, откъдето Нейоми е била отвлечена преди шест дена. Изпитвах необходимост да отида там, да посетя сцената, да се потопя в мисли за моята племенница, да потъна в мъката си насаме със себе си.

Това се оказаха петдесет декара гористи паркове, оформени с много вкус, които принадлежаха на университетския медицински център към „Дюк“. Пресичаха ги буквално километри алеи. Казанова не е могъл дори да се надява на по-добро място за отвлечане. Изпипал е всяка подробност. Без грешка, поне досега. Как беше възможно?

Разговарях с членове на администрацията и с неколцина студенти, които са били тук в деня, когато Нейоми е изчезнала. Живописните паркове по правило стояха отворени от ранно утро до мрак. За последен път Нейоми е била видяна около четири часа. Казанова я беше отвякъл посред бял ден. Не можех да разбера как го е направил. Същото се отнасяше и за полицията в Дърам, и за ФБР.

Разхождах се сред горите и парковете почти два часа. Бях завладян от мисълта, че Шуши е била отвлечена точно тук.

Особено красиво беше едно място, наречено „Терасите“. Посетителите можеха да проникнат там през пергола, обрасла с глицинии. Хубави дървени стъпала водеха надолу към езеро с рибки. Непосредствено зад него се издигаха нивата на алпинеум. Лалета, азалии, камелии, перуники и божури цъфтяха в цялото си великолепие.

Инстинктивно разбрах, че това е мястото, което Шуши е обичала.

Отпуснах се на колене до една феерия от яркочервени и жълти лалета. Бях облечен в сив костюм и бяла риза с отворена яка. Почвата беше мека и по панталоните ми останаха петна, но не ми пукаше. Най-накрая се разплаках заради Шуши.

Тук-пат. Тук-пат.

Кейт Мактиърнън си помисли, че е чула нещо. Може би си въобразяваше. Човек можеше да откачи тук.

Ето пак. Съвсем тихо изскърцване на подовите дъски. Вратата се отвори и той влезе в стаята, без да каже и дума.

Ето го! Казанова. Беше си сложил друга маска. Приличаше на мрачен бог — строен и атлетичен. Това ли бе въображаемият образ, който си беше изградил за себе си?

От гледна точка на физическите дадености би събуждал интерес като „супер пич“ в университета или като труп в залата за аутопсии, което беше за предпочитане според нея.

Забеляза дрехите му: тесни избелели сини джинси, черни каубойски ботуши със засъхнала пръст по ръбовете, без риза. Мускулест, горд с издутите си гърди. Тя се опитваше да запомни всичко — за да ѝ послужи, когато избяга.

— Прочетох твоите правила — каза Кейт, като се опитваше да действа максимално спокойно. Тялото ѝ обаче трепереше. — Те са добре изпипани, много ясни.

— Благодаря. Никой не обича правилата, най-малко аз. Но понякога са необходими.

Маската скриваше лицето му и това привлече вниманието на Кейт. Не можеше да свали очи от нея. Напомняше ѝ за изящните декоративни маски от Венеция. Беше рисувана на ръка, художествените ѝ детайли имаха ритуален характер и красотата ѝ беше вълшебна.

„Дали се опитва да бъде съблазнителен? — запита се Кейт. — Това ли е целта му?“

— Защо носиш маска? — попита тя. Запази гласа си овладян, любопитен, но не и настойчив.

— Както казах в бележката си, един ден ти ще си отидеш. Ще бъдеш пусната на свобода. Всичко е предвидено в моя план за теб. Не бих могъл да понеса да те видя наранена.

— Ако се държа добре. Ако се подчинявам.

— Да. Ако се държиш добре. Не ми се ще да бъда груб, Кейт. Много те харесвам.

Искаше й се да го удари, да се нахвърли върху него.

Още не, предупреди се тя сама. Не и преди да си сигурна. Ще имаш само един-единствен шанс.

Той сякаш четеше мислите й. Беше много съобразителен, много умен.

— Никакво карате — каза и тя усети, че се усмихва зад маската.

— Запомни това, Кейт, моля те. Всъщност аз съм те виждал да тренираш. Наблюдавал съм те. Ти си бърза и силна. Аз също. Имам опит в бойните изкуства.

— Не за това си мислех — намръщи се Кейт и вдигна поглед към тавана. Завъртя обратно очи. Помисли си, че прави доста сносно изпълнение в ролята на героиня, притисната от обстоятелствата. Е, не беше заплаха за Ема Томпсън или Холи Хънтър, но не беше и за изхвърляне.

— Съжалявам тогава. Извинявам се — каза той. — Не би трябвало да слагам думи в устата ти. Няма да се повтори. Обещавам.

От време на време изглеждаше почти нормален и това я плашеше повече от всичко друго. Те сякаш водеха нормален приятен разговор в нормална приятна къща, а не в тази къща на ужасите.

Кейт погледна ръцете му. Пръстите бяха дълги и можеше да ги определи дори като изящни. Пръсти на архитект? Ръце на лекар? На художник? Във всеки случай не и на общ работник.

— Е, какви са плановете ти за мен? — реши се Кейт на директен подход. — Защо съм тук? Защо е тази стая, дрехите? Всичките ми неща?

Гласът му беше все така внимателен и спокоен. Той действително се опитваше да я съблазни.

— Ами, струва ми се, че се опитвам да се влюбя, да остана влюбен известно време. Искам да изпитвам истинска романтична любов, когато имам възможност. Да изпитам нещо особено в живота си. Да разбера какво е да бъдеш близък с някого. Аз не съм толкова различен от другите. С изключение на това, че действам, вместо да фантазирам.

— Нищо ли не изпитваш? — престори се тя на загрижена. Знаеше, че социопатите не могат да изпитват емоции или поне така смятат самите те.

Той сви рамене. Кейт усети, че той отново се усмихва; смееше й се.

— Понякога изпитвам страхотни емоции. Мисля, че съм дори прекалено чувствителен. Мога ли да ти кажа, че си прекрасна?

— При дадените обстоятелства предпочитам да не го правиш.

Той се засмя и отново сви рамене.

— Окей. Значи се разбрахме. Никакви сладки приказки. Поне засега. Но запомни, че мога да бъда и романтичен. Всъщност предпочитам този начин.

Тя не беше подготвена за внезапното му движение, за светкавичната му бързина. Електрическият пистолет изникна отнякъде и я зашемети с ужасен удар. Тя разпозна звука от щракване на оръжието, подуши озона. Кейт падна тежко назад към стената зад леглото и тресна главата си. Ударът разтърси цялата къща.

— О, Господи, не — промълви тихо Кейт.

Той беше вече върху нея. Блъскаше я с ръце и крака, притискаше я с цялата си тежест. Сега щеше да я убие. О, Боже, тя не искаше да умре така, да преживее края по този начин. Беше тъй безсмислено, абсурдно, тъжно.

Почувства как в нея се надига гняв и взрив от ярост. С отчаяно усилие се опита да избути единия му крак, но не можеше да помръдне ръцете си. Гърдите й горяха. Усети как той разкъсва блузата й, как я опипва навсякъде. Беше възбуден. Почувства как той се отърква в тялото й.

— Не, моля те — проплака тя. Собственият й глас прозвуча някъде много отдалече.

Той мачкаше гърдите й с двете си ръце. Тя усети вкус на кръв и почувства как топлата течност да стича на тънка струйка от ъгъла на устата й. Най-накрая Кейт не издържа и се разплака. Задушаваше се, едва си поемаше дъх.

— Опитвах се да бъда мил — каза той през здраво стиснатите си зъби.

Внезапно спря. Стана, свали ципа на сините си дънки и ги смъкна до глезените. Не си направи труд да ги събуе.

Кейт се вторачи в него. Пенисът му беше голям. Напълно възбуден, впечатляващ, с пулсираща кръв и дебели вени. Той се хвърли върху нея и започна да го търка в тялото ѝ, като бавно го движеше към гърдите ѝ, към гърлото ѝ, после към устата и очите ѝ.

Кейт започна да се унася, да губи и да се връща в съзнание. Опитваше се да се залови за всяка мисъл, която ѝ минаваше през главата. Имаше нужда да почувства, че контролира нещо, пък макар и само мислите си.

— Дръж очите си отворени — предупреди я той с дълбоко ръмжене. — Погледни ме, Кейт. Очите ти са толкова хубави. Ти си най-красивата жена, която съм виждал някога. Знаеш ли това? Знаеш ли колко си съблазнителна?

Той бе изпаднал в транс. Поне на Кейт така ѝ се струваше. Силното му тяло танцуваше, извиваше се, гърчеше се, докато проникваше и излизаше от нея. Той седна и отново започна да си играе с гърдите ѝ. Погали косата ѝ, различни части от лицето ѝ. Постепенно докосванията му станаха нежни. Тя се чувства още по-отвратително от това. Усещаше такова унижение и чудовищен срам. Мразеше го.

— Толкова те обичам, Кейт. Обичам те повече, отколкото съм способен да изразя с думи. Никога преди не съм се чувствал по този начин. Кълна ти се. Не и по този начин.

Той нямаше да я убие, осъзна Кейт. Щеше да я остави да живее. Щеше да се връща отново и отново, когато я пожелаеше. Ужасът беше непреодолим и Кейт най-сетне загуби съзнание. Остави душата си да отлети много, много далеч.

Тя не усети, когато той я целуна с цялата си нежност за сбогом.

— Обичам те, сладка Кейт. Дълбоко съжалявам за това.

Получих спешно телефонно обаждане от една студентка по право от курса на Нейоми. Каза, че името ѝ е Флорънс Кембъл и трябва да говори с мен колкото е възможно по-скоро.

— Трябва да говоря с вас, доктор Крос, наложително е — каза тя.

Срещнах се с нея в студентския град на „Дюк“, близо до „Браян Юнивърсити Сентър“. Флорънс се оказа чернокожа жена на не повече от двацет-двайсет и две години. Разхождахме се сред магнолиите и добре поддържаните готически сгради на колежа. Нито един от двамата ни не изглеждаше като напълно естествена част от обстановката.

Флорънс беше висока, непохватна и леко озадачаваща на пръв поглед. Имаше сложна висока прическа, която ми напомняше за Нефертити. Външният ѝ вид определено беше странен или може би старомоден и ми дойде наум, че може би все още има хора като нея в селските райони на Мисисипи и Алабама. Флорънс беше защитила дипломната си работа в Университета на Мисисипи, който беше толкова далеч от „Дюк“, колкото му стига на човек въображението.

— Много, много съжалявам, доктор Крос — каза тя, когато седнахме на една пейка от камък и дърво, чиито дъски бяха издраскани със студентски графити. — Поднасям извиненията си на вас и на вашето семейство.

— За какво, Флорънс? — попитах. Нямах представа какво има предвид.

— Не направих опит да говоря с вас, когато дойдохте в студентския град вчера. Никой не ни обясни, че Нейоми може и да е отвлечена. Поне дърамската полиция със сигурност дума не ни каза. Бяха просто груби. Изглежда, не смятаха, че Нейоми е в истинска беда.

— Защо мислиш така? — зададох на Флорънс въпроса, който рикошираше в собствената ми глава.

Тя се взря дълбоко в очите ми.

— Защото Нейоми е черна. Дърамската полиция, ФБР, всички тях не ги е грижа за нас така, както за белите жени.

— Мислиш ли го? — попитах.

Флорънс Кембъл завъртя очи.

— Това е истината, защо да не вярвам в нея? Франц Фенън твърди, че расистката надстройка е вградена като постоянна характеристика в психологията, икономиката и културата на нашето общество. Аз вярвам и в това.

Флорънс беше много сериозна жена. Носеше екземпляр от „Всички американци“ на Албърт Мъри под мишница. Започвах да харесвам нейния стил. Беше време да разбере какви тайни знае за Нейоми.

— Кажи ми какво става тук, Флорънс. Недей да редактираш мислите си заради това, че съм чичо на Нейоми или защото съм полицаи.

Флорънс се усмихна. Отметна един кичур от лицето си. Тя беше отчасти Имануел Кант, отчасти малката черна Приси от „Отнесени от вихъра“.

— Ето какво знам. Това е причината, поради която някои момичета от общежитието бяха разтревожени за Нейоми. — Пое една глътка от ухаещия на магнолии въздух. — Всичко започна с един мъж на име Сет Самюъл Тейлър. Той е социален работник в програмите на Дърам. Аз представих Нейоми на Сет. Той ми е братовчед.

— Все още не виждам къде е проблемът — казах аз.

— Сет Самюъл и Нейоми се влюбиха един в друг някъде през декември миналата година — продължи тя. — Нейоми се моташе като муха без глава с блуждаещ поглед в очите, което изобщо не е в нейния стил, както знаете. Отначало той идваше в общежитието, но след това тя започна да остава при Сет в апартамента му в Дърам.

Бях малко изненадан, че Нейоми се е влюбила и не е споменала за това на Сила. Защо не беше казала на никой от нас? Все още не разбирах къде е проблемът с останалите момичета в общежитието.

— Аз съм абсолютно сигурен, че Нейоми не е първата колежанка в „Дюк“, която се влюбва. Нито е първата, която се среща с мъж.

— Тя не просто се срещаше с мъж, тя се срещаше с черен мъж. Сет редовно пристигаше направо от строежите с прашния си комбинезон и кожено работно яке. Нейоми започна да ходи из студентския град със сламена изполичарска шапка, с каквито на времето са работели негрите в памуковите плантации. Понякога Сет носеше каска с надпис „Робски труд“. Той се осмеляваше да бъде

язвителен и ироничен спрямо социалната активност на монахините и — Боже опази! — спрямо тяхното социално съзнание. Караше се с черните чистачки, когато те се опитваха да си вършат работата.

— А какво мислиш ти за твоя братовчед? — попитах Флорънс.

— Сет е драка. Дразни се от расовото неравенство до такава степен, че понякога това влиза в конфликт със собствените му идеи. Но иначе е чудесен. Работяга, не се страхува да не си изцапа ръцете. Ако не ми беше братовчед... — каза Флорънс и ми намигна.

Хапливото ѝ чувство за хумор ме разсмя. Тя беше малко непохватно негърче от Мисисипи, но беше и истинска дама. Дори започвах да харесвам високата ѝ прическа.

— Добри приятелки ли бяхте с Нейоми? — попитах аз.

— Отначало не. Двете се конкурирахме за „Правен журнал“. Сам разбираш, че там може да успее само една черна жена. Но след като се източи първата година, ние се сблизихме. Обичам Нейоми. Тя е най-добрата.

Изведнъж се замислих дали изчезването на Нейоми не е свързано с нейния приятел. Може би то нямаше нищо общо с убиеца в Северна Каролина.

— Той наистина е много свестен. Недейте да го наранявате — предупреди ме Флорънс.

Аз кимнах.

— Ще счупя само единия му крак.

— Той е силен като вол — върна ми го тя.

— Аз съм вол — казах на Флорънс Кембъл, споделяйки една от малките си тайни.

Взирах се в черните очи на Сет Самюъл Тейлър. Той също се взираше в моите. Очите му приличаха на смолисто черни късове мрамор, инкрустирани в бадеми.

Приятелят на Нейоми беше висок, много мускулест и притежаваше сила на черноработник. Напомняше ми по-скоро на млад лъв, отколкото на овен. Изглеждаше безутешен и ми беше трудно да го разпитвам. Имах предчувствието, че Нейоми си е отишла завинаги.

Сет Тейлър не се беше бръснал, а според мен не беше и спал от няколко дни. Не мисля, че си беше сменял и дрехите. Беше облечен с ужасно измачкана карирана риза върху някаква тениска и прокъсани дънки. Все още носеше прашните си работни обувки. Или беше много притеснен, или беше изкусен актьор.

Протегнах ръка и той я стисна яко. Имах чувството, че съм си сложил ръката в общарско менгеме.

— Изглеждате ужасно — бяха първите думи на Сет Тейлър към мен. Електронен ъндърграунд рок цепеше някъде в квартала. Също като във Вашингтон.

— Ти също.

— Майната ви на всички — каза той. Това беше обичаен поздрав по улиците; и двамата знаехме това и се разсмяхме.

Усмивката на Сет беше топла и заразителна. Видът му издаваше самоувереност, но това не ме подразни. Нищо, което да не съм виждал и преди.

Забелязах, че широкият му нос е бил чупен неведнъж, но той все още изглеждаше добре. Присъствието му доминираше в стаята, както ставаше и с Нейоми. Детективът у мен съсредоточи вниманието си върху Сет Тейлър.

Живееше в стар работнически район на север от центъра на Дърам. Някога кварталът е бил населен с работници от цигарената фабрика. Апартаментът му беше мезонет в стара къща, сега разделена на два апартамента. По стените на коридора бяха закачени плакати на „Арестед Дивелъпмънт“ и Айс-Ти. На един от плакатите пишеше: „От

времето на робството насам върху черните мъже не са били изпращани толкова много бедствия.“

Холът беше пълен с негови приятели и близки съседи. Тъжни песни на Смоуки Робинсън се носеха от стържещите тонколони. Приятелите бяха тук, за да помогнат в търсенето на Нейоми. Може би и аз най-сетне намерих някакви съюзници в Юга.

Всички в апартамента се притесняваха да говорят с мен за Нейоми. Никой от тях не хранеше и най-малкото подозрение към Сет Самюъл.

Особено силно впечатление ми направи една жена с умни очи и кожа с цвят на кафе със сметана. Кийша Боуи беше малко над трийсетте, пощенска работничка в Дърам. Нейоми и Сет явно я бяха предумали да се върне в колежа и да вземе дипломата си по психология. Дватама се разбрахме от половин дума.

— Нейоми е образована и толкова изискана, но вие знаете това. Тя обаче никога не е използвала своите качества, за да унижи някой друг или да изтъкне превъзходството си. Това порази всички ни, когато се запознахме с нея. Толкова е земна, Алекс. В нея няма дори една пращинка фалш. Как можа да се случи на нея.

Поговорих още малко с Кийша. Беше умна и хубава, но сега не беше време за глупости. Потърсих Сет и го намерих усамотен на втория етаж. Прозорецът на спалнята беше отворен и той седеше отвън на леко скосения покрив. Робърт Джонсън пееше своите запомнящи се блусове някъде в мрака.

— Имаш ли нещо против да изляза навън при теб? Този стар покрив ще издържи ли и двама ни? — попитах през прозореца.

Сет се усмихна.

— Ако не издържи, и двамата се плъоснем на верандата, това ще бъде добър край на историята. Струва си падането и счупените гърбове. Хайде, излизай, така и така си си го наумил.

Той разчленяваше думите с приятна, почти музикална протяжност. Можех да разбера защо Нейоми го е харесала.

Изкатерих се и седнах до Сет Самюъл в тъмнината, която се спускаше над Дърам. Заслушахме се във воя на полицейските сирени и възбудените крясъци в потайностите на градчето — същите като в големия град, но в умален мащаб.

— Често седяхме тук — промълви Сет с тих глас. — Двамата с Нейоми.

— Добре ли си? — попитах го аз.

— Не. Никога в живота си не съм бил по-зле. А ти?

— Също.

— След като ми се обади — каза Сет, — аз се замислих за разговора, който щяхме да проведем. Опитах се да разсъждавам като теб. Нали разбираш, като полицейски детектив. Моля те, освободи се от всякаква мисъл, че може да имам нещо общо с изчезването на Нейоми. Не си хаби времето за това.

Хвърлих поглед към Сет Самюъл. Той се беше прегърбил, главата му бе оборена на гърдите. Дори в тъмнината можех да забележа, че очите му лъщят от сълзи. Мъката му беше физически осезаема. Искаше ми се да му кажа, че ще я намерим и всичко ще се оправи, но не знаех дали ще стане така.

Най-накрая се прегърнахме. И двамата чувствахме липсата на Нейоми по свой собствен начин, тъгувайки заедно на тъмния покрив.

Тази нощ мой приятел от ФБР най-сетне отговори на обаждането ми. Бях се зачел, когато той позвъни, в „Годишник за диагностика и статистика на психическите разстройства“. Работех върху профила на Казанова, но не бях напреднал много.

За първи път срещнах специалния агент Кайл Крейг по време на дългото трудно преследване на Гари Сонеджи — сериен убиец, отвлечащ деца. Кайл винаги е държал на думата си. За разлика от другите агенти на ФБР, които познавам, той не се придържаше към разбирането, че Бюрото е над всичко и обикновените полицаи нищо не разбират, та не се съобразяваше много-много с нормите на Бюрото. Понякога ми се струваше, че мястото му не е във ФБР. В него имаше прекалено много човещина.

— Благодаря, че най-сетне отговори на позвъняването ми, приятел — казах аз по телефона. — Къде те водят делата тия дни?

Кайл ме изненада с отговора си.

— Аз съм тук в Дърам, Алекс. За да бъда малко по-точен, намирам се във фойето на твоя хотел. Слез долу да пийнем в печално известния „Бул Дърам Рум“. Трябва да говоря с теб. Нося ти специално съобщение от самия Хувър.

— Идвам веднага. Тъкмо се чудех какво ли е намислил, след като успя да излъже всички ни, че е умрял.

Кайл седеше на маса за двама до голям еркереен прозорец, който гледаше право към университетското игрище за голф. Върлинест мъж с вид на гимназист показваше на една колежанка как да вкарва топката в ямките на тъмно. Спортягата беше застанал зад младата дама и ѝ показваше как се прави това.

Кайл наблюдаваше урока и видимо се забавляваше. Аз наблюдавах Кайл и видимо се забавлявах. Той се обърна, сякаш беше усетил присъствието ми.

— Хей, човече, винаги надушваш големите бели — каза ми вместо поздрав. — Чух, че племенницата ти е изчезнала. Наистина

съжалявам. Хубаво е да те видя независимо от лайнените обстоятелства.

Седнах срещу агента и започнахме да говорим на професионални теми. Както винаги той беше изключително оптимистично и позитивно настроен, без да звучи наивно. Имаше дарба за това. Някои хора са на мнение, че Кайл би могъл да се издигне до върха на Бюрото и това би било най-хубавото нещо, което някога се е случвало.

— Най-напред уважаемият Роналд Бърнс се появява в Дърам. Сега цъфваш ти. Какво означава това? — попитах Кайл.

— Кажи ми първо с какво разполагаш ти засега — каза той. — Ще се опитам да ти върна със същата монета, доколкото е по силите ми.

— Правя психопрофили на убитите жени — казах на Кайл.

— Тъй наречените „бракувани“ — жените, които е изхвърлил. В два от случаите са били много силни личности. Вероятно са му създавали проблеми. Може и да ги е убил по тази причина — за да се отърве от тях. Изключението се нарича Бет Ан Райърсън. Тя е майка, посещавала е психиатър и може да не са й издържали нервите.

Кайл разтърка черепа си с едната ръка. Освен това непрекъснато клатеше глава.

— Не ми даваш никаква информация, никаква помощ, абсолютно никаква. Но — усмихна се той — ти все пак си на половин крачка пред нашите хора. Не съм чувал тази теория за „бракуваните“. Не е лоша, Алекс, особено ако е от онези психари, които обичат да контролират, да подчиняват жените на волята си.

— За мен няма съмнение в това. Трябва да има дяволски сериозна причина, за да се отърве от тези три жени. А сега, мисля, че ти ще ми кажеш някои неща, които аз не зная.

— Може и да ти кажа, ако минеш още няколко прости теста. Какво друго показват твоите сметки?

Хвърлих му кръвнишки поглед, докато бавно отпих от бирата си.

— Смятах, че си нормален, но всъщност си поредната феберейска гадина.

— Аз съм програмиран в Куонтико^[1] — произнесе Кайл с нелош компютърен тембър. — Правил ли си психопрофил на Казанова?

— Работя върху него. Доколкото ми е по силите, след като на практика разполагам с нулева информация. Трябва да е някой, който

идеално се слива с обкръжението си — казах. — Вероятно се ръководи от същите натрапчив и сексуални фантазии, които е имал като момче. Може да е бил жертва на насилие, да речем, кръвосмешение. Може да е бил воайор, обикновен изнасилвач или романтичен изнасилвач, който определя срещи на жертвите си. Сега е много странен колекционер на красиви жени; изглежда, си избира наистина само изключителни жени. Той ги проучва, Кайл. Почти сигурен съм. Самотен е. Може би копнее за идеалната жена.

Кайл поклати глава.

— Ти си луд, човече. Мислиш като него!

— Няма нищо смешно — сграбчих брадичката на Кайл с палеца и показалеца си. — А сега ти ми кажи нещо, което аз да не знам.

Кайл издърпа от брадичката си от хватката ми.

— Дай да сключим сделка, Алекс. Сделката е добра, така че не се дръж цинично.

Вдигнах ръка, за да извикам сервитьорката.

— Сметката! Отделни сметки, ако обичате.

— Не, не. Почакай. Това наистина е добра сделка, Алекс. Мразя да казвам: „Имай ми доверие“, но моля те, имай ми доверие. Не мога да ти кажа всичко още сега, само и само за да ти докажа, че играя честно. Признавам, че случаят е значително по-мощен от всичко, което си виждал до този момент. Прав си за Бърнс. Заместник-директорът неслучайно беше тук.

— Досетих се, че не е дошъл да гледа азалиите. — Усетих се, че крещя на Кайл в тихия хотелски бар. — Добре, кажи ми поне едно нещо, което все още да не знам.

— Не мога да ти кажа нищо повече от това, което вече ти казах.

— Мътните да те вземат, Кайл. Не си ми казал абсолютно нищо — повиших глас. — Каква сделка ми предлагаш?

Той вдигна ръка. Искаше да се успокоя.

— Слушай. Както знаеш или подозираш, това е един кошмар с четири звезди, в който вече участват много институции, а все още не е загрял истински. Така е, повярвай ми. Никой не е получил никакъв резултат, Алекс. Ето над това бих искал да помислиш.

Подбелих очи.

— За мен е чест да се занимавам с този случай — казах.

— За човек в твоето положение предложението е изключително изгодно. След като така и така си извън бъркотията с всички тези различни юрисдикции, защо не продължиш по същия начин. Стой настрана и работи директно с мен.

— Да работя с федералното бюро? — задавих се аз с бирата си.
— Да си сътруднича с феберейци?

— Мога да ти осигуря достъп до цялата информация, до която се доберем, в момента, в който се доберем. Ще ти предоставя всичко, от което се нуждаеш, що се отнася до информация и всякакви текущи данни.

— А ти няма да споделяш с местната и щатската полиция онова, до което се добера? — попитах аз.

Кайл отново си беше възвърнал обичайния напрегнат вид.

— Виж, Алекс, това разследване е мащабно и скъпо, но не води доникъде. Десетки полицаи си скъсват задника от бачкане, докато из целия Юг направо под носовете ни изчезват жени, включително и твоята племенница.

— Разбирам проблема, Кайл. Остави ме да помисля над твоя вариант. Дай ми малко време.

Двамата поговорихме още малко върху неговото предложение и аз успях да изцеда някои подробности. В общи линии обаче се продадох. Кайл щеше да ми осигури достъп до първокласен екип от помощници и щях да разполагам със средства за упражняване на натиск винаги когато ми се наложеше. Вече нямаше да съм сам. Поръчахме си бургери и още бира, като продължихме да разговаряме и да нанасяме последните щрихи в моя договор с дявола. За първи път, откакто бях дошъл на юг, се почувствах малко обнадежден.

— Трябва да споделя още нещо с теб — казах най-накрая. — Той ми подхвърли една бележка снощи. Мила бележка, изпълнена с внимание и поздравления за добре дошъл по тези места.

— Известно ни е — ухили се Кайл. — Всъщност беше пощенска картичка. Изобразяваше одалиска, любовна робиня в харем.

[1] Малко градче във Вирджиния, недалеч от Вашингтон, където се намира база на морските пехотинци, на чиято територия е и Академията на ФБР. — Б.пр. ↑

Когато се прибрах в стаята си, беше малко късно, но въпреки това позвъних на Нана и децата. Винаги се обаждам вкъщи, когато съм далеч — по два пъти на ден, сутрин и вечер. Досега не бях пропускал и нямах намерение да започна тъкмо тази вечер.

— Слушаш ли Нана? Станала ли си добро момиче за разнообразие? — попитах Джани, когато тя взе слушалката.

— Винаги съм добро момиче! — изпищя Джани с буйна радост. Тя обичаше да си говори с мен. Аз също обичах да си говоря с нея. Интересно, след пет години съвместен живот все още се обичахме безумно.

Затворих очи и си представих моето момиченце. Направо можех да я видя как пъхти с малките си гърди, как се напъва да прави непокорна гримаса, но едновременно с това разкрива в усмивка кривите си зъбки. Едно време и Нейоми беше такова сладко малко дете. Помнех всичко. Прогоних мисълта, живия образ на Шуши.

— Е, какво ще кажеш за батко си? Деймън казва, че също е бил особено добър. Казва, че днес Нана те е нарекла „живия ужас“. Има ли такова нещо?

— Ау, тате. Нана него нарече така. Деймън е живият ужас в тая къща. Аз съм ангелчето на Нана през цялото време. Аз съм доброто ангелско момиченце на мама Нана. Можеш да я попиташ.

— Радвам се да го чуя — казах аз на моя малък професор. — А да си скубала съвсем мъничко косата на Деймън в закусвалнята „Рой Роджърс“ днес? И защо ходите да ядете тези боклуци? Нали знаете, че тази храна е вредна за здравето?

— Не са боклуци! Той пръв ми оскуба косата. Деймън винаги ми скубе косата, както аз правех с Бейби Клеър и тя сега няма коса.

Бейби Клеър беше най-важната кукла на Джани, откакто тя навърши две години. Куклата беше „нейното бебе“, свещена за Джани. Свещена за всички нас. Веднъж забравихме Бейби Клеър в Уилямсбърг по време на една екскурзия и се наложи да изминем

обратно целия път. Благодарение на някаква магия Клеър ни чакаше пред караулката на парадния вход на сладки приказки с пазача.

— Освен това не бих могла да оскубя косата на Деймън. Той е почти плешив, татко. Нана му направи лятната подстрижка. Чакай само да видиш плешивия ми брат. Той е билиардна топка!

Можех да чуя смеха на Джани. Можех да видя смеха на Джани. В дъното Деймън чакаше да вземе отново слушалката. Искеше да направи опровержение.

След като свърших с децата, поговорих с Нана.

— Как се справяш, Алекс? — премина тя право към същността, както обикновено. Щеше да бъде невероятно добър детектив или какво да е друго, стига да бе пожелала. — Алекс, попитах те как я караш?

— Аз я карам супер и екстра. Обичам си работата — отговорих й аз. — А ти как си, старице?

— Никога не го повтаряй. Мога да гледам тези деца и със затворени очи. Не ми звучиш добре. Не си доспиваш и не си напреднал особено, нали?

— Не върви толкова добре, колкото се надявах — признах аз. — Но може би тази вечер се случи нещо хубаво.

— Знам — каза Нана. — Затова се обаждаш толкова късно. Но не можеш да споделиш добрите новини с баба си. Страх те е, че мога да се обадя на „Вашингтон поуст“.

Водили сме същия този спор и при други случаи, над които съм работил. Тя настояваше за вътрешна информация, а аз не можех да й я дам.

— Обичам те — казах накрая. — Това е най-доброто, което мога да ти кажа в момента.

— И аз те обичам, Алекс Крос. Това е най-доброто, което мога да кажа.

Тя трябваше да има последната дума.

След като свърших с Нана и децата, аз се изтегнах на неоправеното, неудобно хотелско легло. Не исках нито камериерки, нито който и да било друг в хотелската си стая, но табелката „Не ме безпокойте“ не беше попречила на ФБР.

Поставих едно шише с бира изправено върху гърдите си. Успокоих дишането си, нека бутилката да си балансира там. Никога не съм харесвал хотелските стаи, дори когато съм в отпуска.

Отново се замислих за Нейоми. Когато беше малка колкото Джани, тя често яздеше на раменете ми, така че можеше да вижда „много, много далеч в света на Големите хора“. Спомних си как мислеше, че коледните „целувки“ от захар и белтък се правят от истински целувки и целуваше всеки срещнат по време на празниците.

Най-накрая позволих на мислите си да се спрат върху чудовището, което ни беше отнело Шуши. То печелеше засега. То беше непобедимо, неуловимо; то не правеше грешки и не оставяше следи. Беше много самоуверено... дори ми остави оригинална малка картичка ей така, в името на спорта. Какво трябваше да ми говори това?

„Може да е чел моята книга за Гари Сонеджи — помислих си аз. — Той просто може да е прочел книгата ми. Дали не е хванал Нейоми, за да ме предизвика? Може би за да докаже колко добър е самият той.“

Тази мисъл никак не ми хареса.

„Аз съм жива, но съм в ада!“

Кейт Мактиърнън притегли силните си крака към гърдите си и потрепери. Беше сигурна, че е била упоена. Ужасни пристъпи на треперене, придружени от болезнено гадене, разтърсваха тялото ѝ на силни вълни, които отказваха да спрат, каквото и да направеше.

Не знаеше колко дълго е спала на студения под, нито колко е часът сега. Той наблюдаваше ли я? Имаше ли шпионка, скрита някъде в стените? Кейт почти усещаше как очите му пъплят по цялото ѝ тяло.

Спомняше си всички гнусни подробности от изнасилването. Усещането беше толкова живо. Мисълта, че е била докосвана от него, беше отблъскваща и най-кошмарните образи сграбчиха съзнанието ѝ.

Гняв, вина, насилие се сливаха в едно в мислите ѝ. Адреналинът в тялото ѝ рязко се покачи. „Слава тебе, Марийо, пълна с благодат... Господ е с теб.“ Мислеше, че е забравила да се моли. Надяваше се, че Бог не я е забравил.

Главата и беше замаяна. Той определено се опитваше да прекърши волята ѝ, да пречупи съпротивата ѝ. Това бе неговият план.

Трябваше да мисли, трябваше да си наложи да мисли. Нищо в стаята не беше на фокус. Опиатите! Кейт се опита да си представи какво би могъл да използва. Какъв опиат? Кой точно?

Може би форан, силно лекарствено средство за отпускане на мускулите, което по-рано се е използвало за упойка. То се произвеждаше в опаковки от сто милилитра. Можеше да се пръсне директно в лицето на жертвата или да се излее върху някаква дреха, а после да се поднесе към лицето. Опита се да си припомни страничните ефекти на опиата. Треперене и гадене. Сухо гърло. Спад в интелектуалните функции за ден или два. Тя имаше точно тези симптоми! Всичките!

Той беше лекар! Мисълта я порази като удар под кръста. Според нея логиката беше безупречна. Кой друг би могъл да има достъп до опиат като форан?

В доджото в Чапъл Хил ги учеха на дисциплина, за да помогнат на студентите да контролират емоциите си. Трябваше да седиш пред голата стена и да не мърдаш независимо от това колко ти се иска или ти се струва, че трябва да мръднеш.

Тялото на Кейт беше потънало в пот, но тя беше пълна с решимост. Никога нямаше да допусне той да прекърши волята ѝ. Можеше да бъде невероятно силна, когато се налагаше. Само по този начин си беше пробила път в медицинския колеж без никакви пари и въпреки всички неравнопоставени условия.

Седя в поза „лотос“ в продължение на повече от час в затворническата си килия. Дишаше спокойно и се съсредоточаваше върху прочистването на съзнанието си от болката, гаденето и изнасилването. Съсредоточи се върху това, което ѝ предстоеше да направи.

Нещо съвсем просто като замисъл.

Да избяга.

Кейт бавно се изправи на крака след цял час медитация. Все още ѝ се виеше свят, но се чувстваше малко по-добре, владееше се повече. Реши да потърси шпионката. Сигурно беше някъде тук, скрита в ламперията.

Спалнята беше точно три и петдесет на четири и петдесет. Тя я беше измерила няколко пъти. В малка ниша с размерите на вграден шкаф имаше тоалетна.

Кейт внимателно огледа дори и за най-малка дупчица в стената, но не откри нищо. Тоалетната чиния в нишата, изглежда, се изпразваше направо в земята. Нямаше никакви тръби.

Къде съм затворена? Къде съм?

Очите ѝ започнаха да сълзят от острата миризма, когато застана на колене над черната дървена седалка и надзърна в тъмната дупка. Беше се научила да понася свръхсилната смрад и този път получи само еднократен спазъм, без да повърне.

Отворът като че ли слизаше на около три метра надолу. Изглеждаше много тесен и тя сигурно нямаше да може да се провере през него дори ако свали всичките си дрехи. *Ами ако можеше? Никога не казвай никога.*

Чу гласа му точно зад себе си. Сърцето ѝ замря и почувства слабост.

Това беше той! Отново без риза. Играещи мускули по цялото тяло, особено около стомаха и слабините. Носеше друга маска. С гневно изражение. Тъмночервени и мъртвешки бели резки върху лъскав черен фон. Разгневен ли беше днес? Бяха ли маските нещо като онези пръстени, чиито камъни променят цвета си в зависимост от душевното състояние на онзи, който ги носи?

— Това не е най-доброто ти хрумване, Кейти. Вече е правен такъв опит, и то от човек, по-слаб от теб — каза той с напевен глас. — Аз няма да те измъкна оттам. Много лайнян начин да умреш. Помисли добре.

Кейт с мъка се изправи на крака и започна да се дави. Стараеше се с всички сили да го прави убедително.

— Лошо ми е. Мислех, че ще повърна — каза тя.

— Напълно ти вярвам. Това е логично. Но не е истинската причина, поради която клечеше над тоалетната чиния. Кажй истината и се засрами, дявол да те вземе.

— Какво искаш от мен? — попита Кейт. Той звучеше различно днес... може би опиатите разстройваха слуха й. Тя разгледа маската. Като че ли го превръщаше в друга личност. Друг вид мръсник. Беше ли личността му раздвоена?

— Искам да съм влюбен. Искам да правя любов с теб отново. Искам да се направиш хубава заради мен. Може би една от тези прекрасни рокли от „Нийман Маркъс“. Найлонови чорапи и високи токчета.

Кейт бе ужасена и омерзена, но се опита да не го показва. Трябваше да каже нещо, да направи нещо, което да го задържи далеч от нея засега.

— Не съм в настроение, скъпи — изстреля отговора си Кейт. — Не ми се преоблича. — Не можа да опази гласа си от няколко нотки сарказъм. — Боли ме глава. Впрочем какъв ден е днес? Още не съм излизала навън.

Той се засмя. Почти нормален смях; доста приятен смях иззад противната маска.

— Слънчево синьо небе, Кейт. Температурата е към двайсет и пет градуса. Един от десетте най-хубави дни на годината.

Внезапно той рязко я удари с ръка през краката. Дръпна ръката й жестоко — сякаш се опитваше да я изтръгне от ставата. Кейт изкрещя, пронизана от страшна болка в уязвимото място, кухнята зад очните й ябълки.

В ярост и паника тя се протегна и дръпна маската.

— Това беше много глупаво — изкрещя той в лицето й. — А ти не си глупава жена!

Кейт видя електрическия пистолет в ръката му и разбра, че е направила кошмарна грешка. Той го насочи към гърдите й и я простреля.

Опита да се задържи на крака, наложи си волята да остане права, но тялото й не я слушаше вече и тя се свлече на пода.

В този момент той побесня. Тя се втренчи с безмълвен ужас в него, когато той започна да я рита. Един зъб се завъртя с бавно движение, завъртя се отново и отново, описвайки парабола към дървения под.

Кръжащият зъб я хипнотизира. Трябваше й един миг за да осъзнае, че е неин.

Усети кръвта, почувства как устните й подпухнат.

Чу кълещата празнота в ушите си и разбра, че изпада в безсъзнание. Вкопчи се в онова, което бе зърнала зад маската.

Казанова знаеше, че тя е видяла част от лицето му.

Гладка розова буза; без следи от брада или мустаци.

Лявото му око — синьо.

Нейоми трепереше, когато се притисна с всичка сила към заключената врата, която почти херметично затваряше стаята. Някъде в къщата на ужасите пищеше жена.

Звукът беше приглушен от стените и от звуконепроницаемите прегради, които той бе поставил в къщата, но въпреки това беше ужасяващ. Нейоми осъзна, че е захапала ръката си. До кръв. Тя знаеше със сигурност, че той убива някого. Нямаше да е за първи път.

Письците спряха.

Нейоми се притисна още по-силно към вратата, като се напрягаше да чуе някакъв звук.

— О, Господи, не, моля те — прошепна. — Не допускай тя да умре.

Дълго време остана заслушана в наелектризираната тишина. Най-накрая се отдръпна от вратата. Не можеше да направи нищо за клетата жена. Никой не можеше.

Нейоми знаеше, че точно сега трябва да е много послушна. Ако нарушеше някое от правилата му, той щеше да я бие. Тя не можеше да допусне това.

Изглежда, той знаеше всичко за нея. Какви дрехи обича да носи, всички мерки на бельото ѝ, любимите ѝ цветове. Знаеше за Алекс, за Сет Самюъл и дори за приятелката ѝ Мери Елън Клук.

— Високото, готино русо парче — я бе нарекъл той. Парче.

Казанова беше изключително перверзен, непрекъснато се вживяваше в различни роли и въображаеми психодрами. Обичаше да разговаря с нея за порнографски актове: секс с момичета в предпубертетна възраст и животни, кошмарен садизъм, мазохизъм, мъчение чрез клизма. Говореше за всичко толкова свободно. Понякога беше дори поетичен по някакъв нездрав начин. Цитираше Жан Жьоне, Джон Речи, Дърел, Дьо Сад. Беше много начетен, вероятно образован.

— Ти си достатъчно умна, за да разбираш за какво говоря — каза той на Нейоми при едно от посещенията си. — Ето, затова те взех, сладка моя.

Нейоми се стресна от звука на нови писъци. Изтича до вратата и долепи буза до студеното дебело дърво.

Това същата жена ли беше, или той убива още някоя?

— Помогнете ми, моля ви! Има ли някой? — чу тя. Жената крещеше, колкото й глас държи. Тя нарушаваше правилата на къщата.

— Помощ! Има ли някой? Аз съм пленничка тук. Помощ... Казвам се Кейт... Кейт Мактиърнън. Помощ! Има ли някой?

Нейоми стисна очи. Това беше страшно. Жената трябваше да млъкне. Но писъците за помощ се повтаряха отново и отново. Това означаваше, че Казанова не е вкъщи. Сигурно беше излязъл.

— Помогнете ми, моля ви! Има ли някой? Казвам се Кейт Мактиърнън. Аз съм лекарка от Университетската болница на Северна Каролина.

Виковете продължаваха... десет пъти, дваисет пъти. Това не беше паника, осъзна Нейоми. Беше ярост!

Той не можеше да е в къщата! Той нямаше да й позволи да продължава толкова дълго. Най-сетне Нейоми насъбра кураж и извика с всички сили.

— Спри! Трябва да престанеш да викаш. Той ще те убие! Млъкни! Това е всичко, което ще ти кажа!

Настъпи тишина... най-сетне благословена тишина. Нейоми си помисли, че чува напрежението наоколо. Определено го усещаше.

Кейт Мактиърнън не млъча дълго.

— Как се казваш? Откога си тук? Моля те, говори с мен... хей, на теб говоря! — викаше тя.

Нейоми не й отговори. Какво й ставаше на тази жена? Да не се беше побъркала след последния побой?

Кейт Мактиърнън я повика отново.

— Слушай, можем да си помогнем взаимно. Убедена съм, че можем. Знаеш ли къде те държи?

Жената определено беше смела... но и глупава. Гласът й бе силен, но започваше да звучи дрезгаво. Кейт.

— Моля те, говори с мен. Него го няма сега, иначе щеше вече да се е появил с електрошоковия си пистолет. Знаеш, че съм права! Той няма да узнае, че си говорила с мен. Моля те... Трябва да чуя гласа ти отново.

Нейоми все още отказваше да ѝ отговори. Той можеше да се е върнал междувременно. Можеше да е в къщата, да ги слуша. Дори да ги гледа през стените.

Кейт Мактиърнън отново беше в ефир.

— Добре, трийсет секунди. И спираме. Окей? Обещавам, че ще млъкна... в противен случай ще продължа, докато той наистина си дойде.

„Божичко, моля те, спри да говориш — крещеше вътрешният глас на Нейоми. — Спри, незабавно.“

— Той ще ме убие — викаше Кейт. — Но ще го направи, така или иначе! Аз видях част от лицето му. Откъде си? Откога си тук?

Нейоми имаше чувството, че се задушава. Не можеше да си поеме дъх, но седеше на вратата и слушаше всяка дума. Толкова страстно ѝ се искаше да поговори с нея.

— Той вероятно използва лекарство, наречено форан. Използва се в болниците. Може да е лекар. Моля те. От какво има да се страхуваме — освен от мъчения и смърт?

Нейоми се усмихна. Кейт Мактиърнън имаше смелост, но и чувство за хумор. Беше толкова хубаво дори само да чуеш нечий друг глас.

Думите се изплъзнаха от устата на Нейоми почти против волята ѝ.

— Казвам се Нейоми Крос. Тук съм от осем дни. Така ми се струва. Той се крие зад стените. Наблюдава през цялото време. Мисля, че изобщо не спи. Той ме изнасили — каза тя с ясен глас.

За първи път произнесе тези думи високо. „Той ме изнасили.“

Кейт отговори веднага.

— И мен изнасили, Нейоми. Знам как се чувстваш... цялата омърсена. Толкова е хубаво да чуя гласа ти, Нейоми. Никога не съм се чувствала толкова самотна.

— Аз също, Кейт. Сега, моля те, млъкни.

Долу в своята стая Кейт Мактиърнън изведнъж се почувства изморена. Изморена, но обнадеждена. Беше се свлякла до една от стените, когато чу гласовете около себе си.

— Мария Джейн Капалди. Струва ми се, че съм тук около месец.

— Казвам се Кристин Майлс. Здравейте.

— Мелиса Станфийлд. Уча за медицинска сестра. Тук съм от осем седмици.

— Криста Ейкърс, от Северна Каролина. Два месеца в ада. Бяха най-малко шест.

ЧАСТ ВТОРА КРИЕНИЦА

Двайсет и девет годишната репортерка на „Лос Анджелис Таймс“ Бет Либерман се втренчи в ситните неясни зелени букви на терминала на своя компютър. Гледаше с уморени очи как се развива една от най-големите истории в „Таймс“ за последните години. Най-важната история в кариерата ѝ, а вече почти не ѝ пукаше.

— Толкова е болезнено ненормално... крака. Исусе Христе — изстена тихичко Бет. — Крака.

Шестата част от „дневника“, изпратена ѝ от Джентълмена, бе пристигнала в апартамента ѝ в Западен Лос Анджелис рано тази сутрин. Както и при предишните, убиецът посочваше точното местонахождение на женския труп, преди да се заеме с маниакалното си психопатско послание към нея.

Бет Либерман незабавно се бе обадила на ФБР от дома си, след което бързо бе подкарала колата към редакцията на „Таймс“. Когато пристигна, федералното бюро вече бе потвърдило последното убийство.

Джентълмена бе оставил подписа си: свежи цветя.

Тялото на четиринайсетгодишната японка беше открито в Пасадина. Също като останалите пет жени, Съни Одзава беше изчезнала безследно преди две нощи. Сякаш погълната от влажния тежък смог.

Засега Съни Одзава беше най-младата жертва, за която Джентълмена бе съобщил. Върху долната част на трупа ѝ беше подредил розови и бели божури. „Цветята, разбира се, ми напомнят устните на жена“, беше написал в една от частите на дневника. „Изоморфизмът е очевиден, нали?“

В седем без петнайсет сутринта офисите на „Таймс“ бяха пусли и мрачни. Никой не би трябвало да става толкова рано, освен пияниците, които още не са си лягали, помисли си Либерман. Дразнеше я тихото бръмчене на централната климатична инсталация, примесено с глухия рев на уличното движение.

— Защо крака? — промърмори отново репортерката.

Седна пред компютъра, изгаряща от желание никога да не беше писала статия за порнографските абонаменти в Калифорния. Джентълмена твърдеше, че точно така я „открил“, точно така я избрал, за да бъде неговата „връзка с останалите граждани на Града на Ангелите“. Твърдеше, че двамата с нея са на една и съща вълна.

След безкрайни административни срещи на най-високо равнище „Лос Анджелис Таймс“ реши да публикува частите от дневника на убиеца. Нямаше никакво съмнение, че те наистина са били написани от Джентълмена.

Той знаеше преди полицията къде се намират телата на жертвите. Беше заплашил със „специални премиални убийства“, ако дневникът му не бъде публикуван, за да го чете всеки в Лос Анджелис на закуска. „Аз съм последният, аз съм най-великият“, беше написал в една от частите на дневника. Кой би могъл да оспори това, питаше се Бет. Ричард Рамирес^[1]? Карил Чесман^[2]?

Сега работата на Бет Либерман се състоеше в това да бъде неговата свръзка. Между другото правеше и първата редакция на излиянията на Джентълмена. Нямаше никакъв начин екзалтираните, нагледни като графика текстове на дневника да бъдат пуснати непокътнати. Те бяха изпълнени с гнусна порнография и най-брутални описания на убийствата, които бе извършил.

Либерман почти чуваше гласа на лудия, докато набираше последната част в текстообработващата си програма. Джентълмена отново разговаряше със или по-точно чрез нея:

Нека ти разкажа за Съни поне онова, което аз самият зная за нея. Чуй ме, скъпи читателю. Остани с мен. Тя имаше малки, деликатни, добре сложени крака. Това е, което помня най-добре; това е, което искам винаги да си спомням за моята прекрасна нощ със Съни.

Бет Либерман трябваше да затвори очи. Не искаше да слуша тази мръсотия. Едно беше сигурно: Джентълмена наистина бе дал на Бет Либерман първия ѝ шанс да направи пробив в „Таймс“. Името ѝ се появяваше под всеки от широко четените материали на първа страница. Убиецът я бе превърнал и нея в звезда.

Чуй ме. Остани с мен.

Помисли за фетишизма и всички негови удивителни възможности да освободи психиката. Не бъди сноб. Разкрепости ума си. Разкрепости ума си още сега! Фетишизмът съдържа очарователен набор от разнообразни удоволствия, които може би ти липсват.

Нека не проявяваме излишна сантименталност по отношение на младата Съни. Съни Одзава бе посветена в игрите на нощта. Тя ми каза това — поверително, разбира се. Взах я от бар „Мънки“. Отидохме у дома, в моето скривалище, където започнахме да експериментираме, прекарвайки нощта в безкрайни игри.

Попита ме дали съм го правил с японка. Отвърнах й, че не съм, но винаги съм искал. Съни ми каза, че съм истински джентълмен. Бях поласкан.

През тази нощ нямаше по-разкрепостен начин за правене на любов от това да се съсредоточа върху краката на жената и да ги милвам, докато любя Съни. Говоря за загорели от слънцето крака, обути в луксозни найлонови чорапи и не чак толкова скъпи обувки с високи токчета от „Сакс“. Говоря за чудесни мънички крачета. Посланието им бе изключително изтънчено.

Слушай. За да бъде оценена по достойнство невероятно еротичната пантомима на красивите женски крака, жената трябва да бъде по гръб, докато мъжът остава прав. Точно така стояха нещата при Съни и мен в началото на нощта.

Повдигнах нагоре нежните й крака и внимателно наблюдавах мястото, където те се събират по такъв начин, че вулвата й се свива в гънките на задника. Непрекъснато целувах върха на чорапите й. Спрях се за дълго на добре оформения глезен и очарователните линии, водещи към черната лачена обувка.

Съсредоточих цялото си внимание върху тази предразполагаща към флирт обувка, докато трескавите ни действия приведоха крака й в бързо движение. Сега вече мъничките й крачета сами ми говореха. В гърдите ми се

надигна маниакална възбуда. Имах чувството, че живи птици чуруликат и цвърчат в мен.

Бет Либерман спря да пише и отново затвори очи. „Стегни се!“ Трябваше да спре образите, които проблясваха пред очите ѝ. Той бе убил младото момиче, за което говореше с такова блаженство.

Скоро ФБР и полицията от Лос Анджелис щяха да нахълтат в относително спокойните офиси на „Таймс“. Щяха да задават обичайната канонада от въпроси. Самите те все още нямаха отговори. Твърдяха, че Джентълмена извършва „свършени престъпления“.

Агентите на ФБР ще искат да говорят с часове за ужасните детайли от мястото на убийството. Краката! Джентълмена беше отрязал краката на Съни Одзава с някакъв остър като бръснач нож. И двата ѝ крака липсваха от местопрестъплението в Пасадина.

Бруталността бе негова запазена марка, но това беше единственият последователно повтарящ се белег до този момент. Порано той беше осакатявал гениталии. Беше подложил на содомия една от жертвите, а после я бе жигосал с нажежено желязо. Беше изрязал гърдите на една жена, служителка в инвестиционна банка, и беше извадил сърцето ѝ. Експериментираше ли? След като веднъж избереше жертвата си, той преставаше да бъде джентълмен. Беше Джекил и Хайд на деветдесетте години.

Най-накрая Бет Либерман отвори очи и видя висок строен мъж, застанал съвсем близо до нея в залата за новини. Тя въздъхна шумно и прикри гримасата си.

Беше Кайл Крейг, специалният следовател от ФБР.

Кайл Крейг знаеше нещо, което тя отчаяно се нуждеше да научи, но той нямаше да обели и дума пред нея. Крейг знаеше защо заместник-директорът на ФБР бе долетял в Лос Анджелис предишната седмица. Знаеше тайни, които тя трябваше да научи.

— Добро утро, госпожице Либерман. Какво имате за мен? — попита той.

[1] Сериен убиец на жени, действал в района на Лос Анджелис.
— Б.пр. ↑

[2] Известен престъпник, нападал влюбени двойки в коли, след което ги ограбвал и изнасилвал жените. През 1948 г. го осъждат на смърт — най-строгото наказание, давано някога за престъпление, не включващо убийство и отвличане. Екзекутиран в газова камера през 1960 г. — Б.пр. ↑

Тик-пат, тик-пат и накрая — шат.

Точно по този начин ловуваше жените, отново и отново. Никога нямаше никаква опасност лично за него. Приспособяваше се към всяко място, избрано за лов. Правеше най-доброто, на което бе способен, за да избегне всеки вид усложнение или човешка грешка. Беше пристрастен към реда и най-вече към съвършенството.

Този следобед той чакаше търпеливо в претъпкания безистен на ултрамодерния търговски център в Роли, Северна Каролина. Наблюдаваше привлекателните жени, които влизаха и излизаха от местния филиал на магазина за дрехи „Викториас Сикрет“ през дълъг мраморен коридор. Повечето бяха добре облечени. Днешните броеве на списание „Тайм“ и на „Ю Ес Ей Тудей“ лежаха прегънати до него върху мраморната скамейка. Уводното заглавие на вестника гласеше: „Джентълмена се обаждат за шести път в Лос Анджелис“.

Мислеше си, че шумът, който Джентълмена вдига около себе си в Южна Калифорния, излиза извън контрол. Вземаше отвратителни сувенири, понякога вземаше по две жени на седмица, играеше глупави интелектуални игри с „Лос Анджелис Таймс“, с полицейското управление на града и с ФБР. Щяха да го заловят.

Сините очи на Казанова отново се насочиха към многолюдния търговски център. Беше представителен мъж, какъвто е бил и истинският Казанова. Природата бе надарила авантюриста отпреди два века с красота, чувствителност и ненаситен апетит спрямо жените — същото се отнасяше и за него.

Къде ли беше сега очарователната Ана? Беше се шмугнала във „Викториас Сикрет“ — да купи нещо шикарно за приятеля си, без съмнение. Ана Милър и Крис Чапин бяха учили заедно в Юридическия факултет в Университета на Северна Каролина. Сега Крис беше младши съдружник в юридическа кантора. Всеки от двамата обичаше да носи дрехите на другия. Размяната на дрехи като средство за взаимна възбуда. Знаеше всичко за тях.

Вече близо две седмици наблюдаваше Ана при всеки удобен случай. Тя беше изумителна тъмнокоса дваисет и три годишна красавица — е, може би не чак втора доктор Кейт Мактиърнън, но почти не ѝ отстъпваше.

Видя Ана най-сетне да излиза от „Викториас Сикрет“ и да се насочва почти право към него. Потракването на високите ѝ токчета я караше да изглежда тъй чудесно високомерна. Тя знаеше, че е изключителна красавица. Ето това бе най-ценното ѝ качество. Върховната ѝ самоувереност беше почти равна на неговата.

Тя имаше толкова симпатично надменна дългонога крачка. Идеални стройни линии от горе до долу. Крака, обути в тъмни тънки чорапи, високи токчета за непълния ѝ работен ден в Роли като недипломиран юрист. Изваяни гърди, които той желаше да милва. Можеше да види едва доловимите очертания на бельото ѝ под прилепналата светлокафява пола. Защо беше толкова предизвикателна? Защото можеше да си го позволи.

Освен това изглеждаше интелигентна. Обещаваща във всеки случай. Топла, сладка, приятна за компания. Малка стопанка. Любовникът ѝ я наричаше „Ана Банана“. Харесваше му благозвучната, глуповата задушевност на прякора.

Единственото, което трябваше да направи, беше да си я вземе. Толкова лесно.

Внезапно в полезрението му попадна друга привлекателна жена. Тя му се усмихна и той ѝ отвърна с усмивка. Стана и се протегна, след което тръгна към нея. Беше се натоварила с пакети и торби, които едва удържаше в ръцете си.

— Здравей, хубавице — каза той, когато се приближи. — Мога ли да поема част от тези неща? Мога ли да облекча тежкото ти бреме, сладка моя?

— Ти самият си сладък и мил — отговори жената. — Но в интерес на истината винаги си бил такъв. Винаги романтик.

Казанова целуна жена си по бузата и ѝ помогна с пакетите. Тя винаги изглеждаше елегантна и се владееше отлично. Беше облечена в дънки, свободна риза неглиже, кафяво сако от туид. Умееше да носи дрехите си. Беше ефектна и в много други отношения. Той я беше подбрал изключително внимателно.

Докато поемаше част от покупките, облада го невероятно приятна и стопляща мисъл: *Не могат да ме хванат дори ако ме търсят хиляда години. Няма да знаят откъде да започнат да търсят. Не е възможно да прозрат отвъд тази великолепна маска на здравомислие. Аз съм извън всякакво подозрение.*

— Видях те да гледаш младото маце. Хубави крака — каза жена му с разбираща усмивка и завъртя очи. — Но само докато не отиваш по-далеч от едното гледане.

— Пипна ме — рече Казанова. — Но краката ѝ не могат да се сравнят с твоите.

И той се засмя по своя непринуден и очароващ начин. В същия миг едно име избухна в мозъка му. Ана Милър. Трябваше да я притежава.

Беше от трудно по-трудно.

Още щом прекрачих прага на собствения си дом във Вашингтон, надянах на лицето си щастлива, предизвикваща доверие усмивка. Налагаше се да си взема един ден отпуска от преследването. И което беше по-важно, бях обещал на семейството си доклад върху случая с Нейоми. Липсваха ми децата и Нана. Чувствах се така, сякаш се връщах у дома от война.

Последното; което исках децата и Нана да разберат; беше колко много съм притеснен за Шуши.

— Още нямаме късмет — казах на Нана, когато се наведох и я целунах по бузата. — Но все пак имаме малък напредък.

Отстъпих, преди да успее да ме подложи на кръстосан разпит.

Установих се в дневната и пуснах в действие най-добрата стратегия, с която разполагах — „работещият татко намира свободно време“. Грабнах на ръце Джани и Деймън.

— Деймън, станал си голям, силен и хубав като марокански принц! Джани, станала си голяма, силна и хубава като принцеса! — казах аз на децата си.

— Ти също, татко! — тутакси ми върнаха те със същата монета от сладки безсмислици.

Заканих се, че ще грабна на ръце и баба си, но мама Нана се предпази, жестикулирайки доста сериозно със заклинателно кръстосани пръсти. Това е семейният ни жест.

— Просто стой далеч от мен, Алекс — каза тя. Усмиваше се и гледаше лошо. Умееше го тоя номер. „Дългогодишна практика“, обичаше да казва по този повод. „Многовековна“, винаги я поправях аз.

Подарих на Нана още една голяма целувка. След това почти успях да вдигна децата „на длан“. Държах ги така, както яките мъжаги държат баскетболна топка — сякаш тя е само продължение на техните длани.

— Бяхте ли две добри пунгашчета? — започнах да прилагам техниките си за разпит върху собствените ми рецидивисти. — Прибирахте ли си стаите, изпълнявахте ли си задълженията, изяждахте ли си спанака?

— Да, татко! — викнаха те в един глас.

— Бяхме не просто добри, ами направо златни — добави Джани като особено убедителен детайл.

— Послъгвате ли ме? Ами брюкселското зеле? Ами аспержите? Как може да лъжете баща си толкова безсрамно? Онази нощ се обадох вкъщи в десет и половина и вие още не си бяхте легнали. На мен ще ми разправяте, че сте били добри. Че и златни!

— Нана ни разреши да гледаме професионален баскетбол — заяви Деймън в пристъп на смях и неприкрито удоволствие. Този млад мошеник е способен да се изплъзне невредим от всяка ситуация, което ме тревожи понякога.

Най-накрая посегнах към пътническия си сак, за да извадя тайния запас от подаръци.

— Е, в такъв случай, аз съм донесъл по нещо за всеки.

Измъкнах две фланелки с емблемата на баскетболните шампиони на „Дюк“ за Джани и Деймън. Двамата трябва да получават едно и също нещо. Еднакъв модел. Еднакъв цвят. Това ще трае още няколко години, след което всеки от тях ще бяга като дявол от тамян от всичко, което дори смътно напомня за стила на другия.

— Благодаря — казаха децата едно през друго. Чувствах тяхната обич — беше толкова хубаво да си бъда у дома. Жив и здрав за няколко часа.

Обърнах се към Нана.

— Сигурно си мислиш, че съм те забравил.

— Ти никога няма да ме забравиш, Алекс — присви тя строго кафявите си очи.

— Ти заслужаваш това, старице — ухилих се аз.

— Естествено, че заслужавам.

Тя трябваше да има последната дума.

Извадох красиво опакован пакет от туристическата си торба с чудеса и изненади. Нана го разопакова и откри вътре най-прекрасния ръчно изработен пуловер, който някога съм виждал. Изплетен в

Хилсбъро, Северна Каролина, от осемдесет и деветдесетгодишни жени, които все още работят, за да си изкарват прехраната.

Известно време мама Нана остана без думи. Никакви остроумни реплики. Помогнах ѝ да облече ръчно изплетения пуловер и тя остана с него през целия ден. Изглеждаше горда, щастлива и красива и на мен ми доставяше удоволствие да я виждам такава.

— Това е най-хубавият подарък — каза тя най-накрая с леко трепване в гласа, — като изключим това, че си у дома, Алекс. Знам, че от теб се очаква да бъдеш силен мъж, но се тревожа за теб там в Северна Каролина.

Мама Нана знаеше, че е излишно да задава прекалено много въпроси за Шуши на този етап. Освен това тя знаеше точно какво означава моето мълчание.

Късно следобед трийсетина от най-близките ми приятели и родственици се изсипаха в къщата на Пета улица. Разследването в Северна Каролина беше в центъра на дискусията. Това бе естествено, макар всички да знаеха, че щях да им кажа, ако имаше добри новини. Дадох обнадеждаващи насоки на разговора, въпреки че всъщност нямаше такива. Това бе най-доброто, което можех да направя за тях.

Двамата със Сампсън, най-сетне се събрахме на задната веранда, след като бяхме мушнанали излишно много бира и полусурови бифтеци. Той имаше нужда да слуша, аз имах нужда да поговоря като ченге с моя приятел и партньор.

Разказах му всичко, което се беше случило до този момент в Северна Каролина. Той разбра в какво се състои трудността както на разследването, така и на преследването. Участвали сме заедно и преди това в случаи, в които липсва и най-малката следа.

— Отначало напълно ме изхвърлиха зад борда. Не искаха да чуят и думичка от мен. По-късно положението леко се подобри — казах му аз. — Ръскин и Сайкс услужливо ми се обаждат и ме държат в течение. Особено Ръскин. Понякога дори се опитва да ми помага. Кайл Крейг също участва. От ФБР все още не искат да ми кажат какво знаят.

— Нямах ли никакви догадки? — осведоми се Сампсън. Слушаше напрегнато.

— Може би някоя от отвлечените жени е свързана с важна личност. Може би броят на жертвите е много по-висок, отколкото го представят. Може би убиецът е свързан с някой, който разполага с власт и влияние.

Не трябва да се връщаш там — заяви Сампсън, след като изслуша всички подробности. — По всичко личи, че в случая са ангажирани вече достатъчно професионалисти. Не започвай поредната си вендета, Алекс.

— Вече съм я започнал — отговорих аз. — Струва ми се, че Казанова се забавлява от факта, че ни е шашнал със свършените си престъпления. Струва ми се също, че му допада идеята аз да съм

шашнат и обезверен. Тук има още нещо, но засега не знам какво. Струва ми се, че точно сега той е в разгара си.

— Хм... Като те слушам, и ти си в разгара си. Плюй на него, Алекс, мътните да те вземат. Не си играй на Шерлок Холмс, мама му стара, с тоя извратен откачалник.

Не казах нищо. Само поклатих глава, моята много твърда глава.

— Ами ако не успееш да го заловиш? — каза Сампсън най-накрая. — Ако не успееш да различиш случая?

Това беше една вероятност, която нямаше да взема предвид.

Когато Кейт Мактиърнън се събуди, тя веднага разбра, че нещо никак не е наред и нейното невъзможно положение се е влошило.

Не знаеше колко е часът, кой ден е, къде е затворена. Зрението ѝ беше размазано. Пулсът ѝ прескачаше. Всички признаци на живот бяха в неизправност.

В малкото моменти, когато бе в съзнание, преминаваше от чувство на крайна апатия през депресия към паника. С какво я беше натъпкал? Кой опият можеше да предизвика такива симптоми? Ако успееше да разреши тази загадка, това щеше да е доказателство, че разумът ѝ е все още здрав или поне способен да разсъждава ясно.

Може да ѝ е дал клонопин.

По ирония на съдбата клонопинът обикновено се предписваше като противостресово лекарство. Но ако той беше започнал да я тъпче с достатъчно високи дози — да речем, пет до десет милиграма, тя щеше да изпитва точно такива странични ефекти.

А може би той използваше капсули маринол? Предписваха ги като лечение на гаденето по време на химиотерапия. Кейт знаеше, че маринолът е истинска напаст. Ако ѝ даваше примерно по двеста милиграма на ден, тя щеше да се блъска в стените. Устата ѝ щеше да е като пълна с памук. Дезориентация. Периоди на маниакална депресия. Дозировка от хиляда и петстотин до две хиляди милиграма щеше да е смъртоносна.

Той се беше справил с плана ѝ за бягство чрез силни опиати. Тя не можеше да се пребори с него в това състояние. Подготовката ѝ по карате беше безполезна. Казанова се бе погрижил за това.

— Кучи син — каза Кейт високо. Тя почти никога не ругаеше.

Не искаше да умре. Беше само на трийсет и една години. Най-сетне се беше изучила за лекар — добър лекар, надяваше се тя. „Защо аз? Господи, не допускай това да се случи! Този откачен ще ме убие за едното нищо!“

Студени тръпки като ледени висулки пробягаха по гърба ѝ. Имаше чувството, че ще повърне или дори ще загуби съзнание.

Ортостатична хипотензия. Това беше медицинския термин за чувството, че ти причернява при бързо ставане от легло или стол.

Не беше в състояние да се защити от него! Той искаше тя да бъде безсилна и очевидно беше успял. Този факт най-сетне стигна до съзнанието ѝ, измести всичко друго и тя се разплака. Това я ядоса още повече.

Къщата отново бе притихнала. Тя отчаяно се нуждаеше да поговори с някого. С другите затворнички.

Той може би се криеше някъде в къщата. Да чака. Да я наблюдава точно в тази секунда.

— Хей, здравейте — извика най-сетне тя, изненадана от дрезгавия тембър на собствения си глас.

— Тук е Кейт Мактиърнън. Моля ви, чуйте ме. Той ми дава много опиати. Мисля, че скоро ще ме убие. Каза ми, че ще го направи. Страх ме е... Не искам да умирам.

Кейт повтори същото още веднъж, дума по дума.

После още веднъж.

Цареше тишина. Останалите жени също се страхуваха. Имаха основание. След това един глас се понесе към нея някъде отгоре. Глас на ангел.

Сърцето на Кейт подскочи. Спомняше си този глас. Заслуша се внимателно във всяка дума на нейната храбра приятелка.

— Тук е Нейоми. Може би ще си помогнем взаимно по някакъв начин. От време на време той ни събира заедно, Кейт. Ти все още си в изпитателен срок. Отначало държи всяка от нас в една от стаите на долния етаж. Моля те, не се бий с него! Не можем да говорим повече. Прекалено е опасно. Няма да умреш, Кейт.

Обади се и друга жена.

— Моля те, Кейт, бъди смела. Бъди силна. Само не бъди прекалено силна.

След това гласовете секнаха и в нейната стая отново стана много тихо, много самотно.

Опиатът вече действаше с пълна сила. Кейт почувства, че полудява.

Казанова щеше да я убие. Скоро.

В ужасяващата тишина и самота Кейт почувства непреодолима нужда да се помоли на Господ. Господ все щеше да я чуе в това гротесково и сатанинско място.

Молеше се толкова силно и съсредоточено, че не чу, когато той застана на вратата. Но той винаги беше толкова тих и спокоен, фантом. Призрак.

— Ти изобщо не слушаш! Отказваш да възприемаш — каза ѝ Казанова.

В едната си ръка държеше болнична спринцовка. Носеше виолетова маска, върху която бяха нанесени бели и черни петна. Това беше най-мрачната и плашеща маска, която си бе слагал досега. Маските май наистина отговаряха на настроенията му.

Кейт се опита да каже: „не ме наранявай“, но нищо не излезе. От устните ѝ се отрони само едва чуто „пфф“.

Той щеше да я убие.

Не ѝ бяха останали сили да стане или дори да седне, но тя го дари с нещо, което ѝ се стори като немощна усмивка.

— Здравей... радвам се да те видя.

Успя да изрече само толкова. Запита се дали той изобщо разбира. Не беше сигурна.

Той ѝ каза нещо в отговор, нещо важно, но тя нямаше представа какво точно. Тайнствените думи отекваха в мозъка ѝ... безсмислено ала-бала. Опитваше се да чуе какво ѝ говори. Опитваше с всички сили...

— Д-р Кейт... говорила с другите... наруши правилата на дома! Най-доброто момиче, най-доброто!... А можеше... толкова умна, че чак глупава!

Кейт кимна, сякаш беше разбрала какво ѝ е казал, сякаш беше следила неотклонно думите и логиката му. Той явно знаеше, че тя е говорила с другите. Дали не беше казал, че тя е толкова умна, че е чак глупава? Това беше напълно вярно. Правилно си забелязал, приятел.

— Исках... поговорим — успя да каже тя. Имаше чувството, че езикът ѝ е напъхан във вълнена ръкавица. Това, което искаше да каже, бе следното: „Нека поговорим. Нека поговорим за всичко това. Трябва да говорим.“

Но той не беше настроен за разговори при това посещение. Изглеждаше вгълбен в себе си. Много дистанциран. Леденият човек. Имаше нещо особено нечовешко в него. Тази отвратителна маска. Днес неговата личност се наричаше Смърт.

Той се намираще на по-малко от три метра, въоръжен с електрошоков пистолет и спринцовка. *Лекар*, изкрещя мозъкът ѝ. Той е лекар, нали?

— Не искам да умра. Ще бъда добра — успя да промълви тя с голямо усилие. — Ще се облека... високи токчета...

— Трябваше да помислиш за това по-рано, доктор Кейт, и не трябваше да нарушаваш правилата на моя дом при първия удобен случай. Ти беше грешка от моя страна. Обикновено не допускам грешки.

Тя знаеше, че електрошоковете щяха да я парализират. Опита се да се съсредоточи върху това, което можеше да направи, за да се спаси.

Вече беше на автопилот. Само тренирани рефлексии. „Един мощен прав удар“, помисли си тя. Но точно в момента това изглеждаше невъзможно. Но все пак тя беше успяла да навлезе дълбоко в съзнанието си. Пълна концентрация. Всичките ѝ години на каратистка практика сега се канализираха в един нищожен шанс за спасяване на живота ѝ.

Един последен шанс.

В доджото ѝ бяха повтаряли хиляди пъти да се съсредоточи върху една-единствена цел и тогава да използва силата и енергията на врага срещу самия него. Пълно съсредоточаване. Доколкото ѝ беше възможно точно сега.

Той се приближи и вдигна пистолета срещу гърдите ѝ. Движенията му бяха изключително целенасочени.

Кейт дрезгаво изкрещя: „Кий-ай!“ или нещо подобно. Най-доброто, на което беше способна в този момент. Изрита го с цялата сила, която ѝ беше останала. Целеше се в бъбреците му. Ударът можеше да го изкара от строя. Тя искаше да го убие.

Кейт не можа да нанесе точно удара на своя живот, но нещо стана. Тя влезе в здраво съприкосновение с кости и плът.

Не бъбреците, дори не и близо до очакваната цел. Ритникът беше попаднал в слабините или в горната част на бедрата му. Нямаше значение — беше го заболяло.

Казанова изви от болка. Звучеше като куче, пернато от профучала кола. Освен това можеше да се каже, че го е изненадала. Той направи несигурна крачка назад.

След това се срути на пода. На Кейт Мактиърнън ѝ се прииска да извика от радост.

Беше му причинила болка.

Казанова беше повален.

Отново бях на Юг, отново част от това потискащо разследване на убийства и отвличания. Сампсън беше прав — този път беше нещо лично. Освен това случаят беше невъзможен — от тези, които могат да се проточат с години.

Всичко, което можеше да бъде направено, беше направено. Единайсет заподозрени бяха поставени под постоянно наблюдение в Дърам, Чапъл Хил и Роли. Сред тях имаше освидетелствани психари, но също така и университетски професори, доктори и дори едно пенсионирано ченге в Роли. Във връзка със „свършените“ престъпления всички местни полицаи бяха подложени на проверка от федералното бюро.

Аз самият не се занимавах с тези заподозрени. Моята задача беше да гледам там, където никой друг не гледа. Такава беше сделката, която бях сключил с Кайл Крейг и ФБР. Аз бях резервният нападател.

По същото време в страната се разследваха още няколко подобни случая. Изчетох стотици справки на ФБР за всички тях. Убиец на хомосексуалисти в Остин, щата Тексас. Сериен убиец на възрастни жени в Ан Арбър и Каламазу, щата Мичиган. Убийци със собствен характерен почерк в Чикаго, Норт Палм Бийч, Лонг Айленд, Окланд и Бъркли.

Четох, докато очите ми се зачервиха и стомахът ми се сви на топка.

Имаше един особено гаден случай, който привличаше като магнит заглавията в националните вестници — Джентълмена в Лос Анджелис. Изчетох и „дневниците“ на убиеца. Те вървяха в „Лос Анджелис Таймс“ от началото на годината.

Когато стигнах до предпоследната част, публикувана в „Таймс“, направих късо съединение. Секна ми дъхът. Почти не вярвах в това, което току-що бях прочел на екрана на компютъра.

Върнах историята отначало. Препрочетох я още един път, много бавно, дума по дума.

Разказваше се за млада жена, която била държана като „пленница“ от Джентълмена в Калифорния.

Името на младата жена: Нейоми К. Занятие: студентка по право, втора година.

Описание: чернокожа, много привлекателна. Двайсет и две годишна.

Нейоми беше на двайсет и две... студентка по право, втора година... Откъде един убиец от Лос Анджелис, който убиваше, за да се забавлява, можеше да знае за Нейоми Крос?

Незабавно позвъних на репортерката, чието име се появяваше под всяка публикувана част от дневника. Казваше се Бет Либерман. Имаше собствен номер в редакцията на „Лос Анджелис Таймс“.

— Обажда се Алекс Крос. Аз съм детектив от отдел „Убийства“ и работя по случая „Казанова“ в Северна Каролина — представих се аз. Сърцето ми биеше до пръсване, докато се опитвах набързо да разясня моето положение.

— Знам кой сте, доктор Крос — отрязва ме Бет Либерман. — Вие пишете книга по този случай. Аз също. По очевидни причини не смятам, че имам какво да ви кажа. Точно сега съм пуснала на всички големи издателства в Ню Йорк писмено предложение за книгата.

— Да пиша книга ли? Кой ви го каза? Не пиша никаква книга. — Гласът ми се повишаваше въпреки инстинктивното усещане, че греша. — Аз разследвам отвлечения и убийства в Северна Каролина. Ето какво правя.

— Шефът на детективите във Вашингтон твърди нещо съвсем различно, доктор Крос. Аз му се обадох, щом разбрах, че участвате в случая с Казанова.

„Фюрерът отново нанася удар“, помислих си аз. Старият ми шеф във Вашингтон, Джордж Питман, беше задник, който отгоре на всичко не беше мой почитател.

— Написах книга за Гари Сонеджи — казах. — Трябваше да освободя системата си от това бреме. Повярвайте ми. Аз съм...

Бет Либерман ми затвори телефона. Дрън!

— Кучка — изръмжах в безмълвната слушалка. Отново набрах редакцията. Този път се свързах със секретарката.

— Съжалявам, госпожица Либерман излезе — отсече тя.

Бях разгорещен.

— Да не би да е излязла през десетте секунди, които ми бяха необходими, за да се свържа отново с редакцията? Моля ви, свържете ме с госпожица Либерман. Знам, че е там.

И секретарката ми затвори.

— И ти си кучка! — заявих на онемялата слушалка. — Вървете всички на майната си.

Сблъсках се с отказ за сътрудничество вече в два града по един и същи случай. Обаче имах чувството, че съм напипал нещо и точно това беше вбесяващото в цялата история. Наистина ли съществуваше някаква странна връзка между Казанова и убиеца от Западното крайбрежие? Как можеше Джентълмена да знае нещо за Нейоми? Дали знаеше и за мен?

Това бе само предчувствие засега, но прекалено силно, за да бъде отхвърлено. Обадох се на главния редактор на „Лос Анджелис Таймс“. Оказа се по-лесно да стигна до големия бос, отколкото до неговата репортерка. Помощникът му беше мъж. Телефонният му тембър беше остър, енергичен, но приятен като неделен обяд в баровския „Риц-Карлтън“ във Вашингтон.

Казах му, че аз съм доктор Алекс Крос, участвал съм в разследването на случая с Гари Сонеджи и имам важна информация по случая с Джентълмена. Две-трети от това бяха самата истина.

— Ще съобщя на господин Хилс — информира ме помощникът и гласът му продължи да звучи така, сякаш няма по-голяма радост от това да разговаря с мен. Помислих си, че трябва да е голям кеф да имаш такъв помощник.

На главния редактор не му отне много време да вдигне слушалката.

— Алекс Крос — каза той, — тук е Дан Хилс. Четох за вас покрай преследването на Сонеджи. Радвам се, че ми се обаждате, особено ако имате някаква информация по тази мръсна афера.

Разговаряйки с Дан Хилс си представих едър мъж към петдесетте. Доста строг и заедно с това типично калифорнийско конте. Риза на тънки райета с навити до лактите ръкави. Вратовръзка с ръчно изрисуван дизайн. Станфордски възпитаник във всяко отношение. Помоли ме да го наричам Дан. Окей, няма проблеми. Той ми изглеждаше симпатяга. Вероятно бе награждаван с „Пулицър“, може би дори два пъти.

Разказах му за Нейоми и за моето участие в случая с Казанова в Северна Каролина. Казах му също за написаното за Нейоми в дневниците от Лос Анджелис.

— Съжалявам за изчезването на племенницата ви — каза Дан Хилс. — Мога да си представя какво ви е.

Последва пауза. Страхувах се, че няма намерение да прояви коректност към мен.

— Бет Либерман е добра млада репортерка — продължи той. — Тя е несговорчива, но е професионалистка. Това е голям случай за нея, както и за всички нас.

— Слушайте — прекъснах Хилс, но просто трябваше да го направя. — Нейоми ми пишеше писма почти всяка седмица, докато учеше. Аз пазя тези писма, всичките. Помогнах ѝ да израсне. Ние сме близки. Това означава много за мен.

— Много добре ви чувам. Ще видя какво мога да направя. Но не поемам никакви обещания.

— Добре, никакви обещания, Дан.

Верен на думата си, той ми позвъни след по-малко от час.

— Ами ние тук проведехме едно заседание — каза той. — Говорих с Бет. Както можете да си представите, това пое тави и двама ни в затруднено положение.

— Разбирам какво искате да кажете — отвърнах. Затегнах предпазния колан, за да омекотя удара, но получих нещо друго.

— В неиздадените версии на дневниците, които Джентълмена ѝ е изпратил, има няколко споменавания за Казанова. Не е изключено двамата да споделят или дори да извършват съвместни подвизи. Едва ли не на приятелска основа. Изглежда, общуват помежду си.

Бинго!

Чудовищата общуваха помежду си.

Сега вече смятах, че знам какво пази в тайна ФБР и се страхува да не излезе наяве.

Имаше двама серийни убийци, които действаха от единия до другия бряг.

Бягай! Давай! Размърдай си задника! Разкарай се оттук, мътните да те вземат!

Кейт Мактиърнън се олюля и пристъпи с несигурна крачка през тежката дървена врата, която той беше оставил отворена.

Нямаше представа колко тежко е ранен Казанова. Единствената й мисъл бе да избяга. *Хайде! Бягай, докато можеш.*

Мозъкът ѝ играеше номера. Мъгляви образи идваха и си отиваха, без да влязат в нормална връзка помежду си. Неизвестният опият вече си вземаше своето в пълна мяра. Тя бе загубила напълно чувството си за ориентация. Докосна лицето си и осъзна, че бузите ѝ са мокри. Плачеше ли? Дори в това не беше сигурна.

Едва успя да се изкатери по стръмната дървена стълба, която започваше от вратата. Дали водеше към горния етаж? Не беше ли изкачила току-що тези стълби? Не можеше да си спомни. Не можеше да си спомни нищо.

Чувстваше се безнадеждно объркана. Наистина ли беше повалила Казанова, или халюцинираше? Той преследваше ли я? Не препускаше ли нагоре по стълбите точно в този момент? Кръвта бучеше в ушите ѝ. Беше толкова замаяна, че всеки миг можеше да се строполи на земята.

Нейоми, Мелиса Станфийлд, Криста Ейкърс. Къде ли ги държеше?

Изпитваше огромни трудности с поддържането на някакъв курс, докато се движеше из къщата. Клатушкеше се като пияна по дългия коридор. Каква бе тази странна структура, в която се намираше? Приличаше на къща. Стените бяха нови, наскоро издигнати.

— Нейоми! — извика тя, но гласът ѝ едва успя да издаде звук. Не можеше да се концентрира, не можеше да се съсредоточи за повече от две-три секунди. *Коя беше Нейоми?* Не можеше да си спомни точно.

Спря и натисна дръжката на някаква врата. Тя не се отвори. Защо беше заключена? Какво изобщо търсеше? Какво правеше тук? Опиятите не ѝ позволяваха да подреди мислите си.

„Извадам в шок, в травма“, помисли си тя. Усещаше студ и вцепенение. Всичко, което можеше да препуска, сега препускаше без всякакъв контрол из главата ѝ.

Той идва да ме убие. Той идва отзад!

„Бягай! — изкомандва се тя. — Намери изхода. Съсредоточи се! Намери помощ.“

Стигна до още едно дървено стълбище, което изглеждаше прастаро, едва ли не от друга ера. Мръсотията се беше спекла по стъпалата. Пръст. Дребни камъчета и парчета стъкло. Това наистина бяха стари стълби. Не като новата дървения вътре.

Кейт не бе в състояние повече да пази равновесие. Тя внезапно политна напред и едва не си удари брадичката във второто стъпало. Продължи да пълзи, да се катери на четири крака нагоре. Влачеше се на колене. Изкачваше стълбите. Накъде? Към някакъв таван? Къде щеше да излезе? Дали той нямаше да я чака там с парализиращия пистолет и спринцовката?

Изведнъж тя се оказа навън! Беше извън къщата! Беше го направила някак.

Беше почти заслепена от потоците слънчева светлина, но светът никога не ѝ се бе струвал толкова прекрасен. Тя вдъхна сладката миризма от смолата на дърветата: дъбове, чинари, устремени нагоре борове, с клонки само по върховете. Кейт гледаше дърветата и небето, високо, високо горе и плачеше. Сълзите се стичаха по лицето ѝ. Беше израснала сред гори като тези.

Бягай! Тя внезапно си спомни отново за Казанова. Опита се да побегне. Падна след няколко крачки. Запълзя на четири крака. Изправи се, олюлявайки се. *Бягай! Махай се оттук!*

Кейт се завъртя в пълен, плавен кръг. Продължи да се върти — веднъж, два пъти, три пъти, — докато накрая едва не падна отново.

Не, не, не! Гласът в главата ѝ беше силен, крещеше ѝ. Тя не можеше да повярва на очите си, не можеше да се довери на сетивата си.

Това беше най-идиотското, най-налудничавото нещо. Това бе най-кошмарният сън наяве. Нямаше никаква къща! Никъде нямаше никаква къща, накъдето и да погледнеш, както и да се въртеше сред високите борове.

Къщата, в която беше затворена, бе изчезнала.

Бягай! Мърдай проклетите си крака, един след друг. По-бързо! Още по-бързо, момиче! Бягай от него!

Тя се опита да се съсредоточи върху търсенето на изход от тъмната гъста гора. Високите борове бяха като чадъри, филтриращи светлината над дръвчетата, които растяха под тях. За младите фиданки нямаше достатъчно светлина и те стърчаха като дървесни скелети.

Той сигурно вече беше по петите ѝ. Трябваше да се опита да я залови и щеше да я убие, ако успееше. Тя бе сигурна, че не го удари кой знае колко лошо, макар Бог да ѝ беше свидетел, че се опита.

Кейт премина в неравен тръс, като се препъваше почти на всяка крачка. Горската почва бе мека и влажна, килим от борови иглички и листа. Дълги бодливи къпини се издигаха право нагоре, търсейки слънчева светлина. Тя самата се чувстваше като къпина.

Трябва да си почина... да се скрия... въздействието на опиатите да премине — мърмореше си Кейт. — После да търся помощ... да правя логични неща. Да доведе полицията.

И тогава чу как той троши клоните зад гърба ѝ. Извика името ѝ.

— Кейт! Кейт! Спри веднага!

Гласът му ечеше гръмко из гората.

Неговата дързост трябваше да означава, че на километри наоколо няма никой — никой, който да ѝ помогне. Тя бе оставена сама на себе си.

— Кейт! Ще те хвана, така че спри да бягаш!

Тя се изкатери по стръмен каменист хълм, който ѝ се стори като Еверест в нейното изтощено състояние. Черна змия се приличаше на гладко парче скала. Приличаше на паднала клонка и Кейт едва не се наведе да я вземе. Помисли си, че може да я използва като подпора. Изплашената змия се шмугна нанякъде и Кейт се изплаши, че отново халюцинира.

— Кейт! Кейт! Ще те пипна! Вече съм бесен!

Започна да се спуска с мъка през мрежа от орлови нокти и остри скали. Мъчителна болка проряза левия ѝ крак, но тя продължи. *Не*

обръщай внимание на кръвта. Не обръщай внимание на болката. Продължавай да вървиш. Трябва да се измъкнеш. Трябва да намериш помощ. Просто продължавай да бягаш. Ти си по-умна, по-бърза и по-силна, отколкото си мислиш. Ти ще успееш!

Чу тежките му стъпки по стръмния хълм, който току-що бе изкачила. Той бе съвсем близо.

— Аз съм тук, Кейт! Хей, Кейти, ето ме!

Кейт най-сетне се обърна. Любопитството и ужасът надделяха.

Той се катереше с лекота. Тя виждаше бялата му вълнена риза, която проблясваше сред почти черните дървета там долу, както и дългата му руса коса. Казанова! Все още носеше маската. Електрическият пистолет беше в ръката му. Той се смееше високо. Защо се смееше?

Кейт спря да тича. Цялата надежда, че ще се измъкне, я напусна внезапно. Испита мигновен, разтърсващ шок и отчаяние. Заплака от мъка. Щеше да умре точно тук, знаеше го.

— Божия воля — въздъхна Кейт. Това беше всичко, вече нямаше нищо друго.

Върхът на стръмния хълм завършваше рязко в пропаст. Отвесната скала се спускаше поне трийсет метра надолу. Само няколко голи борчета се бяха впили в камънака. Нямаше къде да се скрие, нито накъде да бяга. Кейт си помисли колко тъжно и самотно е мястото, на което щеше да умре.

— Горката Кейти! — гръмко извика Казанова. — Горкичката!

Тя се обърна, за да го види отново. Ето го! На четирийсет метра, на трийсет, после на двайсет метра. Казанова я гледаше, докато се катереше нагоре. Нито за миг не отдели очи от нея. Изрисуваната черна маска изглеждаше неподвижна, вторачена в нея.

Кейт се извърна, загърби смъртната маска. Взря се надолу към стръмния дол от скали и дървета. „Трябва да има трийсет метра, ако не и повече“, помисли си тя. Световъртежът, който усещаше, беше почти толкова ужасяващ, колкото и смъртта, настъпваща отзад.

Чу го да вика името й.

— Кейт, не!

Тя не погледна повече назад.

Кейт Мактиърнън скочи.

Присви колене и ги обхвана с ръце. Там долу имаше река. Сребристосинята лента на водата се приближаваше стремглаво. Бумтежът отекваше все по-оглушително в ушите ѝ.

Нямаше представа колко е дълбоко, но колко може да е дълбока една малка река като тази? Половин метър? Метър и двайсет? Три метра, ако това бяха най-щастливите секунди в живота ѝ, в което тя искрено се съмняваше.

— Кейт! — чу тя виковете му някъде високо горе. — Ти си мъртва!

Тя видя малки вълни с бели гребени, което означаваше, че под набраздената водна повърхност има скали. *О, мили Боже, не искам да умра.*

Кейт се удари в стена от вледеняващо студена вода. Стигна дъното невероятно бързо — сякаш в бързотечната река изобщо нямаше вода. Почувства разтърсваща болка. Нагълта вода. Разбра, че ще се удави. Щеше да умре, така или иначе. Вече нямаше сили — да бъде волята Божия.

Детектив Ник Ръскин ми се обади, че току-що са намерили още една жена, но не била Нейоми. Трийсет и една годишна стажантка от болницата в Чапъл Хил била уловена като риба в река Уайкейджил от две момчета, които решили да избягат от училище, но вместо това се оплели в мрежите на злата съдба.

Искрящозеленият сааб турбо на Ръскин ме чакаше пред прага на моя хотел. Напоследък двамата с Дейви Сайкс се опитваха да проявяват повече желание за сътрудничество. Сайкс си беше взел един ден отпуска — за първи път през този месец според неговия партньор.

Всъщност Ръскин изглеждаше щастлив да ме види. Той изскочи от колата и раздруса ръката ми, сякаш бяхме първи приятели. Както винаги Ръскин беше облечен като преуспяващ мъж. Черно спортно сако от „Армани“. Черна фланела с джобове.

Постепенно нещата се оправяха в моя полза. Имах чувството, че Ръскин знае за моите връзки с ФБР и иска да се възползва от тях. Той не беше човек, който ще седи със скръстени ръце. Това бе случай с голямо значение за кариерата му.

— Първият ни голям пробив — каза той.

— Какво знаеш за стажантката? — попитах го аз, докато ме караше към Университетската болница на Северна Каролина.

— Животът ѝ виси на косъм. Казват, че било чудо. Няма дори счупени кости. Но е в шок или нещо по-лошо. Не може да говори или не иска. Лекарите използват думи като кататоничен или посттравматичен шок. Но поне е жива.

Ръскин работеше с ентузиазъм и когато пожелаеше, можеше да бъде обаятелен. Определено искаше да използва моите връзки. Може би аз на свой ред можех да използвам неговите.

— Никой не знае как се е озовала в реката. Нито как се е измъкнала от него — продължи Ръскин, когато навлязохме сред колежа на Чапъл Хил. Мисълта за Казанова, преследващ студентки на това място, беше кошмарна. Градът беше тъй красив, и изглеждаше тъй беззащитен.

— Или дали изобщо е била с Казанова — допълних мисълта му.
— Не можем да сме сигурни.

— За нищо не можем да сме сигурни — оплака се Ръскин, завивайки в пряката с надпис „Болница“. — Ще ти кажа обаче едно нещо. Тази история е на път да прерасне в страхотен скандал. Циркът току-що опъна шатри в града. Гледай, точно пред нас.

В това отношение имаше право. Площадката пред болницата вече се бе превърнала в информационна лудница. Репортери от телевизията и пресата се бяха разположили на лагер на паркинга, входната площадка и навсякъде из спокойните равни зелени площи на университета.

Фотографите защракаха още щом пристигнахме. Ръскин все още беше местната звезда. Хората, изглежда, го харесваха. Аз се явявах по-малка знаменитост или в дадения случай нещо като куриоз. Новината за участието ми в случая с Гари Сонеджи вече беше разпространена по местните клюкарски агенции. Аз бях доктор детектив Крос, експерт по човешки чудовища от Севера.

— Кажете ни какво става — извика една репортерка. — Бъди човек, Ник. Каква е истинската история на Кейт Мактиърнън?

— Ако имаме късмет, може би тя ще ни каже — усмихна се Ръскин на репортерката, но продължи да върви, докато не се озовахме в безопасност зад стените на болницата.

Двамата с Ръскин бяхме далеч от първата бойна линия, но ни разрешиха да видим стажантката по-късно вечерта. Кайл Крейг дръпна конците, където трябваше, заради мен. Медицинският анализ показваше, че Кейтилия Мактиърнън не е психически болна, но страда от синдрома на посттравматичния стрес. Диагнозата изглеждаше основателна.

През тази нощ няхах възможност да предприема каквото и да било. Въпреки това останах, след като Ник Ръскин си отиде, и изчетох всички медицински диаграми, бележките на сестрите и пълните отчети за състоянието на болната. Внимателно прегледах докладите на местната полиция, описващи как е била намерена от две дванайсетгодишни момчета, избягали от училище, за да ловят риба и да пушат цигари край реката. Освен това подозирах, че знам защо Ник Ръскин ми се обади. Ръскин беше умен. Той разбираше, че състоянието

на Кейт Мактиърнън може да наложи участието ми като психолог, тъй като и преди се бях занимавал с този вид стресови травми.

Кейтилия Мактиърнън. Оцеляла. Но едва-едва. Стоях до нея цели трийсет минути през тази първа нощ. Бяха я поставили на система. Страничните прегради на леглото се издигаха високо и плътно покрай нея. В стаята вече имаше цветя. Спомних си тъжната и силно въздействаща поема на Силвия Плат, наречена „Лалета“. Там става дума за пълната липса на сантименталност, с която Плат реагира на цветята, изпратени в нейната болнична стая след поредния ѝ опит за самоубийство.

Опитах се да възстановя в съзнанието си начина, по който Кейт Мактиърнън е изглеждала, преди очите ѝ да се превърнат в черни петна! Бях виждал нейни снимки. С тези грозни подутини по лицето тя сякаш си беше сложила мотоциклетни очила или газова маска. По долната ѝ челюст имаше още по-отвратителни отоци. Освен това според болничните отчети беше загубила един зъб. Очевидно е бил избит поне два дена преди да бъде намерена в река Уайкейджил. Той я беше бил. Казанова. Самозваният любовник.

Беше ми мъчно за младата стажантка. Искаше ми се да ѝ кажа, че нещата все някак ще се оправят.

Леко положих ръка върху нейната и отново и отново повтарях едни и същи изречения.

— Сега си сред приятели, Кейт. Ти си в болницата на Чапъл Хил. Ти си в безопасност, Кейт.

Не знаех дали жестоко наранената жена може да ме чуе или дори да ме разбере. Просто исках да ѝ кажа нещо утешително, преди да я оставя за тази нощ.

И докато стоях и гледах младата жена, образът на Нейоми изплува пред мен. Не можех да си я представя мъртва. Добре ли е Нейоми, Кейт Мактиърнън? Виждала ли си Нейоми Крос? Искаше ми се да я попитам, но тя нямаше да може да ми отговори.

— Сега си в безопасност, Кейт. Спи спокойно, наспи се хубаво. Ти си в безопасност сега.

Кейт Мактиърнън не бе в състояние да каже и дума за онова, което се бе случило. Тя бе преживяла ужасяващ кошмар — по-страшен от всичко, което можех да си представя.

Тя бе видяла Казанова и той я бе лишил от дар-слово.

Тик-пат.

Един млад юрист на име Крис Чапин беше донесъл вкъщи бутилка „Шардоне дьо Болио“ и сега двамата с годеницата му Ана Милър пиеха вино в леглото. Най-сетне беше дошъл краят на седмицата. Животът отново бе станал хубав за Крис и Ана.

— Слава Богу, че тази шибана седмица свърши — възкликна пясъчнорусият дваисет и четири годишен Крис. Той беше младши съдружник в престижна юридическа кантора в Роли. Е, не чак Мич Макдиъри от „Фирмата“ на Гришам — нямаше на разположение спортно беемве, — но, така или иначе, това бе добър старт в кариерата.

— За жалост имам да пиша доклад върху договорните отношения за понеделник — намръщи се Ана. Тя беше в трети курс на правния факултет. — Отгоре на всичко докладът ми е възложен от оня садист Стаклъм.

— Не тази нощ, Ана Банана. Знам, че Стаклъм е маниакално взискателен, но и аз не падам по-долу.

— Благодаря ти за виното — усмихна се Ана най-сетне. Белите ѝ зъби бяха ослепителни.

Крис и Ана бяха създадени един за друг. Всички казваха така, всичките им колеги от факултета. Те се допълваха, имаха почти еднакви възгледи за живота и най-важното — всеки от тях бе достатъчно умен, за да не се опитва да променя другия. Крис беше изцяло отдаден на работата си. Окей, чудесно. Ана имаше нужда да обиколи антикварните магазини поне два пъти месечно. Харчеше парите си така, сякаш думата „утре“ не съществува. Това също беше окей.

— Струва ми се, че това вино трябва да подиша още малко — каза Ана с палава усмивка. — А докато чакаме...

Тя смъкна презрамките на дантеления си сутиен. Беше го купила заедно с подходящи дантелени бикини в магазина „Викториас Сикрет“.

— Слава Богу, че дойде краят на седмицата — каза Крис Чапин.

Двамата се изтърколиха в многофункционална прегръдка, игриво събличаха дрехите си, целуваха се, галеха се, губеха се в сексуалния момент.

По средата на любовната игра Ана Милър почувства нещо странно.

Усети, че в спалнята има още някой. Тя се отдръпна от Крис.

Някой стоеше до крака на леглото!

Носеше зловещо оцветена маска. Червени и жълти дракони. Свирепи дракони. Разярени гротескни фигури, впили нокти една в друга.

— Кой, по дяволите, си ти? — Гласът на Крис беше изплашен. Той се протегна за бухалката, която държеше под леглото, и докопа дръжката ѝ. — Хей, зададох ти въпрос.

Натрапникът изръмжа като диво животно.

— Ето ти отговора.

Дясната ръка на Казанова се вдигна. В нея имаше пистолет „Лугер“. Той стреля веднъж и в челото на Крис Чапин зейна голяма червена дупка. Голото тяло на младия адвокат се свлече назад към таблата на леглото. Бухалката в ръката му тупна на пода.

Казанова направи бързо движение. Измъкна втори пистолет и простреля Ана в гърдите.

— Съжалявам — прошепна той, докато я вдигаше от леглото. — Толкова съжалявам. Но обещавам, че всичко ще бъде по твой вкус.

Ана Милър беше поредната голяма любов на Казанова.

На следващата сутрин започна една умопомрачителна медицинска мистерия. Всички в Университетската болница на Северна Каролина изпаднаха в пълно недоумение и най-вече самият аз.

Кейт Мактиърнън беше започнала да говори много рано сутринта. Аз не бях там, но Кайл Крейг бил в стаята ѝ още призори. За нещастие нашият безценен свидетел не можеше да послужи за нищо на никого.

Високоинтелигентната стажантка говори несвързано през по-голямата част от сутринта. Понякога изглеждаше психично болна и сякаш говореше на чужди езици. Според болничните доклади тя имаше тремор, конвулсии и признаци на коремни и мускулни спазми.

Посетих я късно следобед. Все още се бояхме, че страда от мозъчни нарушения. През по-голямата част от времето, докато бях в нейната стая, тя лежеше безмълвно и не отговаряше на никакви въпроси. Веднъж се опита да проговори, но от устата ѝ излезе само ужасяващ крясък.

Дежурната лекарка мина през стаята, докато бях там. Вече бяхме разговаряли няколко пъти през деня. Доктор Мария Руоко нямаше никакъв интерес да крие от мен информацията за своята пациентка. Всъщност тя беше изключително отзивчива и сърдечна. Каза, че иска да помогне за залавянето на човека, причинил това на младата стажантка.

Според моите подозрения Кейт Мактиърнън смяташе, че все още е пленница. Наблюдавайки нейната битка срещу невидими сили, аз почувствах какъв невероятен боец е тя. Усетих се, че скандирам в нейна подкрепа в болничната стая.

Изявих желание да прекарам при Кейт Мактиърнън повече време. Никой не ми се противопостави. Може би тя щеше да каже нещо все пак. Една фраза или дори една-единствена дума можеше да се окаже безценна следа.

— Сега си в безопасност, Кейт — шепнех аз непрекъснато. Тя като че ли не ме чуваше, но аз продължавах за всеки случай.

Около девет и половина вечерта ме осени една идея — прозрение, на което не можех да устоя. Лекарският екип, прикрепен към Кейт Мактиърнън, вече си беше отишъл. Трябваше да кажа на някой и затова се обадох във ФБР и ги убедих да ми разрешат да позвъня на доктор Мария Руоко в дома ѝ край Роли.

— Алекс, още ли сте в болницата? — попита доктор Руоко, когато вдигна слушалката. Тя изглеждаше по-скоро изненадана, отколкото ядосана на късното ми обаждане. Вече бях водил с нея доста продължителни разговори през деня. И двамата бяхме учили в „Джонс Хопкинс“ и поговорихме малко за годините в университета. Тя проявяваше голям интерес към случая с Гари Сонеджи и беше чела моята книга.

— Ами да. Просто си седях тук. Опитвах се да си представя как той успява да държи жертвите си в подчинение — започнах аз да излагам теорията си, както и онова, което вече бях направил, за да я проверя. — Помислих си, че може да ги дрогира и в такъв случай вероятно използва нещо засукано. Позвъних в лабораторията ви и попитах за резултатите от токсичния анализ на Кейт Мактиърнън. Те са открили маринол в урината на Кейт.

— Маринол? — доктор Руоко изглеждаше не по-малко изненадана от мен в началото. — Хм. Как, по дяволите, се е снабдил с маринол? Това е направо гръм от ясно небе. И все пак идеята е много умна. Почти брилянтна. Маринолът е добър избор, ако е искал да я държи покорна.

— Не се ли дължат на това днешните ѝ психореакции? — попитах аз. — Тремор, конвулсии, халюцинации — целият комплект съвпада, като се замисли човек.

— Може би сте прав, Алекс. Маринол! Господи. Симптомите, които съпровождат спирането на маринола, поразително приличат на най-страшните форми на делириум тременс. Но откъде знае той толкова много за маринола и начина му на употреба? Не ми се вярва един неспециалист да се справи с това.

И аз се питах същото.

— Дали не е бил подлаган на химиотерапия? Може да е бил болен от рак. Вероятно му се е налагало да взема маринол. Може би е обезобразен по някакъв начин.

— А може би е лекар? Или фармацевт? — предложи доктор Руоко друга хипотеза. Аз също бях размишлявал над тези възможности. Той можеше дори да работи като лекар в Университетската болница.

— Слушайте, нашата любима стажантка би могла да ни каже нещо за него. Можем ли да направим нещо, за да я изведем малко по-бързо от този болезнен етап?

— Ще бъда там след около двайсет минути. Дори по-малко — каза доктор Руоко. — Да видим какво можем да направим, за да измъкнем бедното момиче от кошмарите. Мисля, че и двамата бихме искали да си поговорим с Кейт Мактиърнън.

Половин час по-късно доктор Мария Руоко беше с мен в стаята на Кейт Мактиърнън. Не бях споделил откритието си нито с дърамската полиция, нито с ФБР. Искях пръв да говоря със стажантката. Това можеше да е пробив в случая, най-големият досега.

Мария Руоко я преглежда в продължение на почти цял час. Тя беше педант, но не от любов към фактите, а към човека. Беше много привлекателна, пепеляворуса, може би трийсет и пет-шест годишна. Приличаше малко на южняшка красавица, но, така или иначе, беше наистина ослепителна. Запитах се дали Казанова не е следил и доктор Мария Руоко.

— Горкото дете наистина минава през всички кръгове на ада — каза тя. — В системата ѝ има такова количество маринол, което е достатъчно да я убие.

— Чудя се дали това не е била и първоначалната идея — отвърнах аз. — Тя може да е била нарочена за изхвърляне. Дявол да го вземе, искам да говоря с нея.

Кейт Мактиърнън изглеждаше заспала. Неспокоен сън, но все пак сън. В момента, в който ръцете на доктор Руоко я докоснаха обаче, тя простена. Насиненото ѝ лице се изкриви във вцепенена, ужасена маска. Сякаш я наблюдавахме по време на пленничеството. Ужасът бе осезаем, завладяващ.

Доктор Руоко беше изключително нежна, но леките стонове и хлипания продължиха. След това Кейт Мактиърнън най-сетне проговори, без да отваря очи.

— Не ме пипай! Недей! Не смей да ме пипаш, шибано копеле! — крещеше тя. Очите ѝ все още бяха затворени. Всъщност тя ги стискаше много силно. — Остави ме на мира! Мръсен кучи син!

— Какъв език имат тези млади доктори — обърна го доктор Руоко на шега. Тя умееше да пази хладнокръвие под напрежение. — Като цяло са невероятно лишени от благовъзпитаност.

Гледайки Кейт Мактиърнън, аз виждах човек, когото в момента изтезават физически. Отново си помислих за Нейоми. Дали беше в

Северна Каролина? Или по някакъв начин се бе озовала в Калифорния? Дали и на нея се случваше същото? Прогоних разстройващото видение от главата си. Проблемите трябва да се решават един по един.

На доктор Руоко ѝ бе необходим още половин час, за да подложи Кейт Мактиърнън на лечение. Сложи я на система с либриум. След това я свърза отново с монитора за отчитане на сърдечната дейност поради множеството наранявания. Когато свърши, стажантката потъна в още по-дълбок сън. Тази нощ тя нямаше да ни каже нито една от своите тайни.

— Харесва ми как работите — прошепнах аз на доктор Руоко. — Добре се справихте.

Мария Руоко ми махна с ръка да изляза с нея. Болничният коридор тънеше в полумрак. Беше много тихо и така злокобно, както става само в болниците през нощта. Отново ме споходи мисълта, че Казанова може да е лекар в същата тази болница. Можеше дори в този момент да е тук, въпреки късния час.

— Направихме всичко, което е по силите ни сега, Алекс. Нека оставим либриумът да си свърши работата. Преброих трима агенти на ФБР, плюс двама от дърамския полицейски елит и всички те пазят младата доктор Кейт Мактиърнън от Кумчо Вълчо тази нощ. Защо не се приберете в хотела? Дремнете малко. Какво ще кажете за малко валиум и за вас, любезни господине?

Казах, че предпочитам да спя в болницата.

— Не смятам, че Казанова ще я преследва и тук, но човек никога не знае. Все пак съществува такава възможност.

„Особено ако Казанова е тукашен лекар“, мислех си аз, но не изразих подозренията си пред Мария.

— Освен това чувствам някаква вътрешна връзка с Кейт. Още от първия път, когато я видях. Може би тя знае за Нейоми.

Доктор Мария Руоко се втренчи в мен. Бях поне трийсет сантиметра по-висок от нея. Заговори с каменен израз на лицето си.

— Вие изглеждате нормален, звучите като нормален понякога, но сте за освидетелстване — каза и се усмихна. Големите ѝ сини очи блеснаха дяволито.

— Да не говорим, че съм въоръжен и опасен — добавих аз.

— Лека нощ, доктор Крос — каза Мария Руоко и ми изпрати въздушна целувка.

— Лека нощ, доктор Руоко. И благодаря — изпратих ѝ и аз целувка, докато тя се отдалечаваше по коридора.

Спах неспокойно на две неудобни кресла, събрани едно до друго в стаята на Кейт Мактиърнън. Пистолетът ми беше в скута. Приятни сънища, няма що.

— Кой сте вие? Кой, по дяволите, сте вие?

Висок, пронизителен глас ме събуди. Идваше някъде отблизо. Почти в лицето ми. Веднага си спомних, че се намирам в Университетската болница на Северна Каролина. Спомних си къде точно се намирам в болницата. Бях с Кейт Мактиърнън, нашия безценен свидетел.

— Аз съм полицаи — казах с тих, оптимистично успокоителен тон на травмираната стажантка. — Казвам се Алекс Крос. Вие сте в Университетската болница на Северна Каролина. Сега всичко е наред.

Отначало Кейт Мактиърнън изглеждаше така, като че ли всеки момент ще се разплаче, после се съвзе. Начинът, по който пред очите ми се взе в ръце, ми помогна да разбера как бе оцеляла и от Казанова, и от реката. Пред мен беше жена с изключително силна воля.

— В болницата ли съм?

Думите ѝ звучаха леко завалено, но поне говореше свързано.

— Да — отговорих аз, вдигайки едната си ръка с дланта нагоре. — Сега сте в безопасност. Нека да изтичам и да повикам лекар. Моля ви, веднага се връщам.

Лекото фъфлене продължи, но доктор Мактиърнън беше концентрирана, дори плашещо концентрирана.

— Изчакайте за момент. Аз самата съм лекар. Нека първо си сверя часовника, преди да поканим гости. Просто ме оставете да си събера мислите. Значи сте полицаи?

Кимнах. Искаше ми се да направя този момент възможно най-лесен за нея. Идеше ми да я прегърна, да подържа ръката ѝ, да направя нещо ободряващо, но все пак не заплашително, след всичко, през което бе минала през последните няколко дни. Искаше ми се също така да ѝ задам стотици важни въпроси.

Кейт Мактиърнън отвърна поглед от мен.

— Мисля, че той ме дрогираше. Или може би всичко е било сън?

— Не, не е било сън. Използвал е силен опиат, наречен маринол — казах ѝ аз това, което знаехме до този момент. Много внимавах да

не тласна Кейт по погрешен път.

— Добре съм си похвърчала.

Тя се опита да подсвирне и издаде смешен звук. Можех да видя къде липсва зъбът. Вероятно устата ѝ беше суха. Устните ѝ бяха подпухнали, особено горната.

Колкото и да е странно, аз усетих, че се усмихвам.

— Били сте за известно време на планетата Изчанченост. Хубаво е, че се завърнахте.

— Наистина е хубаво да се завърнеш — прошепна тя. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Съжалявам — каза. — Толкова силно се съпротивлявах на сълзите на онова ужасно място. Не исках той да забележи някаква слабост, която би могъл да използва. Сега искам да плача.

— Поплачете си на воля — прошепнах аз. С мъка говорех и едва си сдържах сълзите. Сърцето ми се сви. Отидох до леглото и леко стиснах ръката на хлипащата Кейт.

— Не звучите като южняк — проговори тя най-сетне. Възвръщаше си самоконтрола. Бях поразен, че е способна да го направи.

— Всъщност съм от Вашингтон. Племенницата ми изчезна от юридическия колеж на „Дюк“ преди десет дена. Затова съм тук в Северна Каролина. Аз съм детектив.

Тя ме погледна така, сякаш ме вижда за първи път. Освен това като че ли си спомняше нещо важно.

— В къщата, където бях затворена, имаше и други жени. Той не ни разрешаваше да говорим помежду си. Всякакъв вид общуване бе строго забранено, но аз наруших правилата. Говорих с една жена на име Нейоми...

Прекъснах я на това място.

— Моята племенница се казва Нейоми Крос — казах. — Жива ли е? Добре ли е? — Имах чувството, че сърцето ми всеки момент ще се пръсне. — Кажете ми каквото си спомняте, Кейт. Моля ви.

Кейт Мактиърнън се напрегна още повече.

— Говорих с Нейоми. Не помня фамилното ѝ име. Освен това говорих с Кристин. Опиатите. О, Господи, нима това е била вашата племенница? Всичко е толкова объркано и мъгляво. Съжалявам...

Гласът ѝ секна, сякаш някой ѝ беше изкарал въздуха.

Внимателно стиснах ръката ѝ.

— Не, не. Току-що ми дадохте повече надежда, отколкото таях в себе си през цялото време, откакто съм на юг.

Очите на Кейт Мактиърнън бяха съсредоточени и сериозни, вперени в моите. Тя сякаш гледаше назад към нещо кошмарно, което искаше да забрави.

— Точно сега не си спомням много. Струва ми се, че маринолът има този страничен ефект... Спомням си, че той се канеше да ми сложи още една инжекция. Аз го изритах, нараних го достатъчно, за да избягам. Поне си мисля, че това именно се случи... Имаше дебели, много дебели дървета. Борове, мъх навсякъде... Спомням си, кълна се в Бога... къщата... където ни държеше, тя изчезна. Къщата, където бяхме затворени, просто изчезна.

Кейт Мактиърнън бавно поклати дългокосата си глава. Очите ѝ се бяха разширили. Изглеждаше поразена от собствената си история.

— Това е, което си спомням. Как е възможно? Как може една къща да изчезне?

Виждах, че преживява наново своето съвсем непосредствено и страшно минало. Потопих се в това минало заедно с нея. Бях първият човек, който чува историята на нейното бягство — единственият досега, чул нашата свидетелка да говори.

Казанова беше все още разстроен и много развълнуван от загубата на доктор Кейт Мактиърнън. Беше неспокоен и не можеше да мигне от часове. Въртеше се в леглото. Това беше опасно. Той бе допуснал първата си грешка.

След това някой прошепна в мрака:

— Добре ли си? Какво има?

Първоначално женският глас го стресна. Преди малко той беше Казанова. Сега плавно превключи на другата си личност — добрия съпруг.

Протегна се и нежно погали голото рамо на жена си.

— Добре съм. Нищо ми няма. Просто имам малък проблем със заспиването тази нощ.

— Забелязах. Нямахте как да не забележа. Въртиш се като шиш на скара.

В сънения ѝ глас имаше усмивка. Тя беше добър човек и го обичаше.

— Съжалявам — прошепна Казанова и целуна рамото на жена си. Погали косата ѝ, мислейки си за Кейт Мактиърнън. Кейт имаше много по-дълга кестенява коса.

Продължи да гали косата на жена си, но отново се унесе в измъчените си мисли. Нямахте с кого да си поговори. Вече не. Или поне в Северна Каролина.

Най-накрая се измъкна от леглото и уморено слезе по стълбите. Шмугна се в кабинета си, тихо затвори вратата и я заключи.

Погледна часовника си. Беше три часът. Това означаваше, че в Лос Анджелис е полунощ. Набра телефонния номер.

Всъщност Казанова имаше с кого да си говори. Един-единствен човек на света.

— Аз съм — каза той, когато чу познатия глас от другата страна на линията. — Чувствам се малко шантаво тази нощ. Сетих се за теб, разбира се.

— Да не би да намекваш, че водя разпътен живот? — попита Джентълмена със сподавен смях.

— Това се разбира от само себе си.

Казанова вече се чувстваше по-добре. Имаше някого, с когото можеше да сподели тайните си.

— Хванах още една вчера. Нека ти разкажа за Ана Милър. Тя е нещо изключително, приятелю.

Казанова отново нанесе удар.

Още една студентка, красива жена на име Ана Милър, бе отвлечена от апартамента, в който живееше с приятеля си близо до Университета на Северна Каролина в Роли. Приятелят ѝ беше убит в леглото им, което бе нова черта в почерка на Казанова. Той не беше оставил бележка или каквито и да било други следи на местопрестъплението. След грешката отново ни доказваше, че е безупречен до съвършенство.

Прекарах няколко часа с Кейт Мактиърнън в Университетската болница. Тя се справяше добре; чувствах, че ставаме приятели. Искаше да ми помогне при съставянето на психологическия профил на Казанова. Разказваше ми всичко, което знаеше за него и пленничките му.

Доколкото е била в състояние да прецени, имало е общо шест жени заложнички, като брой и себе си. Възможно било да са повече.

Според Кейт Казанова е изключително добре организиран. Способен да планира действията си седмици напред, да проучва жертвата си до най-малки подробности.

Изглежда, е построил сам къщата на ужасите. Прокарал канализация, звукоизолация и климатична инсталация, очевидно за удобство на пленничките си. Но все пак Кейт беше виждала къщата само в дрогирано състояние и не можеше да я опише добре.

Казанова можеше да се окаже откачен на тема контрол — жестоко ревнив и с изключително чувство за собственост. Сексуално активен и способен на няколко ерекции за една нощ. Изцяло обладан от секса и мъжкия сексуален нагон.

Можел да се съобразява с жертвите си по свой собствен начин. Можел да бъде и „романтичен“ според

собствения му израз. Обичал да се гуши, да целува и да говори на жените в течение на часове. Твърдял, че ги обича.

В средата на седмицата ФБР и държавната полиция най-сетне намериха безопасно място в болницата и се съгласиха Кейт да се срещне с пресата за първи път. Пресконференцията се проведе в широкия коридор на етаж, където беше стаята на Кейт.

Снежнелият коридор беше претъпкан с репортери, стискащи бележници, и телевизионни екипи с миникамери на раменете. Имаше и полицаи с автоматични оръжия. За всеки случай. Детективите Ник Ръскин и Дейви Сайкс стояха до Кейт по време на телевизионния запис.

Кейт Мактиърнън беше на път да се превърне във фигура от национален мащаб. Всеки миг широката публика щеше да се срещне с жената, избягала от къщата на ужасите. Бях убеден, че Казанова също ще гледа. Надявах се, че не е тук, в болницата, сред всички нас.

Един санитар — очевидно културист — буташе количката на Кейт и я вкара в шумния, претъпкан коридор. Лекарите настояха тя да остане на количка. Беше облечена в торбесто долнище на анцуг с емблемата на Университета на Северна Каролина и обикновена бяла тениска. Дългата ѝ кестенява коса беше бухнала, гъста и лъскава. Синините и отоците по лицето ѝ бяха почти изчезнали.

— Още малко и ще заприличам на себе си — беше ми казала тя. — Но не се чувствам като старото ми „аз“, Алекс.

Когато санитарят избути тремавата количка почти до микрофоните, Кейт изненада всички. Тя бавно се надигна и измина сама остатъка от пътя.

— Здравейте, аз съм Кейт Мактиърнън — каза тя на насъбралите се репортери, които сега се блъскаха все по-близо до най-важната свидетелка. — Първо ще направя едно кратко изявление, след което няма да ви досаждам повече.

Гласът ѝ беше силен и вибриращ. Тя се владееше много добре, или поне така ни се струваше на всички, които я гледахме и слушахме.

Един-двама от репортерите се опитаха да ѝ зададат въпроси, но шумът бе нараснал и почти нищо не се чуваше. Камерите сваткаха и

бръмчаха из претъпкания коридор.

Кейт спря да говори и отново се възцари относителна тишина. Отначало всички помислиха, че пресконференцията се е оказала прекалено голямо изпитание за нея. Стоящият наблизко лекар пристъпи напред, но тя му махна с ръка.

— Добре съм. Ако ми прималее или нещо друго, веднага ще седна в количката. Обещавам. Няма да демонстрирам излишна храброст.

Тя действително се контролираше в този момент. Беше по-възрастна от повечето студенти по медицина или стажанти и направо си изглеждаше като лекар.

Плъзна поглед из помещението — сякаш изпитваше любопитство. Може би беше и малко изненадана. Накрая се извини за моментното отклонение.

— Просто си събирах мислите... Бих искала да ви разкажа каквото мога за онова, което се случи с мен, и аз наистина ще ви кажа всичко, каквото мога. Но това ще бъде всичко за днес. Няма да отговарям на никакви въпроси. Бих искала да се съобразите с моето желание.

Беше уравновесена пред телевизионните камери, изненадващо освободена от напрежение. Открих, че е в състояние да бъде много самоуверена и спокойна, когато се налага. В други случаи можеше да бъде ранима и изплашена като всички останали.

— Най-напред бих искала да се обърна към всички семейства и приятели, които са загубили близък човек. Моля ви, не губете надежда. Мъжът, известен като Казанова, нанася удар при неподчинение на изричните му заповеди. Аз наруших правилата и той ми нанесе побой. Но аз успях да избягам. Там, където бях пленена, имаше и други жени. Моите мисли са с тях по начин, който вие не можете да си представите. Дълбоко в сърцето си вярвам, че те все още са живи и здрави.

Репортерите се притискаха все по-близо до Кейт Мактиърнън. Дори в това изтерзано състояние тя беше магнетична, силата ѝ сияеше като аура. Телевизионните камери я харесваха. Същото се отнасяше и за публиката, чувствах го.

В следващите няколко минути тя направи всичко, което ѝ бе по силите, за да разсее страховете на семействата на изчезналите жени. Отново подчерта, че е била наранена само защото е нарушила

правилата на къщата, наложени от Казанова. Помислих си, че заедно с това тя изпраца съобщение на самия Казанова. *Обвинявай мен, не другите жени.*

Докато гледах Кейт, самият аз си зададох някои въпроси. Дали той отвлича само изключителни жени? Не просто красавици, а жени, които не приличат на другите във всяко едно отношение? Какво означаваше това? Какво целеше да постигне? Каква игра играеше?

Моята хипотеза беше, че убиецът е маниакално пристрастен към физическата красота, но не може да понася компанията на жени, които не са умни като него самия. Чувствах, че той също така страстно жадува за интимна близост.

Накрая Кейт спря да говори. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Това е всичко засега — каза с тих глас. — Благодаря ви, че ще предадете моето послание на семействата на изчезналите жени. Надявам се, че това ще им помогне поне малко. Моля ви, не ми задавайте въпроси. Все още не мога да си спомня всичко, което ми се случи. Казах ви каквото мога.

Първоначално се възцари неестествена тишина. Нямаше нито един въпрос. Тя ги бе предупредила недвусмислено. След това репортерите и болничният персонал започнаха да ръкопляскаат. Те разбраха онова, което и Казанова бе установил — че Кейт Мактиърнън е изключителна жена.

Страхувах се само от едно. Дали и Казанова не ръкопляскаше заедно с нас в този момент?

В четири часа през нощта Казанова сложи в чисто новата си сиво-зелена раница храна и всичко, което щеше да му е необходимо. Отпрати се към своето скривалище, за да прекара една сутрин на дългоочаквани удоволствия. Той дори имаше любим девиз за своите забранени игри: целуни момичетата.

През цялото време, докато шофираше, и после, докато крачеше сред дебелия дървета, той се губеше във фантазии за Ана Милър, новата му пленница. Отново и отново извикваше в съзнанието си представите за онова, което щеше да прави с Ана днес. Припомни си един хубав и подходящ цитат от Скот Фицджералд: „Целувката е възникнала, когато първото мъжко влечуго облизало първото женско, намеквайки под формата на комплимент, че тя е сочна и вкусна като малкото влечуго, с което е вечерял снощи.“ Всичко беше биология. Тик-пат.

Когато най-сетне пристигна, наду докрай плочата на „Ролинг Стоунс“. Несравнимият албум „Просяшки банкет“. Днес имаше нужда от силен антисоциален рок. Мик Джагър беше на петдесет, нали така? Е, той беше само на трийсет и шест. Това беше неговото време.

Застана гол пред огледалото и се възхити на стройната си мускулиста физика. Среса косата си. След това метна върху себе си една блестяща, ръчно оцветена копринена роба, която си беше купил много отдавна в Банкок. Остави я отворена, за да се вижда тялото му.

Избра различна маска — прекрасна венецианска изработка, закупена именно за такъв специален случай. Миг на тайнственост и любов. Най-сетне беше готов да се види с Ана Милър.

Тя беше тъй високомерна. Абсолютно недостъпна, физически изтънчена. Трябваше да я пречупи незабавно.

Нищо не може да се сравни с това физическо и емоционално усещане: приливът на адреналин, силното биене на сърцето, тоталната възбуда във всяка част на тялото. Наля топло мляко в стъклена кана. Взе и една малка плетена кошница със специална изненада за Ана.

В интерес на истината това бе нещо, което беше нарекъл за доктор Кейт. Искаше му се да бе споделил този момент с нея.

Беше пуснал мощния рокендрол, за да може Ана да разбере, че е време да се приготви. Това бе сигнал. Той бе напълно готов за нея. Кана, пълна с топло мляко. Дълга гумена тръбичка с накрайник. Интимен подарък в плетената кошница. Време е да започваме игрите.

Казанова не можеше да свали очи от Ана Милър. Въздухът около него като че ли ехтеше. Всичко бе наситено с огромно очакване. Той се чувстваше съвсем леко извън контрол. Не като самия себе си. По-скоро като Джентълмена.

Погледна към своето произведение на изкуството — неговото творение. Осени го една мисъл: Ана не бе изглеждала по този начин за никой друг.

Тя лежеше на голия дървен под в спалнята на долния етаж. Беше гола с изключение на бижутата, които той бе пожелал да си сложи. Ръцете ѝ бяха вързани с кожена връв зад гърба ѝ. Удобна възглавница беше пъхната под задника ѝ.

Съвършените ѝ крака висяха на въже, завързано за една от таванските греди. Ето по този начин я желаше, ето по този начин си я беше представял хиляди пъти.

„Можеш да направиш всичко, каквото поискаш“, помисли си той.

И той го направи.

По-голямата част от топлото мляко беше вече вътре в нея. За целта беше използвал гумената тръбичка с накрайника.

Тя му напомняше леко за актрисата Анет Бенинг, като изключим факта, че беше негова, а не трепващ и угасващ образ на някакъв си екран. Тя щеше да му помогне да преодолее загубата на Кейт Мактиърнън и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Ана не беше вече толкова високомерна, нито толкова недостъпна. Винаги му е било любопитно колко му трябва, за да пречупи някого. Обикновено не чак толкова много. Не и в това време на страхливци и мръсни копелета.

— Моля те, махни това. Не ми причинявай това. Аз бях послушна, нали? — пламенно се молеше Ана. Тя имаше толкова красиво и интересно лице — в щастие и особено в мъка.

Всеки път, когато заговореше, бузите ѝ внезапно поруменяваха. Той запомни погледа и всичко, което можеше, от този особен, тъй

ценен момент. Подробности, за които щеше да бленува по-късно. Като например точния ъгъл, под който се спускаше гърбът ѝ.

— Нищо няма да ти стане, Ана — каза ѝ той доверително. — Устата ѝ е защита. Аз лично я заших. Змията е безвредна. Няма да те нарани.

— Ти си болен и извратен — внезапно му се озъби Ана. — Садист!

Той просто поклати глава. Искаше да види истинската Ана и ето я — поредната озъбена змия.

Казанова погледна млякото, което бавно се процеждаше през ануса ѝ. Същото направи и малката черна змия. Сладкият аромат я примамваше по дървения под на стаята. Гледката беше почти величествена. Това наистина беше образ, достоен за красавицата и звяра.

Черната змия спря и предпазливо застана нащрек, след това неочаквано протегна глава. Главата гладко се плъзна в Ана Милър. Черната змия ловко се нави на колело и продължи да се плъзга напред.

Казанова внимателно гледаше как прекрасните очи на Ана се разширяват. Колко други мъже бяха виждали това? Колко други мъже бяха изпитвали нещо подобно на онова, което чувстваше той в този момент? Колко от тези мъже бяха живи?

За първи път беше чул за тази сексуална практика за разширяване на ануса по време на пътуванията си в Тайланд и Камбоджа. Сега той самият изпълни церемонията. Това го накара да се почувства много по-добре — заради загубата на Кейт, заради другите загуби.

Това бе изисканата и изненадваща красота на игрите, които той бе избрал да играе в своето скривалище. Той ги обичаше. Вероятно не би могъл да си наложи да спре.

И никой друг не можеше. Нито полицията, нито ФБР, нито доктор Алекс Крос.

Кейт все още не можеше да си спомни много неща за деня, в който бе избягала от ада. Тя се съгласи да я хипнотизирам, или поне да опитам, макар да смяташе, че естествената ѝ защита може да се окаже прекалено силна. Решихме да направим това късно през нощта в болницата, когато тя щеше да е вече изморена и може би по-податлива.

Хипнотизацията може да бъде относително прост процес. Най-напред помолих Кейт да си затвори очите, след това да диша дълбоко и равномерно. Може би най-сетне щях да се срещна с Казанова през тази нощ. Може би щях да го видя как действа през очите на Кейт.

— Прочистете мозъка си, доколкото можете, Кейт — казах аз.

— Не съм убедена, че е желателно — усмихна се тя. — Точно сега там вътре е фраш с какво ли не. Като стар прашасал таван, натъпкан с неотваряни скринове и ракли.

Гласът ѝ започваше да става леко сънлив. Това бе обнадеждаващ знак.

— Сега просто бройте от сто до едно. Започнете, когато сама решите — казах ѝ аз.

Тя се поддаде лесно. Това вероятно означаваше, че ми се доверява в известна степен. С доверието идваше и отговорността от моя страна.

Сега Кейт беше беззащитна. Не исках да я нараня за нищо на света. През първите няколко минути разговаряхме така, както често си бърбяхме, когато бе в пълно съзнание.

— Можеш ли да си спомниш как Казанова те държи затворена в къщата? — зададох най-сетне уводния въпрос.

— Да, сега си спомням много неща. Спомням си нощта, в която той дойде в апартамента ми. Мога да го видя как ме носи през някаква гора до мястото, където ме държеше. Носеше ме, като че ли тежестта ми не означава нищо за него.

— Разкажи ми за гората, през която минавате, Кейт.

Това беше първият драматичен момент. Тя действително отново беше с Казанова. В неговата власт. Пленница. Изведнъж осъзнах колко

тихо е около нас в болницата.

— Беше много, много тъмно. Дърветата бяха дебели, от тях тръпки ме полазваха. Той носеше фенерче, беше си го вързал на верижка за врата... Невероятно е силен. Сам се сравнява с Хийтклиф от „Брулени хълмове“. Има много романтична представа за себе си и за това, което върши. През тази нощ... той ми шепнеше, сякаш вече бяхме любовници. Каза, че ме обича. Звучеше... искрен.

— Какво друго си спомняш за него, Кейт? Всичко, което си спомниш, ще ни е от полза. Помисли, не бързай.

Тя обърна глава, като че ли гледаше към някого вдясно от мен.

— Той винаги носеше различни маски. Веднъж си беше сложил маска за реконструиране на лица. Тя беше най-страшната. Наричат ги „смъртни маски“, защото болниците и моргите понякога ги използват, за да идентифицират жертви на катастрофи, които са обезобразени до неузнаваемост.

— Това за смъртните маски е интересно. Моля те, продължавай, Кейт. Помагаш ми невероятно много.

— Знам, че ги правят от черепа на човека. Правят му снимка... покриват снимката с онази специална хартия на малки квадратчета, която се използва от чертожниците... нанасят чертите на лицето. След това правят истинска маска от рисунката. Във филма „Парк Горки“ имаше такава смъртна маска. По принцип не са предназначени за носене. Не разбирам как се е снабдил с такава маска.

„Окей, Кейт — мислех си аз, — сега просто продължавай за Казанова.“

— Какво се случи в деня, когато избяга? — попитах аз, като я поведох леко напред.

За първи път тя сякаш се притесни от въпроса. Очите ѝ се отвориха за по-малко от секунда, сякаш е била задрямала и сега съм я събудил, стреснал съм я. После отново се затвориха. Десният ѝ крак потропваше бързо.

— Не си спомням много за този ден, Алекс. Мисля, че съм била дрогирана до козирката.

— Няма нищо. Каквото и да си спомниш, за мен е важно да го знам. Справяш се чудесно. Веднъж ми каза, че си го ритнала. Наистина ли ритна Казанова?

— Ритнах го. Той извика от болка и се строполи.

Още една дълга пауза. Изведнъж Кейт започна да плаче. Сълзите се стичаха от очите ѝ и тя хлипаше много, много силно.

Лицето ѝ беше мокро не само от сълзи, а и от пот. Чувствах, че трябва да я извадя от хипнозата. Не разбирах какво става и това малко ме плашеше.

Опитах се да запазя гласа си съвсем спокоен.

— Какво има, Кейт? Какъв е проблемът? Добре ли си?

— Аз оставих другите жени там. Отначало не можех да ги намеря. След това бях толкова невероятно объркана. Оставих другите.

Очите ѝ се отвориха — бяха пълни със страх, но и със сълзи. Тя сама излезе от хипнозата. Беше достатъчно силна, за да го направи.

— Какво ме изплаши, толкова? — попита. — Какво стана?

— Не съм сигурен — отговорих аз. Щяхме да поговорим за това, но по-късно, не сега.

Тя отвърна очи от мен. Това не беше в нейния стил.

— Може ли да остана сама? — прошепна. — Може ли просто да остана сама? Благодаря.

Напуснах болничната стая с чувството, че почти съм предал Кейт. Но не знаех дали мога да постъпя по друг начин. Това беше разследване на серийни убийства. Засега нищо не даваше резултат. Как беше възможно това?

В края на седмицата Кейт беше изписана от Университетската болница. Тя ме помоли да се срещаме и да разговаряме по възможност всеки ден. Аз приех на драго сърце.

— Това не е терапия в никое отношение, по никакъв начин и под никаква форма — предупреди ме тя.

Просто искаше да говори свободно с някого по-трудни теми. Отчасти заради Нейоми между нас се образува бърза и здрава връзка.

Нямаше никаква нова информация или следа по отношение на връзката между Казанова и Джентълмена в Лос Анджелис. Бет Либерман, репортерката от „Лос Анджелис Таймс“, отказа да разговаря с мен. Трябваше да се доверя на някого; доверих се на Кайл.

В понеделник следобед двамата с Кейт излязохме на разходка из горите край реката, където я бяха намерили двете момчета. Никой от нас не го беше казал направо, но ние вече работехме заедно по случая. Със сигурност никой не знаеше повече за Казанова от нея. Ако успееш да си припомни още нещо, това щеше да ни бъде от голяма полза. И най-малката подробност можеше да се окаже следата, която ще отприщи бента.

Кейт се умълча и някак си се умърлуши, когато навлязохме сред тъмната надвиснала гора на изток от реката. Чудовището в човешки облик може би се спотаяваше някъде наоколо, може би се прокрадваше сред дърветата точно в този момент. Може би ни наблюдаваше.

— Някога обичах да се разхождам в гори като тези. Черни къпини и боровинки. Сини сойки кълват зрънца навсякъде. Напомня ми за детството — каза Кейт, докато вървахме. — Заедно със сестрите ми обичахме да плуваме всеки ден в една река като тази. Плувахме голи, което беше строго забранено от баща ми. Опитвахме се да правим всичко, което баща ми забраняваше строго.

— Всичкото това плуване се оказа от полза — отбелязах аз. — Може би ти е помогнало да се пуснеш по реката, без да си навредиш.

Кейт поклати глава.

— Не, това си беше чист инат. Заклех се, че няма да умра този ден. Няма да му доставя това удоволствие.

Не споделих собственото си усещане за дискомфорт сред тези гори. Част от моето неудобство вероятно се дължеше на злощастната история на околните земи и ферми. Едно време навсякъде тук са се простирали тютюневи плантации. Робски ферми. Кръвта и костите на моите прадеди. Невероятното отвлечане и поробване на повече от четири милиона африканци, докарани в Америка в самото начало. Те са били отведени. Против волята им.

— Не си спомням нищо от околността, Алекс — обади се Кейт. Бях си препасал кобура, преди да слезем от колата. Кейт се намръщи и поклати глава при вида на оръжието. Но протестът ѝ не надхвърли този мрачен поглед. Тя усещаше, че аз съм Унищожителят на дракони. Знаеше, че тук някъде има истински дракон. Беше го срещала.

— Помня, че избягах, втурнах се сред дървета също като тези тук. Високи борове. Малко светлина се процеждаше през клоните им, беше зловещо като в пещера с прилепи. Ясно си спомням как къщата изчезна. Не мога да си спомня почти нищо друго. Блокирам. Не знам дори как съм попаднала в реката.

Бяхме на около три километра от мястото, където бяхме оставили колата. Сега свърнахме на север, като се придържахме близо до реката, по чието течение Кейт се бе носила в нейното чудотворно бягство „на инат“. Всяко дърво и всеки храст неспирно се протягаха към гаснещата слънчева светлина.

— Това ми напомня за вакханките — каза Кейт. Горната ѝ устна се изви в иронична усмивка. — Триумфът на мрака, на хаотичното варварство над цивилизования човешки разум.

Имах чувството, че се движим срещу някаква висока, неспирна вълна от растения. Знаех, че тя се опитва да говори за Казанова и ужасяващата къща, където той държеше другите жени. Опитваше се да го разбере по-добре. И двамата се опитвахме.

— Той отказва да бъде цивилизован или да има задръжки — казах аз. — Прави каквото си иска. Той е търсач на крайни усещания. Хедонист на нашето време.

— Ще ми се да го чуеш как говори. Той е много умен, Алекс.

— Ние също — напомних ѝ аз. — Той ще допусне грешка, обещавам ти.

Започвах да опознавам Кейт все по-добре. Тя започваше да опознава мен. Разговаряхме за моята жена Мария, която беше убита при безсмислена престрелка от профучала гангстерска кола във Вашингтон. Разказах ѝ за децата си, Джани и Деймън. Тя беше добър слушател. Притежаваше удивителни способности за общуване с пациенти. Доктор Кейт щеше да стане много добър лекар.

Към три часа следобед бяхме извървели към шест-седем километра. Чувствах се скапан, мускулите ме наболяваха. Кейт не се оплакваше, но сигурно всичко я болеше. Слава Богу, каратето я поддържаше в добра форма. Не бяхме открили никаква следа от мястото, където бе тичала по време на бягството си. Нито една от особеностите на местността, през която минахме, не ѝ се стори позната. Нямаше никаква изчезваща къща. Никакъв Казанова. Никакви привличащи погледа следи в дълбоката тъмна гора. Нямаше защо да продължаваме.

— Как, по дяволите, е станал толкова печен? — промърморих аз, докато се тътрехме обратно към колата.

— От много практика — отвърна Кейт с гримаса. — Практика, практика, практика.

Спряхме да хапнем в „Спанки“ на Франклин Стрийт в Чапъл Хил. Бяхме разглобени, прегладнели и най-вече ожаднели. Всички познаваха Кейт в популярния бар-ресторант и още щом влязохме, се създаде приятна суматоха. Мускулест рус барман на име Хак даде тон за нестихващи аплодисменти.

Една келнерка, приятелка на Кейт, ни заведе на почетната маса до големия прозорец, който гледаше към улицата. Жената се оказа кандидат на философските науки, както ми съобщи Кейт. Верда, келнерката-философ на Чапъл Хил.

— Как ти харесва да бъдеш знаменитост? — бъзнах Кейт, докато сядахме.

— Мразя това. Мразя го — каза тя през здраво стиснати зъби. — Слушай, Алекс, дай да се нафиркаме до козирката, а?

— Аз искам текила, халба бира и малко бренди — поръча тя на Верда. Келнерката-философ се намръщи и сбърчи нос.

— За мен същото — добавих аз. — След като сме в студентски град...

— Това изобщо не е терапия — каза Кейт, като видя гърба на Верда. — Просто ще кажем майната му на всичко.

— Това звучи като терапия — отбелязах аз.

— Ако си прав, значи и двамата сме на кушетката.

Около един час разговаряхме за какво ли не: коли, селски и градски болници, съперничеството между Университета на Северна Каролина и „Дюк“, готическата литература на Юга, робството, раждаемостта, лекарските заплати и кризата в здравеопазването, текстовете на песните в рокендрола и блуса, една книга, която и двамата бяхме харесали: „Английският пациент“. От самото начало установихме, че сме в състояние да общуваме без задръжки. Още от първия миг в Университетската болница между нас запрескачаха някакви ярки искри.

След първия алкохолен блицкриг преминахме към бавно посърбване — аз пиех бира, Кейт мина на вино. Бяхме малко замаяни,

но нищо катастрофално. Кейт беше права за едно нещо. Определено имахме нужда от някакво освобождаване от стреса.

На третия час в бара Кейт ми разказа една истинска история за себе си, която ме шокира не по-малко от отвличането ѝ. Кафявите ѝ очи бяха огромни, когато се впусна в разказа си. Те блестяха в приглушената светлина на бара.

— Нека точно сега да ти разкажа това. Южняците обичат да разказват истории, Алекс. Ние сме последните пазители на свещената устна история на Америка.

— Разкажи ми, Кейт. Обичам да слушам истории. Толкова много, че превърнах това в своя професия.

Кейт сложи ръка върху моята.

— Имало едно време едно семейство Мактиърнън от Бърч. Те били една щастлива компания, Алекс. Здравословно свързани, особено момичетата: Сюзан, Марджъри, Кристин, Керъл Ан и Кейт. Кристин и аз бяхме най-малките — близначки. Освен това имахме Мери, нашата майка и Мартин, нашия баща. Няма да приказвам много за Мартин. Майка ми го натири, когато бях на четири години. Той беше властен и понякога жалък като настъпена пепелянка. Да върви по дяволите. Вече съм пратила баща си в историята.

Кейт продължи така известно време, но после млъкна и се взря в очите ми.

— Казвал ли ти е някой какъв фантастичен слушател си ти? Караш ме да си мисля, че се интересуваши от всичко, което трябва да изприказвам. Никога не съм разказвала цялата история, Алекс.

— Ами аз всъщност се интересувам от всичко, което трябва да изприказваш. Чувствам се добре от това, че споделяш с мен, че ми се доверяваш.

— Вярвам ти. Това не е много щастлива история, така че трябва много да ти вярвам.

— Усещам това — казах аз. Отново ме порази красотата на лицето ѝ. Очите ѝ бяха много големи и прекрасни. Устните ѝ не бяха нито прекалено пълни, нито прекалено тънки. Това продължаваше да ми напомня защо Казанова я беше избрал.

— Сестрите ми, майка ми, всички бяха толкова големи, когато бях дете. Аз бях техният мъничък роб и домашен любимец. В къщата не влизаха много пари, така че винаги имаше много работа.

Отглеждахме си собствени зеленчуци и плодове, правехме си конфитюр. Вземахме да перем и гладим чужди дрехи. Сами се оправяхме с дърводелските проблеми, спуканите тръби, поправките по колата. Бяхме щастливи, обичахме се. Все се смеехме и пеехме последните хитове, чути по радиото. Четяхме много и говорехме за всичко — от правото на аборт до готварските рецепти. Чувството за хумор беше задължително в нашата къща. *Не бъди толкова сериозна* беше най-популярният израз между нас.

Най-накрая Кейт ми разказа какво се е случило със семейство Мактиърнън. Нейната тайна изплува на повърхността с развълнуван порив, който помрачи лицето ѝ.

— Марджъри се разболя първа. Диагнозата беше рак на яйчниците. Умря на двайсет и шест години. Вече имаше три деца. След това една след друга си отидоха Сюзан, близначката ми Кристин и майка ми. Всички от рак на белия дроб или яйчниците. Останахме Керъл Ан, аз и баща ми. Двете с Керъл Ан се шегувахме, че сме наследили лошата сприхава жилка на баща ни и затова сме обречени да умрем от най-долен инфаркт.

Изведнъж Кейт наклони глава надолу и настрани. След това отново ме погледна.

— Канех се да кажа, че не знам защо ти разказвам това. Но всъщност знам. Аз те харесвам. Искам да ти бъда приятелка. Искам ти да ми бъдеш приятел. Възможно ли е?

Понечих да кажа нещо за чувствата, които изпитвам в момента, но Кейт ме спря. Тя постави върха на пръстите си върху устните ми.

— Не ставай сантиментален. Не ме питай нищо повече за сестрите ми. Кажи ми нещо, което не си казвал никога на други хора. Кажи ми го бързо, преди да си размислил. Сподели една от големите си тайни, Алекс.

Не се замислих какво да кажа. Просто оставих историята да изплува сама. Така изглеждаше най-честно след онова, което Кейт ми разказа. Освен това исках да споделя нещо с нея, да ѝ се доверя, или поне да проверя дали мога.

— Отписах се, след като жена ми Мария умря — казах на Кейт една от моите тайни, едно от нещата, които бях запечатал дълбоко в себе си. — Всяка сутрин си обличам дрехи и лице за пред обществото, а понякога препасвам и пистолета... но се чувствам празен през

повечето време. Имах една връзка след Мария, но нищо не излезе. Провали се по зрелищен начин. Сега не съм готов да бъда с някого. Не знам дали изобщо някога ще бъда готов.

Кейт се втренчи в очите ми.

— О, Алекс, грешиш. Толкова си готов — рече тя без сянка от съмнение в очите и гласа си.

— Аз също искам да бъдем приятели — казах най-накрая. Беше нещо, което казвам рядко и никога толкова бързо.

Когато се взрях в Кейт през масата, над горящия фитил на топящата се свещ, аз отново си спомних за Казанова. Ако не друго, той поне беше много добър съдник на женската красота и характер. В това отношение беше почти съвършен.

Харемът предпазливо крачеше към голямата дневна в края на извития коридор в тайнствената отвратителна къща. Тя беше на два етажа. На долния имаше една-единствена стая. На горния поне десет.

Нейоми Крос пристъпваше внимателно сред другите жени. Беше им казано да отидат в общата стая. Откакто беше там, броят на пленничките варираше от шест до осем. От време на време някое момиче изчезваше, но винаги се намираше ново, което да заеме освободеното място.

Казанова ги чакаше в дневната. Беше си сложил една от маските. Тази беше рисувана на ръка с бели и яркозелени ивици. Празнична. Беше облечен в златиста роба, а под нея беше гол.

Стаята бе широка и обзаведена с вкус. Подът беше постлан с ориенталски килим. Стените бяха снежнобели и прясно боядисани.

— Заповядайте, заповядайте, момичета. Не се стеснявайте. Не се притеснявайте — каза той от дъното на стаята. Имаше два пистолета — един електрически и един обикновен и беше заел предизвикателна поза.

Нейоми си представи как той се усмихва зад маската. Повече от всичко друго искаше да види лицето му, само веднъж, и после да го изтрие завинаги, да го разбие на малки парченца и да смели парченцата, така че нищо да не остане. Почувства, че сърцето ѝ подскочи, когато влезе в голямата великолепна дневна. Цигулката ѝ лежеше на масата до Казанова. Беше взел нейната цигулка и бе я донесъл на това гадно място.

Казанова се въртеше във валсова стъпка под ниския таван на стаята като призрак на някакъв изискан маскарад. Умееше да демонстрира класа, дори галантност. Държеше се самоуверено.

Запали си женска цигара със златна запалка. Спря да си поговори с всяко от своите момичета. Докосваше ту някое голо рамо, ту буза, ту нечия дълга руса коса.

Всички жени изглеждаха ослепително. Бяха облекли собствените си прекрасни дрехи и се бяха гримирали грижливо. Ароматът на

парфюмите им изпълваше стаята. Само да можеха да се нахвърлят вкупом върху него, помисли си Нейоми. Трябваше да има начин да повалят Казанова.

— Както някои от вас вероятно са се досетили вече — повиши глас той, — очаква ни приятна изненада. Малка нощна музика.

Той посочи Нейоми и я повика с пръст към себе си. Винаги бе внимателен, когато ги събираше всички заедно. Електрическият пистолет беше в ръката му, но го държеше нехайно.

— Моля те, изсвири ни нещо — каза на Нейоми. — Каквото искаш. Нейоми свири на цигулка, и то прекрасно. Не се стеснявай, скъпа.

Нейоми не можеше да свали очи от Казанова. Робата му бе разтворена и те можеха да виждат голото му тяло. Понякога караше някоя жена да свири, да пее, да чете стихове или просто да разказва за живота си преди ада. Тази нощ бе ред на Нейоми.

Тя знаеше, че няма избор. Беше длъжна да бъде смела, да изглежда самоуверена.

Взе цигулката, нейния скъпоценен инструмент, и стотици болезнени спомени я заляха. Като всяка чернокожа жена, тя се бе научила да пази самообладание. Сега то ѝ бе необходимо повече от всякога.

— Ще се опитам да изсвирия Соната номер едно от Бах — обяви тихо тя. — Това е адажиото, началното темпо. Много е хубаво. Надявам се, че ще мога да го предам както заслужава.

Тя затвори очи и вдигна цигулката към рамото си. Отвори ги отново, когато постави лъка върху струните, и бавно започна да настройва инструмента.

Смела... самоуверена, помни си тя.

След това засвири. Беше далеч от съвършенството, но идваше от сърцето ѝ. Стилът на Нейоми винаги е бил личен. Тя се съсредоточаваше много повече върху правенето на музика, отколкото върху техниката си. Искаше ѝ се да плаче, но тя сдържаше сълзите си, сдържаше всичко вътре в себе си. Чувствата ѝ се изляха в музиката, в прекрасната соната на Бах.

— Браво! Браво! — извика Казанова, когато тя свърши.

Жените изръкопляскаха. Това беше позволено от Казанова. Нейоми се взря в красивите им лица. Можеше да усети споделената

болка в тях. Щеше ѝ се да може да си поговори с тях. Но той ги събираше заедно само за да демонстрира своята сила, абсолютния си контрол над тях.

Ръката на Казанова се протегна и леко докосна ръката на Нейоми. Тя беше топла и на момичето му се стори, че го опари.

— Ти ще останеш с мен тази нощ — каза той с много нежен глас. — Толкова си красива, Нейоми, най-красивата тук. Знаеш ли това, сърце мое? Разбира се, че го знаеш.

Смела, силна, самоуверена, каза си Нейоми. Нямаше да му позволи да види нейния страх. Щеше да намери начин да го победи.

Двамата с Кейт работехме в нейния апартамент в Чапъл Хил. Отново разговаряхме за изчезващата къща, все още се опитвахме да разгадаем тази умонепроницаема мистерия. Малко след осем часа на вратата се звънна. Кейт отиде да види кой е.

Видях, че разговаря с някого. Ръката ми се плъзна към пистолета, докосна дръжката. Тя покани посетителя да влезе.

Беше Кайл Крейг. Първото, което ме порази, беше затвореният и мрачен израз на лицето му. Явно нещо се беше случило.

— Кайл казва, че има нещо, което ще искаш да видиш — заяви Кейт и пусна човека от ФБР в хола.

— Проследих те, Алекс. Не беше трудно — каза Кайл. Отпусна се на облегалката на креслото ми. Изглежда, имаше нужда да поседне.

— Съобщих на рецепцията на хотела къде ще бъда до към девет часа.

— Както вече казах, не беше трудно. Обърни внимание върху израза на лицето му, Кейт. Сега можеш да разбереш защо все още е детектив. Исква да разреши всички големи загадки и дори не чак толкова големите.

Усмихнах се и поклатих глава. В известна степен Кайл беше прав.

— Обичам работата си най-вече защото ми дава възможност да си прекарвам времето с такива изискани и високоинтелигентни люде като теб. Какво се е случило, Кайл? Казвай направо.

— Джентълмена е направил лично посещение на Бет Либерман. Тя е мъртва. Отрязал ѝ пръстите, Алекс. След като я е убил, запалил апартамента ѝ в Западен Лос Анджелис. Опожарил половината блок.

Не бих казал, че бях запленил от Бет Либерман, но вестта за убийството ѝ ме шокира и натъжи. Бях приел на доверие думите на Кайл, че при нея няма нищо, за което да си струва да бия път до Лос Анджелис.

— Може би е знаел, че в апартамента ѝ има нещо, което трябва да бъде унищожено. Може би в действителност е разполагала с нещо

важно.

Кайл отново хвърли поглед към Кейт.

— Виждаш ли колко го бива? Той е машина. Да, тя наистина е разполагала с нещо уличаващо. Само че го е пазела в компютъра си в „Таймс“. Така че сега е наше.

Кайл ми подаде дълг, навит на руло факс. Посочи към края на страницата, факсът беше от офиса на ФБР в Лос Анджелис.

Погледнах към страницата и прочетох подчертания пасаж.

Възможен Казанова — пишеше там. — Твърде възможен заподозрян.

Д-р Уилям Рудолф. Първокласен мръсник.

Домашен адрес: Бевърли Комсток. Служебен адрес:

Медицински център „Седърс-Синай“.

Лос Анджелис

— Най-сетне пробив. Така или иначе, това е първокласна следа — каза Кайл. — Възможно е този лекар да е Джентълмена. Мръсникът, както го нарича тя.

Кейт погледна първо мен, после Кайл. Тя беше казала и на двама ни, че Казанова може да е лекар.

— Има ли нещо друго в записките на Либерман? — попитах Кайл.

— Засега не сме открили нищо — отвърна Кайл. — За жалост не можем да питаме госпожица Либерман за доктор Уилям Рудолф, както и защо е оставила тази бележка в компютъра. Нека те запозная с две нови теории, които циркулират между нашите психоаналитици на Западния бряг. Готов ли си за едно малко въображаемо пътуване из нечовешкото, приятелю? Една-две психоаналитични хипотези?

— Готов съм. Да чуем последните и най-велики теории на „ФБР — Запад“.

— Първата теория е, че той изпраща частите от дневника до самия себе си. Той е Казанова и Джентълмена. Той може да е и двамата убийци едновременно, Алекс. Всеки от тях се е специализирал в „съвършени“ престъпления. Има и други прилики. Може би има раздвоена личност. Хората от „ФБР — Запад“, както го наричаш ти,

биха желали доктор Мактиърнън незабавно да отлети за Лос Анджелис. Искат да говорят с нея.

Първата теория от Западното крайбрежие не ми допадна особено, но не можех и да я отхвърля напълно.

— Каква е другата теория от супердивия Запад? — попитах Кайл.

— Другата теория — отговори той — е, че става дума за двама мъже. Но те не просто общуват помежду си, а се състезават. Това може да е едно страховито състезание, на което сме поканени.

ЧАСТ ТРЕТА ДЖЕНТЪЛМЕНА

Някога той беше джентълмен от Юга.

Учен джентълмен.

Сега бе най-изисканият джентълмен в Лос Анджелис.

Но винаги си оставаше джентълмен. Мъж на серенадите и алените рози.

Оранжевочервеното слънце беше започнало бавно да се спуска по своята дълга пързалка към Тихия океан. Разхождайки се с безгрижна крачка по Мелроуз Авеню в Лос Анджелис, доктор Уилям Рудолф си мислеше, че гледката е ослепителна.

Този следобед Джентълмена беше излязъл „на пазар“ и попиваше всички гледки и звуци, цялата трескава суетня край себе си.

Уличната сцена му напомни за нещо, което някой от печените автори на детективски романи, може би Реймънд Чандлър, беше писал: „Калифорния — универсалният магазин“. Определението все още се връзваше дяволски добре.

Повечето привлекателни жени, които наблюдаваше, бяха между двайсет и двайсет и пет годишни. Те току-що се бяха пренесли от обезумяващия служебен свят на рекламните агенции, финансовите институции и юридическите фирми в квартала на развлеченията около булевард Сенчъри. Някои бяха с обувки на високи токчета, други със сандали на дебели платформи, с прилепнали ластични минижупи, тук-там по някой костюм, очертаващ формите им.

Той се вслушваше в невинното секси прошумоляване на пясъчната коприна, във войнственото „трак-трак“ на марковите обувки, в страстното „шат“ на каубойските ботуши, които струваха повече, отколкото Уайът Ърп^[1] беше припечелил през целия си живот.

Чувстваше се разгорещен и леко възбуден. Приятно възбуден. Животът в Калифорния беше хубав. Тя наистина бе универсалният магазин на неговите мечти.

Това беше най-хубавата част: предварителната игра, предхождаща окончателния му избор. Полицията в Лос Анджелис все още бе озадачена и обърквана от него. Може би един ден всичко щеше

да им се изясни, а може би не. Той просто беше прекалено добър в тази работа. Той беше Джекил и Хайд на своето време.

Докато се шляеше между авенютата Ла Бреа и Феърфакс, той вдишваше уханията на мускус и тежки парфюми от цветни есенции, на лайка и лимон, носещи се от косите на минаващите жени. Кожените чанти и поли също имаха специфична миризма.

Всичко това бе силен дразнител, но той го обожаваше. Самият факт, че тези прекрасни калифорнийски лисици дразнеха и провокираха именно него, бе една голяма ирония.

Той беше малко прелестно момченце с пухена косица, пуснато на свобода в сладкарницата. Кой от забранените сладкиши да си избере този следобед?

Дали да не е тази малка глупачка с червени обувки на високи токчета и без чорапогащник? Или онази предизвикателна красавица с френския копринен костюм?

Няколко жени бяха хвърлили одобрителни погледи към доктор Уил Рудолф, докато влизаха и излизаха от любимите си магазини.

Той беше красив дори според високите холивудски стандарти. Приличаше на певеца Боно от ирландската рок група „Ю Ту“. Всъщност изглеждаше така, както би изглеждал Боно, ако певецът бе предпочел да стане преуспяващ лекар в Дъблин, в Корк или пък тук в Лос Анджелис. И това беше една от най-големите лични тайни на Джентълмена: жените почти винаги сами го избираха.

Уил Рудолф се шляеше из „Нативити“, който беше станал един от най-модните магазини на Мелроуз Авеню. „Нативити“ беше мястото, където можеше да си купиш марково бюстие, кожено яке, подплатено с норка, „старинен“ ръчен часовник „Хамилтън“.

Докато наблюдаваше гъвкавите млади тела в претъпкания магазин, той си мислеше за всички първокласни партита, първокласни ресторанти и дори първокласни магазини на Холивуд. Градът беше станал изцяло зависим от своя собствен ред.

Той разбираше какво означава положението в обществото. Много добре го разбираше. Доктор Уил Рудолф беше най-могъщият човек в Лос Анджелис.

Той се опияняваше от чувството за сигурност, което му вдъхваха заглавията на първа страница във всеки вестник — така той знаеше, че наистина не е изкълчена приумица на собственото си въображение.

Джентълмена контролираше цял град, и то не какъв да е, а влиятелен град като Лос Анджелис.

Мина покрай една неотразима русокоса красавица, издокарана с много вкус и пари. Тя разглеждаше отегчено бижута в стила на инките и като че ли бе изпълнена с досада от всичко това: нейния живот. Засега тя беше най-ослепителната жена в „Нативити“, но не това го привлече към нея.

Тя беше абсолютно недостъпна. Изпращаше недвусмислени сигнали дори в този скъп магазин, претъпкан с други привлекателни жени на не повече от двацет и пет години: „Аз съм недостъпна. Дори не си го помисляйте. Вие не струвате пет пари, без значение кой сте.“

Усети заплашително ръмжене в гърдите си. Прииска му се да изкрещи в шумния, препълнен бутик:

„Аз мога да те имам. Аз мога! Ти си нямаш представа — но аз съм Джентълмена.“

Русата жена имаше пълни и арогантни устни. Ясно ѝ беше, че няма нужда нито от червило, нито от сенки. Беше стройна и с тънка талия. Елегантна, със свой собствен южнокалифорнийски стил. Носеше избеляло жакетче без ръкави, памучна пола и мокасини. Бронзовият ѝ загар беше равен и свършен, ухаещ на здраве.

Най-накрая тя му хвърли един поглед. „Истинско кроше“, помисли си доктор Уил Рудолф. Господи, какви очи. Искаше ги целите за себе си. Искаше да си ги търкаля между пръстите, да си ги носи в джоба като талисман.

Това, което тя видя, беше един висок и строен мъж с интересно лице, малко над трийсет години. Раменете му бяха широки, а мускулатурата — като на атлет или дори на танцьор. Кестениявите му къдрици бяха изсветлели от слънцето и пригладени назад в малка опашка. Имаше ирландски сини очи. Освен това над традиционната светлосиня риза и раирана вратовръзка Уил Рудолф носеше леко измачкано бяло лекарско сако, каквото носеха всички лекари в неговата болница. Беше обут в скъпи ботуши от „Доктор Мартенс“ — запазената марка за обувки, които не знаят скъсване. Изглеждаше толкова уверен в себе си.

Жената го заговори първа. Тя го избра, нали така? Сините ѝ очи бяха спокойни и дълбоки, необезпокоявани от нищо, изключително

секси в своята самоувереност. Тя си играеше с една от златните си обици.

— Да не би да не съм казала нещо?

Той се разсмя, искрено възхитен, че тя притежава зряло чувство за хумор в играта на флирт. „Нощта ще бъде забавна“, помисли си той. Сигурен беше.

— Съжалявам. Обикновено не се зазяпвам. Поне не са ме хващали да го правя толкова неприкрито — каза той. Известно време не можеше да спре да се смее. Имаше лек смях, приятен смях. Това бе модерно оръдие на труда, особено в Холивуд, Ню Йорк и Париж — любимите му местенца.

— Поне сте честен в това отношение — каза тя и също се засмя, а златните верижки на гърдана издрънчаха на гърдите ѝ. До болка му се прииска да се пресегне, да го скъса, да оближе с език гърдите ѝ.

Тя бе обречена, щом това беше неговото желание, неговата воля, случайният му каприз. Дали да продължи? Или да търси още?

Кръвта в главата му бучеше, пенеше се с разтърсваща сила. Трябваше да вземе решение. Отново погледна в необезпокоените сини очи на русата жена и видя отговора.

— Не знам как е с вас — каза той, опитвайки се да звучи спокойно, — но мисля, че намерих онова, което най-много ми харесва тук.

— Да, май че и аз намерих, каквото търсех — каза тя след кратка пауза. После се засмя. — Откъде сте? Не сте оттук, нали?

— От Северна Каролина. — Той отвори вратата и ѝ стори място да мине. Двамата излязоха заедно от магазина за дрехи. — Доста се потрудох, за да загубя акцента си.

— Успели сте — каза жената.

Тя изпитваше изумителна наслада от собственото си излъчване, без капчица стеснителност. Около нея грееше ореол от самоувереност и компетентност, който той щеше да разбие и да сине в прахта. О, Господи, желаше я до болка.

[1] Известен герой на Дивия Запад (1848–1929). Ролята му е изпълнявана в киното от Хенри Фонда, Бърт Ланкастър, Джеймс Стюарт и много други. — Б.пр. ↑

— Е, момчета, започва се. Излиза от „Нативити“ с русото момиче. Сега са на Мелроуз Авеню.

Използвахме бинокли, за да наблюдаваме невероятната среща през декоративната витрина на „Нативити“. Освен това ФБР имаше микрофони за дистанционно подслушване, насочени както към доктор Уил Рудолф, така и към русата жена в модния магазин.

Акцията беше само на ФБР. Не бяха съобщили дори на полицията в Лос Анджелис. Нито дума. Типична тактика на Федералното бюро, само че този път аз бях на тяхна страна благодарение на Кайл Крейг. От ФБР бяха пожелали да разговарят с Кейт в Лос Анджелис. Кайл уреди и аз да замина, след като настоятелно му припомних за сделката, която бяхме сключили, както и за възможността това да се окаже най-важният пробив в разследването.

Тъкмо минаваше пет и половина — шумен, хаотичен час пик в един вълшебен, слънчев калифорнийски ден. Температура около двайсет и пет градуса. Пулс, покачващ се поне до хиляда удара в минута в нашата кола.

Най-сетне се приближавахме до едно от чудовищата, или поне така се надявахме. Доктор Уил Рудолф ми приличаше на съвременен вампир. Той прекара следобеда в безцелно шляене из модните магазини: „Екрю“, „Гро“, „Марк Фокс“. Дори момичетата, които се мотаеха пред заведението за бургери в стила на 50-те години „Джони Рокет“, бяха потенциална мишена за него. Днес той определено бе тръгнал на лов. Оглеждаше се за момичета. Но дали наистина беше Джентълмена?

Аз работех в екип с двама старши агенти на ФБР. Бяхме паркирали анонимния на вид минифургон в една пряка на Мелроуз. Радиостанцията ни беше прикачена към микрофоните за дистанционно подслушване по последна дума на техниката, които се намираха в две от петте други коли, следящи човека, смятан за Джентълмена. Беше време шоуто да започва.

— Да, май че и аз намерих, каквото търсех — чухме да казва русата жена. Тя ми напомняше за красивите студентки, които Казанова бе отвлякъл на юг. Възможно ли бе да става дума за едно и също чудовище? Убиец с периметър на действие от едното крайбрежие до другото? Може би раздвоена личност?

Експертите на ФБР тук на Западното крайбрежие смятаха, че са намерили отговора. По тяхно мнение един и същ мръсник бе извършил „съвършените“ престъпления и на двата бряга. Нямаше жертви, отвлечени или убити в един и същи ден. За жалост съществуваха най-малко десет теории за Джентълмена и Казанова, с които се бях запознал. Засега нито една от тях не бе успяла да ме убеди.

— Откога сте в Холивуд? — чухме русата жена да пита Рудолф. Гласът ѝ звучеше омайващо секси. Тя очевидно флиртуваше с него.

— Достатъчно отдавна, за да ви срещна.

Засега той говореше меко и учтиво. С дясната си ръка леко я бе подхванал под левия лакът. Съвършеният джентълмен.

Той не приличаше на убиец, но приличаше на онзи Казанова, когото Кейт беше описала. Беше силен физически, очевидно привлекателен за жените и лекар. Очите му бяха сини — цвета, който Кейт беше видяла зад маската.

— Копелето изглежда така, сякаш може да има всяка жена, която си пожелае — обърна се един от агентите на ФБР към мен.

— Но не и да прави с нея всичко, каквото пожелае.

— Тук си прав.

Агентът, Джон Асаро, беше с мексикански произход. Започваше да оплешивява, та за компенсация си бе пуснал буйни мустаци. Сигурно беше към петдесетгодишен. Другият агент беше Реймънд Косгроув. И двамата бяха печени професионалисти с високи постове в Бюрото. Засега Кайл Крейг се грижеше добре за мен.

Не можех да откъсна очи от Рудолф и русата жена. Тя сочеше към един лъскав черен мерцедес, чийто жълтеникав покрив беше дръпнат назад. В дъното се виждаха още скъпи магазини. Още крещящи неонов надписи, триметрови каубойски ботуши, които служеха като рамка за дългата ѝ руса коса.

— Това там е моята кола, спортният модел. Червенокосата дама на предната седалка е моето гадже. Наистина ли си въобразявахте, че можете да ме забършете просто така? — Русокосата жена щракна с

пръсти и разноцветните гривни на ръката ѝ звъннаха в лицето на Рудолф. — Разкарай се, доктор Охболи.

Джон Асаро изохка високо.

— Исусе Христе, тя го застреля! Тя му разказа играта. Не е ли страхотно! Това може да се случи само в този шибан град.

Реймънд Косгроув удари таблото с якия си юмрук.

— Копеле недно! Тя си отива. Върни се при него, миличка! Кажу му, че само си се пошегувала!

Бяхме го пипнали, или почти. Самата мисъл, че той ще се изплъзне, ми причини физическа болка. Трябваше да го уличим в нещо, иначе нямаше как да го арестуваме.

Русата жена прекоси Мелроуз и се мушна в лъскавия мерцедес. Нейната приятелка имаше къса червена коса и висящите ѝ сребърни обици ловяха късните слънчеви лъчи. Жената се наведе и я целуна.

Докато ги наблюдаваше, доктор Уил Рудолф не изглеждаше ни най-малко развълнуван. Той стоеше на тротоара, пъхнал ръце в джобовете на бялото си сако и гледаше студено и спокойно. Неутрално. Като че ли нищо не се беше случило. Дали пред нас не беше маската на Джентълмена?

Двете любовници в откритата кола му махнаха, когато мерцедесът избръмча покрай него и той им се усмихна, сви рамене и студено поклати глава.

Микрофоните ни позволиха да го чуем как изсъска:

— Чао, момичета. Бих искал да ви накълцам и двете на парчета и да нахраня с вас чайките на плажа. И запомних номера на колата ви, гъски такива.

Проследихме доктор Уил Рудолф до луксозния му апартамент на покрива на един небостъргач в Бевърли Комсток. ФБР не бе споделило дори тази информация с полицейския отдел на Лос Анджелис. В колата цареше тежка атмосфера на напрежение и разочарование. ФБР играеше опасна игра, която целеше отстраняване на конкуренцията в лицето на местната полиция.

Напуснах акцията към единайсет часа. Рудолф се беше прибрал преди повече от четири часа. Силното неидентифицирано бръмчене в главата не ми минаваше. Все още се движех по източно време. За мен беше два часът през нощта и имах нужда от сън.

Агентите на ФБР обещаха да ми се обадят веднага, ако има някакъв пробив или доктор Рудолф излезе отново на лов през нощта. Сцената на Мелроуз Авеню трябва да е била ужасна за него и според мен не беше изключено скоро да си потърси друга жертва.

Ако той действително беше Джентълмена.

Откараха ме в „Холидей Ин“ на ъгъла на Сънсет Булевард и Сепулведа. Кейт Мактиърнън беше в същия хотел. ФБР бяха настояли и тя да дойде в Калифорния, защото знаеше за Казанова повече от всички други. Тя бе отвлечена от мръсника и бе оцеляла. Кейт можеше да идентифицира убиеца, ако той и Казанова бяха едно и също лице. Беше прекарала по-голямата част от деня в офисите на ФБР в центъра на Лос Анджелис, където я бяха разпитвали.

Стаята ѝ беше през няколко врати от моята. Почуках само веднъж и тя веднага отвори бялата врата с черно номерче 26 на чукчето.

— Не можах да заспя. Чаках те — каза. — Какво стана? Разкажи ми всичко.

Честно казано, не бях в настроение след провала на акцията.

— За жалост нищо не стана.

Предадох ѝ последните думи, които го бяхме чули да изрича.

Кейт поклати глава в очакване на още. Беше облечена в светлосиня тениска без ръкави, шорти и жълти джапанки. Видя ми се

бодра и превъзбудена. Беше ми приятно да я видя, макар и в два и половина през тази шибана нощ.

Влязох в стаята и си поговорихме за акцията на ФБР на Мелроуз. Казах на Кейт, че сме били много близо до залавянето на доктор Уил Рудолф. Спомних си всяка, негова реплика, всеки негов жест.

— Звучеше като джентълмен. Действаше като джентълмен... до момента, в който русокосата го вбеси.

— Как изглежда? — попита Кейт. Имаше голямо желание да помогне. Нищо чудно. ФБР я беше докарало в Лос Анджелис и след това я бе затворило в хотелска стая през голямата част от деня и нощта.

— Знам как се чувстваш, Кейт. Говорих с ФБР и утре ще те взема с мен. Ще го видиш сама, може би още сутринта. Не искам да създавам каквито и да било предварителни нагласи у теб. Окей?

Кейт кимна, но бях сигурен, че е леко обидена. Тя не беше доволна от степента на участието си в това разследване.

— Съжалявам. Нека не се караме за това — казах накрая.

— Няма, но все пак ти запази някаква дистанция. Както и да е, извинен си. Най-добре ще е да поспим. Нов ден, нов късмет. Голям късмет, може би?

— Да, утре може да ни излезе късметът. Наистина съжалявам, Кейт.

— Знам — усмихна се тя най-сетне. — Наистина си извинен. Приятни сънища. Утре ще го забодем.

Най-сетне се добрах до стаята си. Строполих се на леглото и се замислих за Кайл Крейг. Той бе успял да пробута нестандартния ми стил пред своите събратя поради една-единствена причина: бях доказал, че така могат да се постигат резултати. Скалпът на едно чудовище вече висеше на колана ми. За да го сваля, бях играл не по правилата. Кайл разбираше това и уважаваше резултатите. Общо взето, това се отнасяше и за Бюрото. Тук в Лос Анджелис ФБР играеше по собствените си правила.

Последната ми полусъзнателна мисъл беше за Кейт и нейните шорти. Дъхът да ти секне. Мина ми през ум, че тя може да мине по коридора и да почука на моята врата. В края на краищата бяхме в Холивуд. Нали така стават работите по филмите.

Но Кейт не дойде да почука на вратата ми. Стига толкова фантазии а ла Клинт Ийстууд.

Днес щеше да е голям ден в Града на киното. Преследването на всички преследвания се разиграваше в Бевърли Хилс. Точно като деня, в който най-сетне именно тук заловиха убиеца удушвач Ричард Рамирес.

Днес ще спипаме Дракула.

Беше малко след осем часът сутринта. Двамата с Кейт седяхме в арктически синия форд торъс, паркиран на две преки от медицинския център „Седърс-Синай“. Във въздуха се носеше някакво електрическо жужене, сякаш целият град се захранваше от един-единствен генератор.

Бях нервен и напрегнат; мускулите ми бяха вцепенени, гадеше ми се. Ефектът на прегряването. Недостатъчен сън. Прекалено голям стрес за прекалено кратко време. Преследване на чудовища между два слънчеви океана.

— Мъжът, който слиза от беемвето, е доктор Уил Рудолф — казах на Кейт. Бях ужасно смачкан и имах чувството, че две яки ръце са ме стиснали като клещи.

— Добре изглежда — промърмори Кейт. — Освен това е непоклатимо уверен в себе си. Виж само как върви. *Доктор Рудолф.*

Кейт не промълви нито дума повече, докато наблюдаваше напрегнато Рудолф. Той ли беше Джентълмена? Той ли беше и Казанова? Или по някаква идиотска, психопатска причина, която все още не можех да проумея, някой ни погаждаше мръсен номер?

Сутрешната температура се колебаеше около петнайсет градуса. Въздухът беше кристално свеж като през есента на Североизток. Кейт носеше стар анцуг от колежа, високи маратонки, евтини слънчеви очила. Дългата ѝ кестенява коса беше вързана на опашка. Разумен подбор на облекло и прическа за полицейска акция.

— Алекс, хората на ФБР наоколо ли са? — попита тя, без да сваля бинокъла от очите си. — Тук ли са сега? Нали тоя мерзавец не може да се измъкне?

Кимнах.

— Ако той направи нещо, каквото и да е, което да ни докаже, че той е Джентълмена, те ще го хванат. Този арест е необходим на тях самите.

Но в същото време ФБР ми предоставяше свободата, от която се нуждаех. Кайл Крейг изпълняваше обещанието си. Поне засега.

Двамата с Кейт наблюдавахме как доктор Уил Рудолф се измъква от купето на своето беемве, което току-що бе паркирал откъм западната страна на болницата. Носеше сако в опушено сив цвят с европейска кройка. Беше добре ушито и очевидно скъпо. Сигурно струваше колкото къщата ми във Вашингтон. Кестенията му коса беше прибрана назад в модна опашка. Имаше тъмни очила с кръгли рамки.

Лекар в първокласна болница в Бевърли Хилс. Дяволски самодоволен. Беше ли той проклетият Джентълмен, подпалил чергата на този град?

Изпитах непреодолимо желание да хукна през паркинга и да го ударя, да го поваля на земята още сега. Стиснах зъби, докато челюстта ми изтръпна. Кейт не сваляше очи от него. Беше ли той и Казанова? Едно и също чудовище ли бяха и двамата?

Гледахме как Рудолф пресича площадката пред болницата. Имаше широка, бърза и бодра крачка. Нищо не го притесняваше днес. Накрая изчезна зад металносивата странична врата на болницата.

— Лекар — каза Кейт и поклати глава. — Толкова е зловещо, Алекс. Направо треперя отвътре.

Радиостанцията в колата ни стресна, но чухме дълбокия, дрезгав глас на агент Джон Асаро.

— Как е Алекс, видяхте ли го? Добре ли го огледахте? Какво мисли госпожица Мактиърнън? Каква е присъдата на нашия доктор Мръсник?

Погледнах към предната седалка, където се беше разположила Кейт. В този момент всичките ѝ трийсет и една години си личаха. Не толкова самоуверена и сигурна. Най-важната свидетелка. Тя прекрасно разбираше съдбоносната сериозност на момента.

— Не мисля, че това е Казанова — каза накрая. Поклати глава. — Не е същият физически тип. По-слаб е... държи се по различен начин. Не съм сто процента сигурна, но не мисля, че е той, дявол да го вземе.

Звучеше леко разочарована. Продължи да клати глава.

— Почти съм сигурна, че не е Казанова, Алекс. По-вероятно е да са двама души. Двама мръсници.

Кафявите ѝ очи бяха напрегнати, когато ме погледна.

Значи бяха двама. Дали се състезаваха? За какво, по дяволите, ставаше дума в тяхната игра?

Празни приказки за убиване на времето, общи разговори по време на следенето — това бе позната територия за мен. Дватама със Сампсън си имахме наш си израз в тази връзка: те извършват престъплението, ние им отбиваме наказанието.

— Колко може да изкарва като преуспяващ лекар в Бевърли Хилс? Кажи една примерна цифра, Кейт — попитах моята партньорка. Все още наблюдавахме частния паркинг на лекарите от „Седърс-Синай“. Не ни оставаше нищо друго освен да хвърляме по някой поглед към елегантното ново беемве и да чакаме, да бърбим като стари приятели на верандата в моя вашингтонски дом.

— Вероятно взема по сто и петдесет до двеста за визитация. Може да му се събират пет-шестстотин хиляди на година. Освен това взема и хонорари за операциите. Това е при положение, че има някаква съвест и определя разумни хонорари за услугите си, а ние знаем, че е лишен от всякаква съвест.

Поклатих недоверчиво глава, потривайки брадичката си с длан.

— Ще трябва да се върна към частната практика. Децата имат нужда от нови обувки.

Кейт се усмихна.

— Те ти липсват, нали, Алекс? Често говориш за тях. Деймън и Джани.

Аз също се усмихнах.

— Е, да, така е. Те са моите малки приятели.

Кейт отново се засмя. Обичах да я карам да се смее. Мислех си за горчиво-сладките истории, които ми бе разказала за сестрите си и особено за своята близначка Кристин. Смехът е добро лекарство.

Черното беемве просто си стоеше там, обляно в яркия си и скъп блясък под калифорнийското слънце. „Полицейското наблюдение изцежда — помислих си аз — независимо къде се провежда. Дори в слънчевия Лос Анджелис.“

Кайл Крейг ми беше дал голяма свобода. Много повече, отколкото имах на юг. Беше дал свобода и на Кейт. Старото правило —

услуга за услуга. Кайл искаше аз да разпитам Джентълмена, когато го заловим, и очакваше да му докладвам за всичко. Подозирах, че се надява сам да спипа Казанова.

— Наистина ли мислиш, че е възможно да се състезават? — попита Кейт след малко.

— От психологическа гледна точка имам известни основания — казах аз. — Може би всеки от тях изпитва необходимост да води с една точка пред другия. Може би дневниците на Джентълмена са неговият начин да каже: „Ето, виждаш ли, аз съм по-добър от теб. Аз съм по-известен.“ Но още не съм сигурен. Все пак споделянето на техните подвизи може да има за цел по-скоро обществената сензация, отколкото интимно съперничество. И двамата обичат светлините на рампата.

Кейт се взря в очите ми.

— Алекс, не ти ли става дяволски гадно, като се опитваш да си представиш всичко това?

Аз се усмихнах.

— Нали затова искам да ги заловя. Така гадостта ще си отиде завинаги.

Двамата с нея чакахме пред болницата, докато Рудолф най-накрая се появи отново. Беше почти два часът следобед. Потегли направо към офиса си в Северен Бедфорд, на запад от прочутата улица със скъпи магазини Родео Драйв. Рудолф приемаше пациентите си там. Най-вече пациентки. Доктор Рудолф беше пластичен хирург. Като такъв можеше да *твори* и да *оформя*. Жените зависеха от него. И всички негови пациентки сами го избираха.

Проследихме го до дома му към седем часа. Пет-шестстотин хиляди годишно, мислех си аз. Това беше повече, отколкото аз можех да изкарам за десет години. Това ли бяха парите, от които той имаше нужда, за да бъде Джентълмен? И Казанова ли беше богат? И той ли беше лекар? Това ли им позволяваше да извършват своите съвършени престъпления?

Такива въпроси се рояха в главата ми.

Напипах едно картонче в джоба на панталоните си. Бях почнал да съставям списък с най-важното, което ми беше известно за Казанова и Джентълмена. Непрекъснато добавях или изключвах чертите, които

ми се струваха определящи за психологическия им профил. Носех картончето със себе си през цялото време.

КАЗАНОВА	ДЖЕНТЪЛМЕНА
колекционер	раздава цветя — сексуален смисъл?
харем	изключително жесток и опасен
артистичен, организиран	отвлеча красиви млади жени от всички типове
различни маски... за изразяване на настроения или личности?	подчертано организиран; липса на артистичност в убийствата
лекар?	лекар
твърди, че „обича“ жертвите	студен и безличен като касапин
вкус към насилие	жадува за признание и слава
знае за мен	вероятно богат — апартамент на покрива на небостъргач
Дали не се състезава с Гари Сонеджи?	завършил медицинския колеж на „Дюк“ през 1986 г.
Или с Джентълмена от Лос Анджелис?	израснал в Северна Каролина

Докато двамата с Кейт си клатехме краката пред небостъргача, в който живееше, аз продължих да размишлявам върху връзката между Рудолф и Казанова. Дойде ми на ум за едно психологическо състояние, което пасваше на техния случай. Нарича се близначно сдвояване и можеше да се окаже търсеният ключ. Близначното сдвояване направо можеше да обясни странната връзка между чудовищата. То се предизвиква от необходимостта да влезеш във връзка с някого и обикновено се среща при самотни хора. След като веднъж се „сдвоят“, близнаците се превръщат в „едно цяло“, стават зависими един от друг, а често пъти и маниакално привързани. Понякога развиват остра форма на съперничество.

Близначното сдвояване е нещо като пристрастяване към естественото общуване по двойки. Нещо като членство в таен клуб. Само двама души и никакви тайни пароли. В негативната си форма

това е образуване на сплав от двама души в името на техните индивидуални потребности, които са ненормални и при единия, и при другия.

Изложих теорията си пред Кейт. Тя също беше близначка.

— Много често в тези близначни взаимоотношения едната фигура доминира — казах аз. — Така ли беше между теб и сестра ти?

— Като че ли аз доминирах над Кристин — отговори Кейт.

— Аз получавах добри оценки в училище. Бях нахална понякога. Тя дори ме наричаше „нахалитет“ в гимназията. Че и с по-лоши имена от това.

— Доминиращият близнак може да действа според поведенческия модел на мъжката роля — казах аз. Сега и двамата говорехме като лекари. — Но доминиращата фигура може и да не е умелият манипулатор от двамата.

— Както вероятно допускаш, аз съм чела това-онова по този въпрос — каза Кейт и се усмихна. — Близначното сдвояване създава изключително здрава структура, в рамките на която двойката може да действа по сложни начини. Нали така?

— Напълно сте права, доктор Мактиърнън. В случая с Казанова и Джентълмена всеки от тях може да разчита на личност, която му е едновременно закрилник и поддръжник. Може би точно това е причината, поради която постигат толкова добри резултати. Всеки разполага със своя собствена, неотменима и много ефективна система за емоционална подкрепа.

Имаше обаче още един въпрос, който отекваше високо в главата ми. Как са се запознали? Дали е било в „Дюк“? Дали и Казанова е следвал там? Имаше логика. Освен това ми напомняше за случая Лепълд-Луб^[1] в Чикаго. Две много умни момчета, особени момчета, които играят заедно забранени игри. Споделят сатанински мисли и мръсни тайни, защото са самотни и няма с кого другото да си говорят... близначно сдвояване в неговата най-разрушителна форма.

Не беше ли това първата стъпка към разрешаването на загадката? Бяха ли Казанова и Джентълмена близначно сдвоени? Заедно ли работеха? За какво им беше тази гнусна игричка? И що за игра е това?

— Дай да потрошим баровските му прозорци с крика на колата — предложи Кейт. Тя се чувстваше по същия начин.

Искаше ни се да видим сметката на тези пораснали Лепълд и Луб.

[1] През 1924 г. Натаниел Лепълд и Ричард Луб, синове на милионери от Чикаго и близки приятели с изключително висок коефициент на интелигентност, решават за развлечение да убият някого, убедени, че са суперчовеци и всичко им е позволено. Причакват пред училище четиринайсетгодишно момче, избрано наслуки, качват го в колата си и го умъртвяват. Почти веднага са заловени и осъдени. — Б.ред. ↑

Стрелката на часовника стигна и отмина осем часа. Може би доктор Уил Рудолф не беше Джентълмена. Репортерката на „Лос Анджелис Таймс“ Бет Либерман може би беше сгрешила. Сега вече нямаше как да я попитаме.

Двамата с Кейт дърдорехме за „Лейкърс“ без Меджик Джонсън и Карим, за последния албум на Арон Невил, за съвместния живот на Хилари и Бил Клинтън, за предимствата на „Джонс Хопкинс“ пред медицинския колеж в университета на Северна Каролина.

Помежду ни все още прелитаха странни искри. Бях направил няколко неофициални терапевтични сеанса с Кейт и веднъж я бях хипнотизирал. Освен това се боях от лумването на какъвто и да било огън между нас. Какво ми ставаше? Време беше да започна живота си отначало, да преодолее загубата на Мария. Бях си помислил, че съм открил нещо прекрасно в една жена на име Джези Фланаган, но тя остави в мен празнота, която едва ли щях да запълня.

Най-сетне се разговорихме с Кейт на теми, по-близки до сърцето. Тя ме попита защо така се притеснявам от нови връзки (защото жена ми почина; защото последната ми връзка се оказа пълен провал; заради двете ми деца). Аз я попитах защо се опасява от стабилни връзки (страхувала се, че ще умре от рак на яйчниците или белия дроб като сестрите си, че любовникът ѝ може да умре или да я изостави, тоест, че тя ще продължи да губи близки хора).

— Лика-прилика сме — поклатих глава накрая и се засмях.

— Може би и двамата изпитваме ужас да не изгубим някого отново — каза Кейт. — Може би е по-добре да обичаш и да губиш, отколкото да се страхуваш.

Преди да успеем да навлезем в същността на трънливия въпрос, доктор Уил Рудолф най-сетне се появи. Погледнах часовника на пулта за управление. Беше единайсет и двацет.

Беше се изтупал само в черно и явно отиваше на купон. Идеално скроен блейзер, поло, прилепнали панталони, шикарни каубойски

ботуши. Този път се качи в бял рейндж роувър. Изглеждаше гладко обръснат. Вероятно беше подремнал. Завидях му за това.

— Черно върху черно за добрия чичко доктор — каза Кейт с напрегната усмивка. — Убийствено облекло, а?

— Може би е канен на вечеря — рекох. — Това се казва кошмарна идея. Вечеря с жените и после ги убива.

— Така поне прониква без проблеми в жилищата им. Какъв мръсник. Двама невероятни мръсници на свобода.

Запалих мотора и последвахме Рудолф. Не виждах агентите на ФБР, но бях сигурен, че са наблизо.

Бюрото все още не беше привлякло местната полиция в акцията. Това бе опасна игра, но не и безполезна от гледна точка на ФБР. Те се смятаха за най-добрите във всяко отношение, както и за последна инстанция. Бяха решили, че това е криминален купон на територията на няколко щата и следователно влиза в техния периметър на действие.

[1] Някой в Бюрото беше заложил много на този случай.

— Вампирите винаги ловуват през нощта — каза Кейт, когато се отправихме към южната част на града. — Точно такива чувства навява тази история, Алекс. „Джентълмена“ от Брам Стокър [2]. Една истинска история на ужасите.

Знаех какво изпитва. Аз не правех изключение.

— Той е чудовище. Само дето сам е създал себе си. Както и Казанова. Това е друга обща черта. Брам Стоукър, Мери Шели — те са писали само за чудовища в човешки облик, които се скитат по света. Сега пред нас са двама ненормални, които материализират извратените си фантазии. Ама че страна...

— Или я обичай, или я напускай — каза Кейт напевно и ми намигна.

Бях минал през достатъчно такива полицейски акции в кариерата си, та бях станал доста добър. Пресметнах, че съм станал поне кандидат на науките в следенето по време на случая „Сонеджи — Мърфи“. Доколкото виждах, засега феберейските служби на Западното крайбрежие не падаха по-долу.

Агентите Асаро и Косгроув се обадиха по радиото още щом потеглихме. Те ръководеха екипа, който следеше Уил Рудолф. Все още не знаехме дали той е Джентълмена. Нямахме доказателство. Сега-засега не можехме да посегнем върху доктор Рудолф.

Следвахме рейндж роувъра в западна посока. Рудолф най-сетне зави по Сънсет Булевард и продължи надолу към крайбрежната магистрала. После се насочи на север. Забелязах, че внимателно спазва ограниченията на скоростта в рамките на града, но щом излезе на междуградската магистрала, направо полетя.

— Къде отива, да го вземат мътните? Сърцето ми се е качило в гърлото — призна накрая Кейт.

— Не се тревожи. Май си е страшничко да го преследваме през нощта — успокоих я аз. Наистина се чувствах така, сякаш бяхме сами с него. Къде, по дяволите, отиваше? На лов ли? Ако начинът му на живот не се беше променил, той беше длъжен в скоро време да извърши ново убийство. Вероятно беше като разгонен.

Пътуването се оказа много дълго. Гледахме как звездите осветяват калифорнийската нощ. Шест часа по-късно все още се движехме по магистралата. Най-сетне рейндж роувърът зави покрай някаква странна дървена табела, на която между другото пишеше: „Щатски парк Биг Сур“.

Сякаш за да разсеем съмненията си, че наистина се намираме в Биг Сур, минахме покрай прастара камионетка със стикер, на който пишеше: ПРЕДСТАВЕТЕ СИ ИНДУСТРИАЛНИЯ КОЛАПС.

— Представете си как доктор Уил Рудолф получава инсулт — тихо изръмжа Кейт.

Бях погледнал часовника си, когато напуснахме магистралата.

— Минава три. Става късно за него, ако наистина е решил да се забърка в нещо сериозно тази нощ.

Надявах се, че е така.

— Ако някой изобщо се е съмнявал, сега е моментът да се убеди, че докторът е вампир-кръволок — промърмори Кейт. Ръцете ѝ бяха здраво скръстени пред гърдите почти от самото начало на пътуването. — Отива да спи в любимия си гроб.

— А ние ще го промушим с дървен кол през сърцето — додадох аз.

И двамата бяхме гроги. Аз пих едно хапче по време на пътуването. Кейт отказа. Заяви, че знаела прекалено много за хапчетата и хранела подозрения към повечето от тях.

Подминахме група пътни табели: Пойнт Сур, Пфайфър Бийч, Биг Сур Лодж, Вентана, Институт „Исейлън“. Уил Рудолф пое в

посока към Биг Сур Лодж, каньона Сикамор, Бочърс Геп Кемпграундс.

— Надявах се да отиде в „Исейлън“ — саркастично отбеляза Кейт. — Да се научи да медитира, да се оправи с душевния си безпорядък.

— Какво, по дяволите, се кани да прави? — запитах се аз на глас. Какво правеха двамата с Казанова? Засега не можех да си представя. — Може би скривалището му е някъде из тези гори, Кейт — предположих аз. — Може би и той като Казанова има къща на ужасите.

„Близначно сдвояване“, помислих си отново. Беше много правдоподобно. Паралелни пътеки в спринта на двете чудовища. Къде обаче се срещаха? Дали ловуваха понякога заедно? Подозирах, че е така.

Белият рейндж роувър се носеше шеметно по хълмистия криволичещ път, водещ на изток от океана. Стари мрачни секвой се низеха от двете страни на тясната пътна ивица. Бледата пълна луна сякаш се движеше заедно с роувъра, следваше го.

Оставих го на сигурна дистанция пред нас, та чак го изгубих от поглед. Огромните ели като че ли плуваха покрай нашата кола. Тъмни сенки в живота, фаровете ни осветиха един яркожълт надпис: „Непроходимо при дъжд или сняг“.

— Ето го, Алекс — предупреждението на Кейт дойде твърде късно. — Той е спрял!

Скритите в мрака очи на Джентълмена се втренчиха в нашата кола, когато минахме покрай него и рейндж роувъра.

Той ни беше видял.

[1] Когато престъплението е извършено в рамките на един щат, то е от компетенция на щатската полиция. ФБР има право да действа, когато става дума за повече от един щат или когато престъплението е „федерално“, например отвличане. — Б.ред. ↑

[2] Авторът на „Дракула“. — Б.ред. ↑

Доктор Уил Рудолф сви в някакъв изровен черен път. Беше се привел в роувъра и събираше нещо от задната седалка. Изглежда нашата кола със студен, изпитателен поглед.

Продължих със същата скорост по черния път, гарниран с надвиснали, чворести черни клони. Няколкостотин метра по-нататък на един завой намалих скоростта и се насочих към тесния банкет на пътя. Паркирах пред изкривен крайпътен знак, който обещавахе още опасни завои.

— Спря пред някакво дървено бунгало — съобщих по радиостанцията на ФБР в колата. — Застанал е извън роувъра.

— Видяхме. Сгасихме го, Алекс — отговори ми гласът на Джон Асаро. — В момента сме от другата страна на бунгалото. Вътре изглежда тъмно. Той светва лампата. *Ел паис grande дел сур*^[1]. Едно време испанците така са наричали тази местност. Идеалното място да заловим това копеле.

Ние с Кейт слязохме от колата. Тя ми се видя малко бледа, но това бе разбираемо. Температурата беше към пет градуса, ако не и пониска, и планинският въздух бе ободряващо хладен. Но Кейт не трепереше от влажния студ.

— Скоро ще го спипаме — казах й аз. — Той започва да прави грешки.

— Това може да е друга къща на ужасите. Ти беше прав — рече тя тихо. Очите й бяха вперени право напред. Толкова неспокойна я бях виждал само при първата ми среща с нея в болницата. — Чувствам се по същия начин, Алекс... чувствам се почти по същия начин. Зловещо. Май не съм много храбра, а?

— Повярвай ми, Кейт, и аз не се чувствам особено смел в този момент.

Гъстата мъгла като че ли никога нямаше да се вдигне. Имах чувството, че стомахът ми е препълнен с лед и киселини. Трябваше да тръгваме.

Насочихме се към тъмната завеса от дървета, стигаща до самото бунгало.

Северният вятър свистеше и виеше сред високите секвой и ели. Нямах представа какво ни очаква там.

— Мамка му — прошепна Кейт своята равностойка от нощните ни преживявания. — Не се шегувам, Алекс.

— Ще го имам предвид.

Ел паис grande дел сур в три часа през нощта. Рудолф беше дошъл в един самотен ъгъл на края на света. Казанова също имаше къща вдън горите на юга. Изчезваща къща, където държеше своята колекция от млади жени.

Замислих се за пълните с кошмарни привидения дневници в „Лос Анджелис Таймс“. Дали Нейоми не беше преместена тук поради някаква налудничава психопатска причина? Може би беше затворена в това бунгало или някъде наблизо?

Внезапно се заковах на място. Чувах песента на звънчета, клатени от вятъра в клоните на дърветата и тя звучеше особено зловещо при тези обстоятелства. Точно пред мен се виждаше малко бунгало. Беше розово, с бели врати и бели кантове на прозорците. Доста симпатично лятно бунгало.

— Оставил е светлината за нас — прошепна Кейт зад мен. — Помня, че Казанова пускаше силен рокендрол, когато беше в къщата.

Предполагах, че за нея е мъчително да се връща отново към пленничеството си, да го възкресява в паметта си.

— Виждаш ли някакви прилики с това бунгало? — попитах аз. Стараех се да бъда спокоен вътрешно, опитвах се да се подготвя за срещата с Джентълмена.

— Не. Аз съм виждала другата къща само отвътре, Алекс. Да се надяваме, че тази поне няма да изчезне.

— Надявам се на много други неща в този момент. Ще прибавя и това в списъка.

Бунгалото имаше островърх покрив и вероятно беше предназначено за почивка през уикенда. Доколкото можех да преценя отвън, имаше три или четири спални.

Когато се приближихме, извадих моя „Глок“. Напоследък това беше най-модното оръжие в Лос Анджелис. Тежи към половин

килограм, когато е зареден, и почти не се забелязва под дрехите. Предполагах, че ще се представи отлично и в *el pauc grande del sur*.

Кейт се движеше плътно зад мен и ние продължихме да се приближаваме към полянката сред дърветата, която служеше за заден двор на бунгалото. Всъщност светеха две лампи, които трепкаха и привличаха насекоми. Едната беше на предната веранда. Втората беше в задната част на бунгалото. Започнах да си пробивам път натам. Махнах на Кейт да остане на място. Тя ме послуша.

Това може да е Джентълмена, предупредих се сам. Придвижвай се много бавно. Може да е капан. Всичко може да се случи. Оттук нататък нищо не може да се предвиди.

Можех да погледна през прозореца на задната спалня. Намирах се на по-малко от три метра от стената на бунгалото, а най-вероятно и от масовия убиец, който изправи косите на Западното крайбрежие. Тогава го видях.

Доктор Уил Рудолф крачеше напред-назад из малката стая и си говореше сам. Изглеждаше възбуден. Беше обгърнал с две ръце раменете си. Когато се приближих още малко, видях, че диша тежко. Не беше в добра форма. Сцената ми напомни за „тихите стаи“ в психиатричните болници, където пациентите отиват понякога, за да дадат воля на своите проблеми и непостоянни емоции.

Изведнъж Рудолф извика на някой... но в стаята нямаше никой, освен него. Лицето и вратът му бяха кървавочервени и той продължи да крещи, да крещи... на никого! Крещеше от дъното на дробовете си. Вените му щяха да се пръснат всеки момент.

Тръпки ме побиха от вида му и аз бавно се отдалечих от бунгалото.

Все още чувах гласа му, чувах думите да кънтят в ушите ми:

— Върви на майната си, Казанова! Целувай си шибаните момичета сам отсега нататък!

[1] Голямата южна страна (исп.). — Б.ред. ↑

— Какво, по дяволите, прави Крос? — попита агент Джон Асаро своя партньор. Те се намираха сред гъстата гора от другата страна на бунгалото в Биг Сур. Бунгалото напомняше на Асаро за първия албум на „Дъ Бенд“ — „Музика от Голямата Розовина“. Имаше чувството, че едва ли не всеки момент от мъглата ще се появят хипита.

— Може Крос да си пада по надничане в чужди спални, Джони. Откъде да знам? Той е гуру, психоаналитик на извратени типове. Човек на Кайл Крейг — каза Рей Косгроув и сви рамене.

— Това да не би да означава, че може да прави каквото му скимне?

— Най-вероятно — отново сви рамене Косгроув. Беше видял прекалено много идиотски ситуации по време на кариерата си в Бюрото, за да се впечатли от това.

— Преди всичко — каза Косгроув, — независимо дали ни харесва, или не, той има благословията на Вашингтон.

— Мразя Вашингтон със страст, която просто не иска да ме напусне — каза Асаро.

— Всички мразят Вашингтон, Джони. Второ, Крос поне ми прави впечатление на професионалист. Не гони евтина слава. Трето — продължи по-възрастният и по-опитен партньор — и най-важно, онова, с което разполагаме срещу доктор Рудолф, едва ли може да мине за убедително доказателство, че той е нашият мръсник. Иначе щяхме да алармираме полицията на Лос Анджелис, армията, флота и морската пехота.

— Може би преди смъртта си госпожица Либерман е допуснала грешка, като е вкарала името му в компютъра.

— Тя определено е допуснала някъде грешка, Джони. Може интуицията ѝ да е била изцяло погрешна.

— А може би Уил Рудолф е бивше гадже на репортерката? И тя просто несъзнателно е написала името му в персоналния си компютър.

— Съмнително. Но възможно — каза Косгроув.

— Какво гледаме сега — доктор Рудолф или как доктор Крос гледа доктор Рудолф? — попита Асаро.

— Добре казано, колега.

— Може би поне доктор Крос и доктор Мактиърнън ще ни осигурят малко развлечение.

— Слушай, на това море капитан няма — каза Реймънд Косгроув. Усмиваше се. Мислеше си, че цялата работа вероятно е лов на зелен хайвер, но нямаше да му е за пръв път. Дори и да беше така, това бе един мащабен и отблъскващ случай. Вече беше обхванал няколко щата и всяка възможна нишка се проследяваше с отмъстителна страст. Връзка между двама серийни мръсници от единия до другия бряг!

Ето защо той и неговият партньор, както и двамата други агенти на ФБР, щяха да висят през цялата нощ и цялата сутрин, ако се наложеше. Щяха да изпълнят дълга си и да наблюдават лятното бунгало на един пластичен хирург от Лос Анджелис, който можеше да се окаже наистина страшен убиец, но можеше и да е просто един пластичен хирург от Лос Анджелис.

Те щяха да наблюдават Алекс Крос и доктор Мактиърнън и да гадаят за техните отношения. Косгроув не беше в настроение за нито едно от тези занимания. От друга страна, това беше голям случай. И ако той наистина успееше да залови Джентълмена, този път славата беше негова. Искаше му се Ал Пачино да изиграе ролята му във филма. Пачино нали играеше роли на испано-американци?

Двамата с Кейт се отдалечихме на сигурно разстояние от бунгалото. Свихме се зад група дебели борови стволоче.

— Чух го да вика — каза Кейт, щом навлязохме сред гъстата гора. — Какво видя, Алекс?

— Видях дявола — казах й истината. — Видях един абсолютно обезумял сатана, който говореше на самия себе си. Ако той не е Джентълмена, значи е ненадминат имитатор.

През следващите няколко часа наблюдавахме скривалището на Рудолф на смени. Така и двамата успяхме да си починем малко. Към шест сутринта аз се срещнах с отбора на ФБР и те ми дадоха джобна радиостанция в случай, че ми се наложи спешно да им съобщя нещо. Все още се питах каква част от информацията крият от мен.

Когато доктор Уил Рудолф най-сетне се появи отново навън, вече минаваше един часът в събота следобед. Сребристосиньото сияние на морската мараня се бе изпарило. Сойки прелитаха и крякаха над главите ни. При други обстоятелства това щеше да е приятна обстановка за уикенд в планината.

Доктор Рудолф се изкъпа под един варосан открит душ от задната страна на бунгалото. Беше мускулист, с гладък и твърд корем, изглеждаше пъргав и в отлична форма. Беше изключително хубав. Подскачаше и танцуваше наоколо съвсем гол.

— Той е толкова невероятно самоуверен, Алекс — каза Кейт, докато наблюдавахме Рудолф от гората. — Погледни го само.

Всичко това приличаше на някакъв изчанчен ритуал. Дали този танц не бе част от начина му на действие?

След като свърши с душа, той прекоси задния двор и отиде до една малка градинка с диви цветя. Откъсна десетина стръка и ги отнесе в къщата. Джентълмена вече се бе запасил със задължителните за него цветя! Какво следваше?

В четири следобед Рудолф отново излезе през задната врата на бунгалото. Носеше тесни черни дънки, чисто бяла фланелка с джобове,

черни кожени сандали. Метна се на рейндж роувъра и потегли към магистралата.

На три километра на юг по крайбрежния път той отби в един ресторант. Двамата с Кейт изчакахме известно време до пясъчния крайпътен банкет, след което последвахме роувъра на широкия препълнен паркинг. От тонколоните, скрити сред дърветата, с все сила се носеше „Илектрик лейдиленд“ на Джими Хендрикс.

— Може би е просто един средностатистически разгонен лекар — каза Кейт, когато влязохме в паркинга и започнахме да търсим свободно място.

— Не. Той е Джентълмена, разбрахме ли се? Той е нашият калифорнийски касапин.

Вече не хранех никакви съмнения след онова, което бях видял и през нощта, и на сутринта.

Ресторантът се казваше „Непенти“ и беше претъпкан с добре изглеждащи хора между двацет и трийсет години, но тук-там имаше и застаряващи хипита, някои от които бяха на шестдесет и повече години. Беше пълно с избелени дънки, бански костюми по последна дума на модата, разноцветни джапанки, скъпи спортни обувки с грайфери.

Имаше и много привлекателни жени, както забелязах. Всякакви възрасти, всякакви размери, всякакви етнически типове. Целуни момичетата.

Всъщност бях чувал за „Непенти“. През шейсетте години е било модно и прочуто място, но още преди това Орсън Уелс купил главозамайващо красиво имение, където се намирал ресторантът, за Рита Хейуърт.

Ние с Кейт гледахме как доктор Рудолф действа в бара. Той беше учтив. Усмивка за барманката. Засмяха се заедно. Той се оглеждаше и сериозно преценяваше качествата на няколко привлекателни жени. Очевидно обаче те не бяха достатъчно хубави за него.

После реши да излезе на широката каменна тераса с изглед към Тихия океан. По скъпата уредба звучеше музика от седемдесетте и осемдесетте. „Грейтфул дед“, „Доорс“, „Ийгълс“. Сега бяха пуснали „Хотел «Калифорния»“.

— Мястото е идеално за него, Алекс. Каквото и да се кани да прави, мътните да го вземат, трудно щеше да се спре на по-подходящо

място.

— Кани се да подобри рекорда си от шест жертви. В момента търси номер седем — казах аз.

Далече долу на една недостъпна част от плажа се виждаха морски лъвове, кафяви пеликани, корморани. Жалко, че Деймън и Джани не бяха тук да ги видят. Искаше ми се обстоятелствата на моето пребиваване на това място да бяха съвършено различни.

Когато излязохме на терасата, хванах ръката на Кейт.

— Нека се правим, че и ние сме част от тълпата — казах и ѝ намигнах.

— Може би наистина е така — върна ми го Кейт с пресилено намигване.

Наблюдавахме как доктор Рудолф се приближава до една ослепителна руса жена. Тя беше типът на Джентълмена. Най-много двайсет и три години. Стройна фигура. Красиво лице. Беше и типът на Казанова, помислих си, без да искам.

Вълнистата ѝ изсветляла от слънцето коса падаше чак до тънката талия. Носеше рокля на червени и жълти цветя, която се спускаше до черните ѝ боти с грайфери в европейски стил. Движенията ѝ бяха леки и плавни. Пиеше чаша шампанско.

Все още не бях забелязал агентите Косгроув и Асаро, което леко ме изнервяше.

— Тя е прекрасна, нали? Просто съвършена — прошепна Кейт.
— Не можем да му позволим да я нарани, Алекс. Не бива да допуснем да се случи нещо лошо на горкото момиче.

— Няма — казах аз, — но трябва да го хванем при самото действие, да го арестуваме поне за отвличане, ако не друго. Трябва ни доказателство, че той е Джентълмена.

Най-сетне забелязах Джон Асаро сред тълпата на бара. Беше облечен с жълта фланелка и се сливаше идеално с обстановката. Не можах да мерна Рей Косгроув или някой от другите агенти, което всъщност беше добър знак.

Рудолф и младата руса жена като че ли се бяха харесали от пръв поглед. Тя явно беше общителна и обичаше шегите. Имаше съвършени бели зъби и усмивката ѝ бе ослепителна. Нямахме как да не привлече вниманието сред претъпканото помещение. Мозъкът ми постепенно се

приближаваше към точката на свръхнатоварване. Ние наблюдавахме Джентълмена по време на работа.

— Той излиза на лов... и просто ей така — Кейт щракна с пръсти — ги сваля. Получава почти всяка жена, която поиска. Това е неговият номер. Толкова е просто. Начинът, по който изглежда, е онова, което ги сваля. Той има вид на млад бунтар и освен това е наистина много красив. Тази комбинация е неустоима за някои жени. Тя го оставя да си въобразява, че е успял да я заплени с остроумните си приказки, а всъщност цялата работа е в това, че той е жесток пич.

— Значи тя просто го сваля? — попитах аз. — Сваля нашия пич касапин?

Кейт кимна, без да откъсва очи от двойката.

— Да, тя свали Джентълмена. Той също я желаше, разбира се. Басирам се, че това е номерът, с който ги печели, и точно поради това не може да бъде заловен.

— Това обаче не е начинът, по който действа Казанова, нали?

— Може би Казанова не изглежда добре — обърна се Кейт и ме погледна. — Това може би обяснява маските, които носи. Може да е грозен или обезобразен и да се срамува от външния си вид.

Аз имах друга теория за Казанова и неговите маски, но не ми се говореше точно сега.

Джентълмена и новата му приятелка си поръчаха бургери „Амброзия“, специалитета на заведението. Същото направихме и ние с Кейт. След като сме отседнали в рая... Двамата останаха в заведението до към седем часа и после станаха да си ходят.

Ние с Кейт също станахме. Всъщност аз си прекарвах доста добре, въпреки зловещите обстоятелства. Нашата маса имаше изглед към брега. Долу Тихият океан се блъскаше в черната стена от гладки скали и се чуваше силният рев на морските лъвове.

Направи ми впечатление, че те не се докоснаха, докато вървяха към паркинга. Предположих, че единият от двамата е тайно стеснителен.

Доктор Уил Рудолф учтиво задържа вратата на своя рейндж роувър и русокосата се смееше, докато влизаше в колата. Той направи лек, елегантен поклон до вратата. Джентълмен.

„Тя го избра“, мислех си аз. Това не беше отвличане. Тя все още сама решаваше.

Нямаше за какво да се заловим, нямаше за какво да го заловим.
Съвършени престъпления.
На двата бряга.

Проследихме рейндж роувъра на дискретна дистанция чак до бунгалото. Паркирах на половин километър нагоре по пътя. Сърцето ми биеше силно и гръмко. Това беше мигът на истината, сега щеше да става каквото ще става.

Двамата с Кейт притичахме между дърветата и се прикрихме на сигурно място. Бяхме на по-малко от петдесет метра от скривалището на доктор Рудолф. Студената влажна мъгла от океана пълзеше към нас и аз усещах как студът прониква направо през обувките ми.

Джентълмена беше в бунгалото пред нас. Какво се канеше да направи?

Имах чувството, че стомахът ми е празен и свит. Искаше ми се да се нахвърля върху Джентълмена. Не ми се мислеше колко пъти доктор Уил Рудолф е правил това преди. Отвеждал е някоя млада жена. Обезобразявал я е. Отнасял е вкъщи крака, очи, пръсти, човешко сърце. Сувенири.

Хвърлих поглед към ръчния си часовник. Рудолф беше прекарал само няколко минути в бунгалото с младата руса жена от „Непенти“. Забелязах раздвижване между дърветата от другата страна на къщата. ФБР беше там. Започвах да настръхвам.

— Алекс, ами ако я убие? — попита Кейт. Беше застанала близо до мен и усещах топлината на тялото ѝ. Тя знаеше какво означава да си пленник в къща на ужасите. Разбираше опасността по-добре от всеки друг.

— Той няма навика да сграбчва жертвите си и да ги убива незабавно. Джентълмена си има табиет — отговорих аз. Държал е всяка една от жертвите си в течение на един ден. Обича да си играе. Няма да наруши процедурата и сега.

Вярвах в това, но не бях сигурен. Може би доктор Рудолф знаеше, че сме отвън... може би ни предизвикваше да го заловим. Може би, може би, може би.

Спомних си проследяването на лудия Гари Сонеджи-Мърфи. Едва се удържах да не се втурна към бунгалото. Да използвам

шансовете ни още сега. Можехме да открием вътре физически доказателства за другите убийства. Може би там се пазеха липсващите части от телата на жертвите. Може би той извършваше самите убийства тук, в Биг Сур. А може пък да ни беше подготвил друга изненада. Драмата се разиграваше на по-малко от петдесет метра.

— Ще се опитам да се приближа още малко — казах най-накрая на Кейт. — Трябва да видя какво става вътре.

— Добре — прошепна Кейт.

Разговорът ни беше прекъснат неочаквано. От бунгалото се понесе смразяващ вик.

— Помощ! Помощ! Има ли някой да ми помогне! — викаше русата жена.

Хукнах с всички сили към най-близката врата на бунгалото. Същото направиха поне още петима мъже с тъмносини якета от другата страна на къщата. Сред тях забелязах Асаро и Косгроув.

На якетата пишеше *ФБР*. Фосфоресциращо жълто на моркосин фон.

Деветият кръг на ада се отвори в Биг Сур. Всеки момент щяхме да се срещнем с Джентълмена.

Пристигнах пръв, или поне така ми се стори. Хвърлих се с цялата си тежест върху дебелата дървена врата. Тя не поддаде. При втория опит рамката се разцепи и вратата зейна с мъчително изпращяване. Нахлух в бунгалото с изваден пистолет.

Видях малката кухня и тесния коридор, който водеше към една от спалните. Русата жена от „Непенти“ лежеше съвършено гола, извита на една страна, върху старинно легло с месингови табли. По цялото ѝ тяло бяха разхвърляни диви цветя. Китките ѝ бяха оковани в белезници отзад, близо до кръста. Изпитваше болка, но поне беше жива. Джентълмена не беше там.

Чух силен грохот отвън, резкият звук на огнестрелно оръжие. Най-малко шест изстрела отекнаха светкавично един след друг като канонада от мощни фойерверки.

— Господи, не го убивайте! — изкрещях аз и изскочих от бунгалото.

В гората цареше пълен хаос! Рейндж роувърът вече се носеше бясно на заден ход по черния път, когато излязох навън. Двама от хората на ФБР лежаха на земята. Единият беше агент Рей Косгроув. Останалите откриха огън по рейндж роувъра.

Страничното стъкло експлодира. Назъбени дупки цъфнаха по металната броня на колата. Всъдеходната машина излезе от пътя, колелата ѝ се въртяха бясно сред пръстта и чакъла.

— Не го убивайте! — изкрещях отново. Никой не ме погледна в шеметната лудница на този момент.

Търчах сред дърветата, опитвайки се да пресека пътя на Рудолф, ако се насочи на запад, обратно по магистралата. Стигнах там точно в момента, в който роувърът се поднесе и направи свистящ завой, за да излезе на пътя. Един изстрел отнесе другото странично стъкло. Страхотно! Сега вече ФБР стреляше и по двама ни.

Сграбчих дръжката на вратата към предната седалка и дръпнах с всичка сила. Беше заключена. Рудолф се опита да даде газ, но аз се бях вкопчил здраво. Роувърът въртеше на празни обороти, все още затынал

в лепкавата кал. Това ми даде време да сграбча рамката на покрива със свободната си ръка. Метнах се на покрива.

Той най-сетне изкара роувъра на асфалтираната магистрала и даде газ. Засили колата, след което рязко удари спирачките.

Бях предвидил това. Лицето ми бе прилепено плътно към бронята на колата, която още беше топла от продължителния престой на припек на паркинга край „Непенти“. Ръцете и краката ми бяха разперени към ръбовете на покрива.

Нямаше да се дам, поне доколкото зависеше от мен. Той беше убил най-малко шест жени и аз трябваше да разбера дали Нейоми е още жива. Той познаваше Казанова и знаеше за Шуши.

Рудолф отново даде газ и моторът изрева из дън механичната си утроба при опита да ме раздруса неудържимо. Носеше се като вятър по магистралата.

Дървета и стари телефонни постове прелитаха край мен, сливайки се в неясни, бясно сменящи се кадри. Препускащите ели, секвой и планински лози приличаха на променливи картинки от калейдоскоп. Повечето листа бяха кафеникавозелени, бодливи като лозите в долината Напа. Имах странна гледна точка към света.

Не бих казал, че се наслаждавах на гледката. Използвах цялата си сила, за да се задържа на покрива.

Рудолф караше бясно по тесния криволичещ път, стигайки до сто-сто и двайсет километра в час, и то в участъци, където дори осемдесет километра бяха опасна скорост.

Агентите на ФБР или по-скоро това, което беше останало от тях, не успяха да го заловят. Пък и как да го направят? Трябваше да се върнат на бегот до колите си. Вероятно бяха на няколко минути след нас.

Започнахме да се разминаваме с други коли, приближавайки се до крайбрежната магистрала. Шофьорите ни гледаха втрещено. Запитах се какво ли си мисли в този момент Рудолф. Вече не се опитваше да ме изхвърли от покрива. Какви възможности му оставаха? И най-вече какво възнамеряваше са предприеме като следваща стъпка?

И двамата бяхме вкопчени в мъртва хватка. Един от нас обаче трябваше да надвие. Уил Рудолф винаги е бил прекалено умен, за да бъде заловен. Надали щеше да се остави да бъде спрян точно сега. Как обаче щеше да се отърве от поредната заплаха?

Чух шумното дизелово пръхтене на микробус фолксваген. Видях как задният му ръб се приближава бързо. Профучахме покрай него, сякаш се бе заковал на място.

Колкото повече се приближавахме към крайбрежната магистрала, толкова по-гъста ставаше редицата в отсрещното платно. Повечето бяха тийнейджъри, тръгнали на вечерни купони. Някои от тях сочеха роувъра и си мислеха, че това е голям майтап. Просто някакъв задник от Биг Сур се упражнява в акробатика. Някакъв дърт майтапчия, поркан до козирката с текила.

Какъв, по дяволите, беше следващият му ход?

Рудолф не си правеше труд да намалява по пълния със завои, изключително натоварен път. Шофьорите в отсрещното платно ядосано натискаха клаксоните. Никой не направи нищо, за да ни спре. Какво можеха да направят? Какво можех да направя аз? Да се държа толкова здраво, колкото ми стигаха силите, и да се моля.

Широка ивица сиво-син океан блесна през плетеницата от секвои и ели. Чувах рок музика, която гърмеше от бавно движения се парад от коли в отсрещното платно. Във въздуха се носеше странен музикален колаж: поп, рап, гръндж, рок отпреди трийсет години.

Още една вълна от океанскосиньо се изплиска в очите ми. Залязващото слънце хвърляше златното си зарево върху безкрайната редица от ели. Гларуси и чайки описваха бавни кръгове над дърветата. Тогава точно отпред видях цялата безкрайна лента на крайбрежната магистрала.

Какво, по дяволите, правеше този човек? Не можеше да кара така до Лос Анджелис. Или беше дотолкова откачен, че да опита? Рано или късно трябваше да спре за бензин. Ами тогава?

Движението по магистралата беше слабо в северна посока, но натоварено в южна. Рейндж роувърът все още се носеше със сто километра в час, ако не и повече. Това превишаваше, значително скоростта, която някой би могъл да си позволи по криволичетия път, особено на изхода към пълната с автомобили крайбрежна магистрала.

Рудолф не намали, макар че приближавахме магистралата! Виждах семейни комбита, открити коли, автомобили със задно и предно предаване. Просто поредната щура събота вечер на Северното калифорнийско крайбрежие, но този път щяхме да си изкараме къде-къде по-щуро.

Бяхме на петдесет метра от магистралата. Той караше със същата бясна скорост. Ръцете ми се вкочаниха и изтръпнаха. Гърлото ми беше пресъхнало от изгорели газове. Нямах представа още колко мога да издържа. В този момент изведнъж се досетих какво възнамерява да направи.

— Копеле мръсно! — изкрещях аз, просто за да изкрещя нещо. Залепих се още по-здраво за страничните метални релси на покрива.

Рудолф имаше план за бягство. Намирахме се само на десет-петнайсет метра от магистралата, не повече.

В момента, в който роувърът стигна острия завой, Рудолф рязко заби спирачки. Адското скърцане на гумите беше ужасяващо особено оттам, откъдето го чувах аз. Някакъв брадат мъж в минаващия покрай нас разноцветен джип изкрещя:

— Намали бе, задник такъв!

„Кой задник? — помислих си аз. — Този задник тук върху покрива определено искаше да намали.“

Свърхтежкият роувър продължи да се влачи още няколко метра, след което започна да се мята надясно, наляво, пак надясно.

Сега вече настана пълна лудница. Клаксоните виеха в един глас от всички страни на магистралата. Шофьори и пътници не можеха да повярват на очите си, или по-точно на абсурда, който всеки момент щеше да се стовари върху тях откъм страничния път.

Рудолф съзнателно се държеше напълно идиотски на кормилото. Той искаше роувърът да се завърти в обратна посока.

Гумите продължаваха да квичат като животни на заколение и роувърът се плъзна наляво, докато накрая се обърна с лице на юг, макар че всъщност се канеше да потегли на запад. След това насочи задницата си право напред и се понесе в обратна посока.

Щяхме да се врежем в движението на задна скорост! Щяхме да се блъснем. Бях сигурен, че и двамата ще загинем намясто. Образите на Деймън и Джани проблеснаха пред очите ми.

Нямах представа колко бързо се движим, когато се ударихме странично в един сребристосин джип. Дори не се опитах да се задържа за релсите на покрива. Съсредоточих се, за да отпусна тялото си, да се подготвя за съкрушителен, вероятно смъртоносен удар в следващите няколко секунди.

Изкрещях, но гласът ми се изгуби в оглушителния стържещ трясък на сблъсъка, рева на клаксоните, писъците на зрителите.

Почти съжалих, че вече съм лишен от нескончаемия трафик на коли в северна посока, когато изхвърчах от покрива на колата. Още клаксони завиха. Летях във въздуха свършено свободно. Морският вятър вледеняваше и щипеше лицето ми. Приземяването щеше да е катастрофално.

Понесох се в полет сред димната синя мъгла, която бе паднала между Тихия океан и крайбрежната магистрала. Ударих се в дебалите

клони на една ела. Докато падах сред дерящите клони, аз осъзнах, че Джентълмена ще избяга.

Скачай напред. Давай. Превърти се, свий главата към краката!

Бях жестоко разтърсен и насинен от катастрофата и падането, но като че ли няхах натрошени кости. Екип на Бърза помощ ме прегледа на мястото на катастрофата. Искаха да ме изследват по-основно в близката болница, да ме подложат на тестове и да ме сложат под наблюдение, но аз имах други планове за през нощта.

Джентълмена се разхождаше на свобода. Той бе приватизирал някаква кола и се бе отправил на север. Колата вече бе намерена, но не и доктор Рудолф. Поне до този момент.

Когато пристигна на ужасната сцена на магистралата, Кейт избухна като реактивен снаряд. Тя също настоя да отида в местната болница. Агент Косгроув вече беше приет там като пациент. Проведохме разгорещен спор, но в крайна сметка двамата хванахме последния полет от Монтерей. Върнахме се в Лос Анджелис.

Вече бях провел два разговора с Кайл Крейг. Екипи на ФБР бяха разположени около апартамента на Рудолф в Лос Анджелис, но никой не очакваше Джентълмена да се върне там. В момента претърсвах къщата му. Искях да присъствам. Трябваше да видя как точно е живял.

По време на полета Кейт продължи да демонстрира загриженост за физическото ми състояние.

— Алекс, трябва да отидеш в болница веднага щом пристигнем в Лос Анджелис. Говоря сериозно. Отправяш се към болницата веднага след приземяването. Хей! Чуваш ли какво ти говоря?

— Слушам те, Кейт. Освен това по една случайност съм съгласен с думите ти. В основни линии.

— Алекс, това не е отговор, а шикалкавене.

Знаех, че е права, но няхахме време за болнични процедури тази нощ. Следата на доктор Уил Рудолф бе още гореща и може би не беше късно да надушим миризмата ѝ, за да го настигнем през следващите няколко часа. Шансът беше минимален, но до утре следата на Джентълмена щеше да е вече лед студена.

— Може да имаш вътрешен кръвоизлив, без изобщо да подозираш за това — продължи да преследва целта си Кейт. — Може да умреш, както си седиш в самолета.

— Имам няколко прегадни синини и контузии и ме боли навсякъде. Имам данни за първокласни ожулвания по цялата дясна страна, на която се приземих при първите няколко рикошета. Имам неотложна нужда да видя апартамента му, преди да са го разпарчетосали. Трябва да видя как живее този мръсник.

— С половин милион, че и повече годишно? Повярвай ми. Живее си екстра — отговори Кейт. — За сметка на това ти самият може да си в лоша форма. Човешките същества не рикошират.

— Ами как да ти кажа, черните човешки същества рикошират. Наложило ни се е да усвоим това уникално умение, за да оцелеем. Щом се ударим в земята, веднага рикошираме.

Кейт не се засмя на шегата ми. Тя скръсти ръце пред гърдите си и се вторачи в малкото прозорче на самолета. Беше ми ядосана за втори път в рамките на един час. Това би трябвало да означава, че е загрижена за мен.

Продължихме в този дух през останалата част от полета до Лос Анджелис. Към края аз кротко задряхах на рамото на Кейт. Никакви усложнения. Никакъв излишен багаж. Много, много приятно.

За жалост калифорнийската нощ беше все още твърде млада и по всяка вероятност криеше огромни рискове за всеки, свързан с разследването. Когато пристигнахме в апартамента на Рудолф на последния етаж на един небостъргач в Уилшайър Комсток, полицията щъкаше навсякъде. Както и федералното бюро. Истинска полицейска лудница.

Още отдалече видяхме проблясващите червени и сини алармени лампи. Местната полиция беше обзета от справедлив гняв, задето ФБР я бе държало настрана от случая. Това беше много гаден, много политизиран, много болезнен номер. Не за първи път ФБР проявяваше своеволие спрямо местно управление на полицията. Беше ми се случвало у дома във Вашингтон. Много пъти.

Отрядът на местната преса също присъстваше в пълен състав. На полесражението се бяха явили вестниците, телевизионният канал на Лос Анджелис, радиото и дори няколко филмови продуценти. Не бях особено щастлив от факта, че толкова много репортери разпознаха мен и Кейт от пръв поглед.

Те ни подвикваха, докато ние бързо си пробивахме път през полицейските редици и барикадите.

— Кейт, отделете ни няколко минути!

— Дайте изявление!

— Доктор Крос, Рудолф ли е Джентълмена?

— Как се провали акцията в Биг Сур?

— Това ли е апартаментът на убиеца?

— Никакви коментари засега — казах аз, опитвайки се да не вдигам нито главата, нито очите си.

— От моя страна също — добави Кейт.

Полицията и ФБР ни пуснаха в апартамента на Джентълмена. Техническият персонал работеше с пълна пара в почти всички стаи на луксозното жилище. Кой знае защо детективите на Лос Анджелис изглеждаха по-интелигентни, по-приятни за окото и по-богати от ченгетата в другите градове.

Стаите бяха оскъдно обзаведени, сякаш никой не живееше в тях. Повечето мебели бяха кожени, но с много детайли от хром и мрамор. Само ъгли, никакви извивки. Картините по стените бяха модерни и някак си потискащи. Приличаше на музей, но с много огледала и лъскави плоскости.

Имаше няколко интересни детайла, може би ключови следи.

Отбелязвай си всичко. Води си бележки. Запомняй.

Долапът в столовата съдържаше прибори от чисто сребро, костен порцелан, скъпи ленени салфетки. Джентълмена умееше да си подрежда масата.

На бюрото му имаше официална хартия за писма и пликове с елегантен сребърен кант. Винаги Джентълмен.

Един екземпляр от „Джобна енциклопедия на вината“ на Хю Джонсън лежеше на кухненската маса.

Сред десетината скъпи костюма имаше и цели два смокинга. Дрешникът беше малък, тесен и без нито една прашинка. По-скоро килер, отколкото хранилище за дрехите му.

Нашият странен, странен Джентълмен.

Отидох при Кейт след едночасова обиколка из жилището. Бях прочел докладите на местната полиция. Бях разговарял с повечето технически лица, но засега не разполагаха с нищо. На всички нас това ни се струваше невъзможно. Бяха докарали най-модерното лазерно оборудване от центъра на Лос Анджелис. Рудолф все трябваше да е оставил някъде следи. Но не! Поне засега това бе най-близкият паралел с Казанова.

— Как си, Алекс? — попита Кейт. — Страхувам се, че през последния час се изгубих в собствения си свят.

Бяхме застанали на прозореца, от който се откриваше гледка към булевард Уилшайър и „Лос Анджелис Кънтри К्लъб“. Десетки бляскащи коли и осветени сгради в тъмнината. Една смущаваща реклама на Калвин Клайн грееше в края на улицата. Изобразяваше гол модел върху канапе. Мания, възвествяваше рекламата. *Само за мъже.*

— За кой ли път се опомням като от лош сън — каза Кейт. — Всички отвратителни кошмари на света най-неочаквано ме връхлетяха, Алекс. Откриха ли нещо?

Поклатих глава, наблюдавайки отраженията ни в тъмното стъкло.

— Направо е влудяващо. Рудолф също извършва „свършени“ престъпления. Експертите може би ще успеят да докажат идентичността на влакна от дрехите му с находки от местопрестъпленията, но Рудолф е невероятно предпазлив. Мисля, че знае много за съдебните доказателства.

— По този въпрос много се пише напоследък. Повечето лекари имат отлични способности за усвояване на техническа информация.

Кимнах. И аз си мислех същото. Кейт имаше данни за детектив. Изглеждаше изморена. Запитах се дали и аз изглеждам толкова изморен, колкото се чувствах.

— Няма смисъл да повдигаш въпроса. Няма да отида в болницата сега. Но мисля, че тук нямаме повече работа за тази нощ. Загубихме го, мътните да го вземат, загубихме ги и двамата.

Напуснахме шикарният апартамент на Уил Рудолф точно в два часа през нощта. В Северна Каролина беше пет сутринта. Виеше ми се свят. На Кейт също. И двамата не бяхме в час.

Преумора, изтощение, възможни вътрешни наранявания, всичко се сливаше в едно. Може и друг път да съм се чувствал по този начин, но, честно казано, не си спомнях, пък и нямах желание да се ровя из паметта си. Строполихме се в първата от нашите стаи в момента, в който се добрахме до „Холидей Ин“.

— Как си? Не ми изглеждаш особено добре — попита Кейт и извади слушалка и уред за мерене на кръвно налягане от пътния си сак. Тя изобщо не приемаше отговори като „не“, „в никакъв случай“ или „няма да стане“.

Въздъгнах.

— Не съм дошъл за преглед на физическите ми параметри — казах с най-голямата решителност, която успях да си придам при дадените обстоятелства.

— Свали си ризата, детектив Крос — нареди ми Кейт. — Не ми усложнявай излишно деня. Или по-скоро нощта.

Започнах да си свалям ризата през главата. Издадох нещо средно между стон и крясък. Самото сваляне на ризата ми причиняваше непоносима болка. Може би наистина бях сериозно наранен.

— О, ти си направо супер и екстра — усмихна се доктор Мактиърнън и ми намигна. — Дори ризата не можеш да си свалиш.

Тя се приближи до мен, много близо до мен и започна да преслушва дишането ми със слушалката. Аз можех да чуя дишането ѝ без помощта на какъвто и да било уред. Харесваше ми биенето на сърцето ѝ толкова близо до мен.

Провери състоянието на раменната ми лопатка. После вдигна ръката ми и аз изквичах от болка. Може би се бях пребил по-зле, отколкото си мислех. Но по-скоро тя не ме докосваше по най-нежния начин, докато ме преглеждаше.

След това ме сръга в корема и ребрата. Видях звезди, но дори не гъкнах в знак на протест.

— Боли ли те така? — попита.

— Не. Може би. Да, малко. Добре де, доста. Ох! Тук не чак толкова. Ох!

— Да те блъсне кола не спада към начините за поддържане на средно статистическото човешко тяло в шампионска форма — каза тя. Отново докосваше ребрата ми, този път по-внимателно.

— Планът ми не беше такъв — казах аз, защитавайки се по единствения възможен начин.

— И какъв беше твоят план?

— В Биг Сур ми мина през ума, че той вероятно знае къде е Нейоми и не можех да му позволя да се измъкне. Окончателният ми план беше да я намеря. И все още е.

Кейт използва и двете си ръце, за да опипа гръдния ми кош. Натисна ме, но не прекалено. Попита ме дали боли, когато си поемам дъх.

— Честно казано, да, особено от тази страна — отговорих аз. — Много приятно пипаш.

— Ъхъ. Сега панталоните, Алекс. Може да задържиш гащите, ако така ще се чувстваш по-добре.

В дикцията ѝ все още се долавяше леко фъфлене.

— Не е необходимо да се забавляваш чак толкова неприкрито, дявол да те вземе.

Неочаквано се бях разсънил напълно. Обаче ми харесваше как Кейт ме докосва. Много ми харесваше. Между нас започваха да прелитат друг вид искри.

Свалих си панталоните. Но не можех да стигна до чорапите, нямаше начин.

— Хм. Всъщност не е толкова зле — сподели тя мнението си, но така и не разбрах за какво точно. Започна да ми става горещо в хотелската стая.

— Много натъртвания — обобщи тя. — Ще ми се да имам поддръка една тубичка бацитрацин. Това е антибиотик.

— И аз си помислих същото.

— Кръвното ти налягане е малко високо, но не смятам, че имаш нещо счупено — заяви тя. — Не ми харесва обаче изменението на

цвета в областта на корема и лявото ти бедро. Утре ще чувстваш възпаление и вдървяване на мускулите и ще трябва да минем през „Седърс-Синай“ за няколко рентгенови снимки. Разбрахме ли се?

В интерес на истината аз се почувствах малко по-добре, след като Кейт ме прегледа и ме увери, че няма да пукна внезапно през нощта.

— Дадено. Не минава ден, без да сключим по някоя сделка. Благодаря за прегледа, докторе.

— За мен беше чест — усмихна се тя най-сетне. — Приличаш малко на Мохамед Али.

И друг път са ми го казвали.

— В разцвета на силите му — пошегувах се аз. — Обаче танцувам като пеперудка.

— Обзалагам се. Аз жилия като пчеличка — намигна ми тя и отново сбърчи нос. Симпатичен тик.

Целунахме се нежно. Само една съвсем бърза целувка. В нея имаше нещо истинско. Хареса ми вкуса на устните на Кейт и начина, по който прилепваха към моите. Целунахме се още веднъж, може би за да си докажем, че първият път не е било грешка или пък че е било.

Имах чувството, че мога да целувам Кейт цяла нощ, но и двамата се отдръпнахме един от друг.

— Не се ли възхищаваш на моя самоконтрол? — усмихна се тя.

— И да, и не — отговорих аз.

Отново си навлякох противната риза. Това ми коства известно усилие и предизвика адска болка. Непременно щях да отида на рентген утре.

Притиснахме се един към друг върху завивките и се целувахме още малко, докато и двамата не заспахме. Благословен сън.

Аз се събудих пръв. Беше пет и десет сутринта според часовника в хотелската стая.

— Будна ли си, Кейт? — прошепнах.

— Ммм. Вече съм будна.

— Пак ще отидем в апартамента на Джентълмена — съобщих ѝ аз.

Предварително се обадох на агента на ФБР, който отговаряше за операцията. Казах му къде да погледне и какво да търси.

Някога чистият и спретнат апартамент на доктор Уил Рудолф беше неузнаваем. Петстайният апартамент на последния етаж на калифорнийския небостъргач изглеждаше като супермодерна лаборатория по криминалистика. Минаваше шест часът, когато двамата с Кейт отново пристигнахме там. Имах чувството, че ще се спускам по шевовете от догадката, която ме бе осенила.

— Джентълмена ли ти се присъни? — попита Кейт. — Да не би да си имал пророчески сън?

— Ами. Само обработвах информацията. Сега вече съм обработил всичко.

Шест-седем технически експерти от ФБР и детективи от местната полиция още се трудеха. Последният хит на Пърл Джем се носеше от нечие радио. Попзвездата, изглежда, изпитваше дива болка. Широкоекранният телевизор „Мицубиши“ на доктор Рудолф беше пуснат, но звукът бе изключен. Един от експертите ядеше сандвич с яйца, увит в мазна хартия.

Отидох да потърся агента на име Фил Бектън — специалиста на ФБР по психологически профили. Той беше голямо име. Бяха го повикали от Сиатъл, за да събере цялата налична информация за Рудолф и след това да я съпостави с данните за други известни психопати. Ако един специалист по психологически профили си разбира от работата, той би бил наистина незаменим в разследване като това. Бях чул от Кайл Крейг, че Бектън е „дяволски добър“. Бил професор по психология в Станфордския университет, преди да постъпи на работа в Бюрото.

— Напълно ли сте буден? Готов ли сте за това? — попита ме Бектън, когато най-сетне го открих в най-голямата спалня. Беше висок най-малко сто деветдесет и пет сантиметра плюс още пет сантиметра рижа четина. Навсякъде из стаята бяха разпръснати пластмасови торбички и кафяви пликове с доказателствен материал. Бектън носеше очила, а на врата му на верижка висеше още един чифт.

— Не съм сигурен — казах. — Това е доктор Кейт Мактиърнън.

— Приятно ми е — разтърси Бектън ръката ѝ, докато в същото време изучаваше лицето ѝ. За него тя представляваше база данни. Изглеждаше голям чудак, идеален за своята професия. — Вижте там — каза, като посочи към другия край на стаята. Хората на ФБР вече бяха преместили вградения шкаф с дрехите на Джентълмена. — Уцелихте десетката. Открихме фалшива стена, която нашият доктор Рудолф Хес е монтирал зад мършавия си гардероб. Отзад има поне петдесет сантиметра допълнително пространство.

Вграденият шкаф за дрехи беше прекалено мършав и нестандартен. Това ми хрумна в мига, преди да заспя предишната нощ. Дрешникът трябваше да е неговото скривалище. Той наистина беше хранилище, но не за скъпите му костюми.

— Там ли е държал сувенирите си? — Направих аз високоинтелигентна догадка.

— Познахте. Отзад има малък фризер. В него е съхранявал частите от човешки тела, които е колекционирал — посочи Бектън запечатаните контейнери. — Краката на Съни Одзава. Пръсти. Две уши с различни обеци, две отделни жертви.

— Какво друго съдържа колекцията? — попитах. Не бях дотърчал, за да гледам крака, уши и пръсти. Неговите трофеи от убийствата на млади момичета в Лос Анджелис.

— Ами, както може би очаквате, след като сте прочели докладите от местопрестъпленията, обичал е да колекционира и бельото им. Току-що събути бикини, сутиени, шорти, женска тениска с надпис „Объркана и смутена“, която още ухае на „Опиум“. Обичал е също да пази снимки, няколко кичура златиста коса. Толкова е акуратен. Всеки трофей е в отделна пластмасова торбичка. От едно до трийсет и едно. На всяка има залепено етикетче с пореден номер.

— Така се запазва ароматът — промърморих аз. — Като опаковки за сандвичи.

Бектън кимна и също се изкиска като глуповат, непохватен тийнейджър. Кейт ни изглежда и двамата, като че ли бяхме чалнати, което си беше самата истина.

— Има и нещо друго, което смятам, че трябва да видите. Това вече ще го оцените. Заповядайте в моя офис.

Върху една проста дървена маса до леглото бяха разположени някои от съкровищата и сувенирите на Джентълмена. По-голямата част

от личното имущество беше вече описана. Изисква се организирана сила, за да заловиш организиран убиец.

Фил Бектън изпразни един от пликовете с размери дванайсет на осемнайсет сантиметра, така че да видя съдържанието му. Отвътре изпадна една-единствена снимка. Беше на млад мъж, вероятно на двайсет и една-две години. Състоянието на снимката, както и дрехите, с които беше облечен мъжът, ме караха да мисля, че фотографията е била направена преди осем до десет години.

Косата на тила ми започна да се изправя. Прочистих гърлото си.

— Кой според вас е това?

— Познавате ли този мъж, доктор Мактиърнън? — обърна се Фил Бектън към Кейт. — Виждали ли сте го някога?

— Ами... не знам — отговори Кейт. Тя преглътна с мъка. В спалнята на Джентълмена цареше тишина. Отвън, по улиците на Лос Анджелис, оранжевочервеният блясък на утрото заливаше града.

Бектън ми подаде метални щипци, които държеше подръка в горния джоб на самото си.

— Огледайте я внимателно за всички съществени белези. Също като онези бейзболни картички, които едно време колекционирахме като деца. Поне нас в Портланд ни беше заразила тази мания.

Помислих си, че Бектън е колекционирал много повече неща от бейзболни картички. Внимателно обърнах снимката.

На гърба имаше прегледен надпис. Напомни ми за начина, по който мама Нана надписва всяка отделна фотография у дома.

— Понякога човек забравя хората, Алекс. Дори тези, които са се снимали с теб — казваше ми тя. — Сега не ми вярваш, но след време ще разбереш.

Не смятах, че Уил Рудолф би могъл да забрави лицето на снимката, но той въпреки това беше написал името. Главата ми леко се замая. Най-сетне пробив. Държах го точно под носа си с щипци на ФБР.

Д-р Уик Сакс, гласеше надписът на снимката.

Лекар, помислих си аз. Още един лекар. Виж ти.

Дърам, Северна Каролина, продължаваше надписът.

Той беше от Юга.

Казанова, беше написал Рудолф.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

БЛИЗНАЧНО СДВОЯВАНЕ

Нейоми Крос се събуди от рок музика, която гърмеше от тонколониите в стената. Разпозна Блэк Крос. Лампите на тавана светваха и угасваха. Тя скочи от леглото, бързо навлече измачканите си дънки и едно поло и изтича до вратата на стаята.

Силната музика и ярко святкащите лампи бяха сигнал за предстояща среща. „Нещо ужасно се е случило“, помисли си тя. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Казанова отвори вратата с ритник. Носеше впити дънки, ботуши с грайфери, черно кожено яке. Маската му беше изрисувана с тебеширени резки, наподобяващи светкавици. Той бе изпаднал в неистова ярост. Нейоми никога не го беше виждала толкова разгневен.

— В дневната! Веднага! — изкрещя той, като я сграбчи за ръката и я изхвърли от стаята.

Подът на тесния коридор беше влажен и студен под босите ѝ крака. Тя бе забравила да си obuе сандалите. Сега беше късно да се връща за тях. Вървеше в крачка с останалите жени. Две от тях пристъпваха почти редом до нея. Нейоми се изненада, когато една от жените бързо се обърна и я погледна. Очите ѝ бяха много големи и тъмнозелени. Нейоми я беше нарекла Зелените очи.

— Аз съм Кристин Майлс — прошепна забързано жената. — Трябва да направим нещо, за да си помогнем. Трябва да си опитаме късмета. И то скоро.

Нейоми не каза нищо в отговор, но се протегна и леко докосна ръката на Зелените очи.

Всеки контакт беше забранен, но сега ѝ бе необходимо просто да докосне друго човешко същество в този ужасяващ затвор. Взря се в очите на жената и видя в тях предизвикателство. Никакъв страх. Това я накара да се почувства по-добре. Двете бяха успели да се сближат — по някакъв необясним начин.

Пленничките в коридора крадешком поглеждаха към Нейоми, докато бавно и тихо крачеха към дневната на странната къща. Очите им бяха тъмни и празни. Някои от тях бяха вече без грим и външният

им вид изплаши Нейоми. Ставаше все по-зле с всеки изминал ден, откакто Кейт Мактиърнън успя някак си да избяга.

Казанова беше довел ново момиче в къщата. Ана Милър. Тя бе нарушила правилата на къщата, също като Кейт. Нейоми бе чула как жената вика за помощ и Казанова може би също я беше чул. Трудно бе да се предвиди кога идва и си отива. Той се придържаше към много странно разписание. Напоследък ги оставяше сами за все по-дълги периоди. Нямаше да ги пусне да си отидат. Това беше една от неговите лъжи. Нейоми разбираше, че става опасно за всички тях.

Усети нещо отчаяно във въздуха. Струваше й се, че чува викове за помощ някъде отпред и се опита да успокои нарастващите си страхове и надигащата се паника. Тя бе живяла в бедните квартали на Вашингтон. Беше виждала ужаси и преди. Две от приятелките й бяха убити, когато беше на шестнайсет години.

И тогава го чу. Гласът му беше особен, писклив. Откачен.

— Влизайте направо, момичета. Не се стеснявайте. Не се тълпете на вратата! Заповядайте, заповядайте. Присъединете се към партито.

Казанова се надвикваше с хормоналния рокендрол, който дънеше през стените. Нейоми затвори очи за секунда. Опита се да се стегне. *Не искам да виждам това, каквото и да е то.*

Най-сетне влезе в стаята. Тялото й се разтрепери. Това, което видя, беше по-страшно от всичко видяно в бедните вашингтонски квартали. Трябваше да захапе юмрука си, за да не се разпищи.

Едно високо стройно тяло описваше бавни кръгове, увиснало на таванските греди. Жената беше гола с изключение на сребристосините чорапи, свлечени по дългите й крака. Синя обувка с висок ток се поклащаше на единия й крак. Другата обувка беше паднала на пода и се търкаляше в страни. Устните на момичето бяха вече моравосини и езикът й бе провиснал между тях. Очите й бяха широко отворени, пълни с ужас и болка. „Това трябва да е Ана“, помисли си Нейоми. Момичето, което бе викало за помощ. Тя бе нарушила правилата. Беше казала, че името й е Ана Милър. *Бедната Ана. Която и да си била, преди да те отвлече.*

Казанова изключи музиката и заговори спокойно иззад маската си. Говореше така, сякаш нищо не се беше случило.

— Името ѝ е Ана Милър и тя сама си причини това. Разбирате ли какво ви казвам? Тя заговорничеше през стените, приказваше за бягство. Оттук не може да се избяга!

Нейоми потръпна. Погледна към Зелените очи и кимна. Да, трябваше да си опитат късмета, и то скоро.

Джентълмена бе в Стоунмен Лейк, щата Аризона, за да си поиграе. Утрото беше чудесно за тази цел. Ведро и студено, а във въздуха се носеше мирис на запалена камина.

Той бе паркирал в гората сред няколко големи скални отломъка, точно до селския път. Никой не можеше да го види. Седна и се замисли за начина, по който всичко трябваше да протече. Наблюдаваше с присвити очи уютната къща с бели греди. Усещаше как звярът взема връх. Преображението. Особената страст, която го придружаваше. Джекил и Хайд.

Видя как един мъж излиза от къщата и се качва на сребристия форд аеростар. Съпругът, изглежда, бързаше, сигурно закъсняваше за работа. Съпругата беше останала сама, може би още се излежаваше. Казваше се Джулиет Монтгомъри.

Малко след осем часа той помъкна към къщата една празна туба за бензин. Ако някой случайно го видеше, нямаше да има проблеми. Трябваше му бензин за взетата под наем кола.

Никой не го видя. Най-вероятно нямаше жива душа на километри наоколо.

Джентълмена изкачи стъпалата на предната веранда. Спря за миг, после внимателно натисна дръжката на вратата. Стори му се невероятно, че хората в Стоунмен Лейк не си заключват вратите.

Господи, как обичаше това... живееше заради това... заради тези мигове като господин Хайд.

Джулиет си приготвяше закуска. Чуваше я как ту си тананика, ту пее думите на песента, мотаейки се из кухнята. Ароматът и прашенето на пържещия се бекон му напомниха за неговия роден дом в Ашвил.

Баща му бе истинският джентълмен. Армейски полковник, изпълнен с гордост и надменност поради този факт. Корав задник, който никога не беше доволен от своя син. Голям поклонник на дебелия кожен колан като метод за въдворяване на дисциплина. Обичаше да крещи с цялата мощ на белите си дробове, докато го премазваше от бой. Отгледа съвършения син. Отличен студент и

спортист. Високи отличия в медицинския колеж на „Дюк“. Чудовище с човешки облик.

Наблюдаваше Джулиет Монтгомъри от вратата на нейната безупречно чиста кухня. Щорите на прозорците бяха вдигнати и стаята беше обляна със слънчева светлина. Тя все така си пееше — една стара песен на Джими Хендрикс, наречена „Пясъчни замъци“. Неочаквана мелодия за такава прекрасна дама.

Обичаше да я гледа така — когато тя си мислеше, че е сама. Как си тананика нещо, което би се притеснила да изпее пред него. Как внимателно подрежда трите резена бекон да се отцедят от мазнината върху хартиената салфетка в тон с бежово-кафявите тапети на кухнята.

Джулиет беше облечена с искрящо бял памучен пеньоар, който се развяваше около бедрата ѝ, докато се движеше между печката и масата. Тя бе на двайсет и пет години. Дълги крака на балерина, приятно загорели от слънцето. Боси крака върху кухненския линолеум. Златиста коса, която тя не забравяше да срещне, преди да слезе долу за закуска.

На рафта имаше комплект ножове на специална поставка. Той взе месарския нож. Острието издаде тих звън, когато, без да ще, докосна една кана от неръждаема стомана.

Тя се обърна. Много красив профил. Току-що измитото лице, лъщящо. Джулиет също се харесваше. Той отлично знаеше, че е така.

— Кой сте вие? Какво правите в къщата ми?

Думите се отрониха на пресекулки. Лицето ѝ беше бяло като пеньоара.

„Сега действай бързо“, помисли си той.

Сграбчи Джулиет и вдигна месарския нож. Алюзии за „Психо“ на Хичкок, а също и за „Шевет“. Дълбокомислена мелодрама.

— Не ме карай да те наранявам. Всичко зависи от теб — каза ѝ той нежно.

Тя спря писъка, преди да излезе от устата ѝ, но той остана в очите ѝ. Той харесваше израза на лицето ѝ. Живееше заради него.

— Няма да те нараня, ако ти не се опиташ да ме нараниш. Разбрахме ли се?

Тя отсечено кимна с глава. Няколко пъти. Синьо-зелените ѝ очи бяха странно извъртени. Тя се боеше да мръдне прекалено рязко с глава от страх, че той ще я пореже.

Джулиет въздъхна. Чудесно. Изглежда му вярваше донякъде. Гласът му имаше точно такъв ефект върху хората. Стилът му, изисканите маниери. Господин Хайд. Джентълмена.

Тя се взираше дълбоко в очите му, търсейки някакво обяснение. Той беше виждал този въпросителен поглед толкова пъти. Защо, мълчаливо питаха очите.

— Сега ще ти сваля бикините. Без съмнение това ти се е случвало и преди, така че нямаш основание за паника. Имаш най-меката, най-нежната кожа. Говоря сериозно — каза Джентълмена.

Месарският нож се врязва светкавично.

— Аз те харесвам, Джулиет, наистина те харесвам... доколкото изобщо съм способен да харесвам някого — прошепна Джентълмена с най-нежния си глас.

Кейт Мактиърнън беше отново у дома. У дома, у дома, хопатропа, тралала. Първата ѝ работа беше да се обади на сестра си Керъл Ан, която сега живееше чак в щата Мейн. След това се обади на няколко близки приятели в Чапъл Хил. Увери ги, че всичко е наред.

Това бяха пълни глупости, разбира се. Нищо не беше наред, но защо да ги притеснява? Не беше в характера ѝ да досажда на другите със собствените си неразрешими проблеми.

Алекс не искаше тя да се прибира у дома, но Кейт просто не можеше да постъпи по друг начин. Това беше нейният дом. Опитва да се поуспокои или поне да сложи някакъв ред в лудницата, която цареше в главата ѝ. Пи бяло вино и гледа вечерната програма по телевизията. Не беше правила това от години. От векове!

Алекс Крос вече ѝ липсваше, и то повече, отколкото искаше да си признае. Да си остане въщи и да гледа телевизия, беше добро изпитание, но тя се проваляше жестоко. Понякога беше такава патка.

Нищо нямаше да излезе между нея и Алекс.

Тя щеше просто да си седи в своя кошмарен апартамент. Да си пие евтиното „Пино ноар“. Да си гледа тъпия, полуромантичен холивудски филм. Да се страхува.

Да става каквото ще. Тя нямаше да си мръдне пръста, дявол да го вземе. Щеше да си калява характера.

Трябваше обаче да си признае, че се страхува да стои сама в собствения си дом. Мразеше това чувство. Искеше цялата тази шибана лудост да свърши, но нямаше как. Никакъв шанс. Все още две ужасяващи чудовища бродеха на свобода навън.

Продължи да се вслушва в плашещите звуци, които издаваше къщата. Всички тези скърцащи дъски. Блъскащите се капаци на прозорците. Камбанките, които бе окачила на старата секвоя отвън. Напомниха ѝ за бунгалото в Биг Сур.

Най-накрая заспа, но в скута ѝ все още се крепеше чашата за вино, която всъщност беше бурканче от конфитюр. Чашата беше

свещена реликва от къщата в Западна Вирджиния. Често пъти петте сестри се бяха били за нея на закуска.

Чашата се килна и се разля по завивките на леглото. Голяма работа. Кейт беше мъртвопияна. Поне за една нощ.

Обикновено не пиеше много. Това „Пино ноар“ я тресна като товарните влакове, които тракаха през Бърч, когато беше дете. Събуди се в три часа през нощта с пулсиращо главоболие и изтича в банята, където повърна.

Образи от „Психо“ проблеснаха в съзнанието ѝ и тя се преви над тоалетната чиния. Отново си спомни за посещението на Казанова. Той беше в банята, нали? *Не, разбира се, че го нямаше тук... моля те, Господи, стига толкова. Стига толкова... сега... веднага!*

Тя се върна в леглото и се мушна под одеялото. Чувахе как вятърът блъска капациите на прозорците. Чувахе тези тъпи камбанки. Замисли се за смъртта — за майка си, за Сюзан, за Марджъри, за Кристин. Всички си отидоха. Кейт дръпна одеялото над главата си. Отново се чувстваше като малко момиченце, което се страхува от Торбалан. Окей, можеше да се справи с това.

Проблемът беше, че *виждаше* Казанова и кошмарната смъртна маска в момента, в който си затвореше очите. Не можеше да се отърве от една мисъл, погребана на дъното на сърцето ѝ: той щеше да дойде пак.

В седем часа сутринта телефонът ѝ иззвъня. Беше Алекс.

— Кейт, аз бях в къщата му — каза той.

Към десет часа през нощта, в която се прибрахме от Калифорния, карах към дърамския жилищен район Хоуп Вали. Отивах сам да видя Казанова. Доктор Крос отново се беше метнал на седлото.

Имаше няколко следи, които според мен бяха от съществено значение за разгадаване на случая. Първо, простият факт, че и двамата извършваха „свършени престъпления“. Второ, проблемът с близкочното сдвояване, взаимозависимостта между Казанова и Джентълмена. Трето, тайната на изчезващата къща.

Нещо трябваше да изскочи от едно или от всички тези парчета информация. Може би нещо щеше да се случи след малко в дърамското предградие Хоуп Вали. Надявах се да е така.

Карах бавно по Олд Чапъл Хил Стрийт, докато стигнах портата за баровските имоти на Хоуп Вали. Беше официална, иззидана от бели тухли във формата на портал. Обзе ме чувството, че нямам право да навлизам отвъд вратата и може би съм първият чернокож, който минава оттам без работническа престилка.

Знаех, че си насилвам късмета, но трябваше да видя къде живее доктор Уик Сакс. Трябваше да почувствам всичко, свързано с него, да го опозная по-добре, и то без да губя време.

Улиците на Хоуп Вали не следваха прави линии. Тази, по която се движех, нямаше нито бордюри, нито канавки, а и много малко лампи светеха. Околността беше объркващо хълмиста и докато карах колата, имах чувството, че съм се загубил и се движа из някакъв огромен лабиринт. Повечето къщи бяха в стила на южняшката готика, стари и скъпи. Представата за убиеца, който живее на нашата улица, никога не ме бе завладявала по-силно.

Доктор Уик Сакс живееше в масивна къща от червени тухли, издигната на един от най-високите хълмове.

Капаците на прозорците бяха боядисани в бяло, в тон с корнизите. Къщата изглеждаше прекалено скъпа за един университетски преподавател, дори и да е от „Дюк“ — този „Харвард на Юга“.

Всички прозорци бяха тъмни и черни като катран. Единствената светлина идваше от месингова лампа, поклащаща се пред входната врата.

Вече знаех, че Уик Сакс има жена и две малки деца. Жена му беше медицинска сестра в Университетската болница на „Дюк“. ФБР беше проверило препоръките ѝ. Тя се ползваше с отлична репутация и всички се бяха изказали много ласкаво за нея. Дъщерята на Сакс, Фей Ан, беше на седем години, а синът му Нейтън — на десет.

Помислих си, че ФБР вероятно ме е наблюдавало през цялото време, докато съм карал към къщата на Сакс, но не ми пукаше. Зачудих се дали и Кайл Крейг е с тях... той беше изцяло погълнат от този омерзителен случай, почти колкото и самият аз. Кайл също беше учил в „Дюк“. И за него ли случаят беше нещо лично? Колко лично?

Погледът ми бавно се плъзна по фасадата на къщата, а после по добре поддържаната зелена площ отпред. Всичко бе изключително подредено, всъщност направо съвършено.

Вече бях разбрал, че чудовищата в човешки облик могат да живеят навсякъде; някои от най-умните сред тях избираха най-обикновени, типично американски къщи. Точно като къщата, която проучвах в този момент. Чудовищата са буквално навсякъде. В Америка има епидемия, която излиза извън контрол и цифрите са плашещи. На нас се падат почти седемдесет и пет процента от ловците на хора. На Европа се падат останалите, като начело са Англия, Германия и Франция. Масовите убийци променят облика на съвременните криминални разследвания във всички градове и села на Америка.

Проучих каквото можах от външността на къщата. От югоизточната страна имаше флоридска стая — така ги наричаха тези стаи-градини. Имаше и вътрешно заградено дворче с размерите на просторен хол. Ливадата беше засята с райграс и бе поддържана в идеален вид. Никакви плевели, никакви бурени, никакъв мъх дори.

Постланата с каменни плочи пътечка беше старателно подравнена и нито едно случайно стръкче трева не надничаше измежду камъните. Те от своя страна идеално пасваха с цвета на тухлите, от които бе изградена къщата.

Съвършено.

Педантично.

Седях си в колата и усещах как главата ми всеки момент ще се пръсне от напрежение и стрес. Оставих двигателя включен, в случай че семейство Сакс неочаквано се прибере у дома.

Бях наясно какво искам да направя, какво трябва да направя и какво планирам да правя през следващите няколко часа. Трябваше да проникна в къщата. Запитах се дали ФБР ще се опита да ме спре, но реших, че едва ли има такава вероятност. Смятах, че в действителност те искат аз да нахълтам вътре и да огледам обстановката. Знаехме много малко за доктор Сакс. Аз все още не участвах официално в преследването на Казанова и можех да върша неща, забранени за другите. Бях предвиден за ролята на „заблудения куршум“. Такава беше сделката ми с Кайл Крейг.

Шуши беше скрита някъде или поне аз се молах да е още жива. Надявах се, че всички изчезнали жени са живи. Неговият харем. Неговите одалиски. Неговата колекция от красиви необикновени жени.

Изключих двигателя и си поех дълбоко въздух, преди да слеза от колата.

Приведох се и бързо преминах по влажната ливада. Палми и оформени лехи с азалии стояха в шпалир пред къщата. Едно червено детско колело със сребристи знаменца, закачени на ръчките, беше подпряно отстрани на верандата.

Колко мило, помислих си аз. Колелото на детето на Казанова.

Фалшивият, безупречен живот на Казанова. Безупречната му маскировка. Голямата му лоша шега с всички нас. Средният му пръст, насочен срещу света.

Внимателно се прокрадвах към вътрешното дворче, покрито с бели керамични плочи. Отстрани имаше бордюр от същите тухли, с които бе построена къщата. Забелязах, че пълзящи лишей се бяха прокраднали сред червените тухли на стената. Може би той не беше толкова безупречен в края на краищата.

Бързо пресякох дворчето, приближавайки се към флоридската стая. Вече нямаше връщане. И преди ми се беше случвало да нахлувам незаконно в името на дълга. Това не правеше нещата законни, а просто по-лесни.

Строших малкото прозорче на вратата и се самопоканих вътре. Нищо. Никакъв звук. Не мислех, че Уик Сакс има нужда от алармена

система. Сериозно се съмнявах, че би желал дърамската полиция да разследва евентуално влизане с взлом в дома му.

Първото, което ми направи впечатление, бе познатата миризма на лимонов лак за полиране на мебели. Представителност. Цивилизованост. Ред. Всичко беше само фасада, свършено изпипана маска.

Аз бях в къщата на чудовището.

Отвътре къщата беше също тъй чиста и подредена, както и отвън. Може би дори повече. Красиво, красиво, прекалено красиво.

Изпитвах притеснение и страх, но вече не ми пукаше. Бях свикнал да живея със страха и несигурността. Внимателно минавах от стая в стая. Като че ли всичко си беше на мястото, макар че в къщата живееха две малки деца. Странно, много странно.

Този дом с нещо ми напомняше за апартамента на Рудолф в Лос Анджелис. Сякаш никой не живееше тук. Кой си ти? Покажи ми кой си в действителност, шибано копеле. Това не е истинската ти къща, нали? Познава ли те някой с твоите маски? Джентълмена те познава, нали?

Кухнята беше извадена направо от списание за вътрешна архитектура. Почти всички стаи бяха пълни с антикварни предмети и други прекрасни вещи.

В малкия кабинет бележките и бумагите на университетския преподавател бяха разхвърляни навсякъде, покривайки всички налични повърхности. От него се очакваше да бъде спретнат и подреден, мислех си аз и трупях противоречивите данни. Кой беше той?

Търсех нещо конкретно, но нямах представа къде точно трябва да го диря. Долу в мазето видях тежка дъбова врата. Не беше заключена. Водеше към малка стая с пещ. Изследвах я внимателно. В далечния ъгъл открих друга дървена врата като за килер, за някакво малко и особено място.

Втората врата беше затворена с резе, което аз дръпнах, стараяйки се да вдигам възможно най-малко шум. Чудех се дали тук някъде може да има още стаи. Подземен етаж? Къщата на ужасите? Тунел?

Блъснах дървената врата. Тъмно като в рог. Включих осветлението и влязох в стая около седем метра дълга и дванайсет метра широка. Сърцето ми замря. Коленете ми омекнаха и ми прилоша.

Нямаше жени, нямаше харем, но бях открил стаята, където Уик Сакс се отдаваше на своите фантазии. Тя беше в самата му къща. Скрита в таен ъгъл на мазето му. Стаята не пасваше на дизайна на

горните етажи. Той я беше построил специално за себе си. Обичаше да строи, да създава, нали така?

Специалната стая беше обзаведена като библиотека. Имаше старо дъбово бюро и две червени кожени кресла от двете му страни. Четирите стени бяха облицовани с библиотечни шкафове, пълни с книги и списания. Кръвното ми налягане вероятно бе скочило поне с петдесет единици. Опитвах се да запазя спокойствие, но не ми се удаваше.

Това беше колекция от порнографска и еротична литература. Не само че не бях виждал толкова богата сбирка, но дори не бях чувал някъде да е описано подобно нещо. В стаята имаше най-малко хиляда книги. Четях заглавията им, крачейки бързо от стена до стена, от лавица до лавица.

„Най-странните сексуални актове в любовната практика на всички раси. С илюстрации“.

„Черешки. Издание на Обществото за еротична литература в Ню Йорк“.

„Униженията на Анастасия и Пърл“.

„Харем за всички“.

„Докато тя започне да пищи“.

„Хименът. Медико-юридическо изследване на изнасилването“.

Опитах да се съсредоточа върху онова, което трябваше да свърша тук. Най-напред трябваше да успокоя бученето в главата си.

Исках да оставя на Уик Сакс знак, че съм бил тук, че знам за мръсното му тайно място, че той вече няма тайни. Исках да изпита същите чувства на напрежение, стрес и страх, на които бяхме подложени всички ние. Исках да нараня доктор Уик Сакс. Мразех го със страст, която отиваше отвъд всичко, което можех да си представя.

На бюрото имаше брошура на един разпространител на еротични книги и списания: *Никълъс Соберхаген, 1115 Виктъри Булевард, Стешпън Айлънд, Ню Йорк, до поискване*. Моментално си преписах адреса. Исках да нараня и Никълъс Соберхаген.

Сакс или някой друг беше отбелязал няколко заглавия от брошурата. Прелистих я бързо, наострил уши, дебнейки за звук на кола откъм улицата. Сега вече няха време.

„Орденът на св. Тереза“. Не пропускайте! Тази препечатка от изключително рядкото оригинално издание е направена през 1880 г. Съдържа документални спомени за специфичната употреба на пръчките за бой в женските манастири край Мадрид.

„Виртуозният любовник“. Напрегнатите сексуални авантюри на един танцор в Берлин; различните сексманиаци, на които попада. За всеки сериозен колекционер!

„Освобождаване“. Пръв по рода си роман-тълкувание, основан върху действителни и измислени случки от живота на френския сериен убиец Жил дьо Ре^[1].

Хвърлих едно око върху лавиците зад работното бюро. Колко дълго можех да поставям на изпитание късмета си в тази къща? Ставаше късно и семейство Сакс щяха да се приберат всеки момент. Спрях се пред една лавица точно зад стола му.

Сърцето ми се сви, когато видях няколко книги за Казанова! Прочетох заглавията със затаен дъх.

„Спомените на Казанова“.

„Казанова. 102 еротични гравюри“.

„Най-невероятните нощи от любовта на Казанова“. Помислих си за двете малки деца, които живееха в къщата — Нейтън и Фей Ан, — и ми стана мъчно за тях. Техният баща доктор Уик Сакс се отдаваше на своите налудничави сатанински фантазии в тази стая. Стимулиран от мръсните си книжлета, от еротичната си колекция, той решаваше коя фантазия да превъплъти в реалност. Можех да усетя присъствието на Сакс в стаята. Най-сетне започвах да го опознавам.

Възможно ли бе да държи жените някъде наблизо? Някъде в града, където ние никога няма да се сетим да търсим? Това ли беше причината, поради която нито една от акциите не бе открила къщата на ужасите? Дали тя не се намираше точно в предградията, в най-престижната част на Дърам?

Дали Нейоми не беше наблизо, очаквайки някой да я открие? Колкото по-дълго я държеше затворена, толкова по-опасно ставаше за нея.

Дочух шум от горния етаж и се заслушах, но звукът не се повтори. Сигурно някой електрически уред или вятърът, или пък свободно кръжаща молекула в мозъка ми.

Отдавна беше време да се махам оттук. Втурнах се нагоре по стълбите и претичах през вътрешното дворче. Много ми се искаше да нарисувам кръстче^[2] в брошурата върху бюрото на Сакс, да оставя собствения си знак, но устоях на импулса. Той знаеше кой съм. Беше се свързал с мен още щом пристигнах в Дърам. Сега обаче аз бях този, който не можеше да си удържи нервите!

Прибрах се в хотелската стая малко след полунощ. Чувствах се празен и вцепенен. Адреналинът пулсираше в тялото ми с бесен ритъм.

Телефонът иззвъня в момента, в който прекрачих прага. Противен, настойчив звън на хотелски телефон, който настояваше да вдигна слушалката.

— Кой е, по дяволите? — изръмжах аз.

Беше Кайл Крейг.

— Е? — започна той. — Какво откри?

[1] Става дума за Жил дьо Лавал, барон Дьо Ре (1404–1440), маршал на Франция и сподвижник на Жана д'Арк. Осъден за магьосничество и за множество убийства на малки деца. След шумен съдебен процес е обесен, а след това изгорен. — Б.ред. ↑

[2] Крос на английски значи кръст. — Б.пр. ↑

Отново настъпи утро. Нищо съществено не се беше променило в това вампирско разследване. Кейт все още ми беше партньор. Това си беше неин избор, но аз го одобрих. Тя познаваше Казанова по-добре от всички нас, взети заедно.

Двамата шпионирахме къщата на Сакс, прикрити зад триъгълник от дебели ели край Олд Чапъл Хил Роуд. Днес вече бяхме видели Уик Сакс веднъж. Късметлийски ден.

Чудовището бе станало рано и изглеждаше в отлична форма. Беше висок, с интелигентен вид, пясъчноруса коса, сресана назад, и очила с рогови рамки. Стори ми се изключително добре сложен.

Към седем часа той се осмели да си подаде носа на верандата, за да си прибере сутрешния вестник. Уводното заглавие гласеше: „Дебненето на Казанова продължава“. Издателите на местния вестник нямаха никаква представа колко точно отговарят на истината тези думи.

Сакс хвърли поглед на първата страница, след което с привичен жест сгъна вестника. Нищо интересно за него в днешния брой. Още един банален ден в офиса на серийния убиец.

Малко преди осем часа той излезе, следван от децата си. На лицето му бе цъфнала стокаратова усмивка. Добрият татко води дечицата си на училище.

Момченцето и сестричката му бяха издокарани като манекени на витрината на баровски магазин. Приличаха на малки сладки куклички. ФБР щеше са проследи Сакс и децата до училището.

— Не е ли малко странно, Алекс? За втори път едно след друго участваме в такова следене — каза Кейт. Тя беше аналитична натура и мозъкът ѝ не спираше да разглежда ситуацията от всички ъгли. Беше изцяло погълната от случая, както и аз. Тази сутрин бе облечена в обичайния си стил. Евтини дънки, морскосиня тениска, маратонки. Но въпреки това красотата ѝ грееше. Тя не можеше да я скрие.

— Разследванията на серийни убийци почти винаги са странни. А този е по-странен от обикновено — признах аз. Отново повдигнах

въпроса за близначното сдвояване. Двама мъже с изкривени психики, които няма с кого да общуват истински, няма с кого да споделят. Нямало е кой да ги разбере, докато не са се срещнали. И тогава се поражда силната връзка между двамата убийци. Кейт също беше близначка, но тя бе изпитала благоприятната форма на близначно сдвояване. С Казанова и Джентълмена се бе случило нещо друго.

Уик Сакс се прибра направо след като остави децата в училището. Чухме го да си тананика весело, крачейки към свършената си къща. Двамата с Кейт вече бяхме обсъдили факта, че в края на краищата той е доктор, макар и на философските науки.

През следващите няколко часа не се случи нищо особено. Никакъв признак на живот нито от Сакс, нито от жена му, прекрасната госпожа Казанова.

В единайсет часа Уик Сакс отново напусна къщата на хълма. Беше зарязал лекциите си за днес. Вече бе пропуснал приемния си час в десет часа, ако се вярваше на разписанието, което бях получил от декана Лоуел. Защо? Каква игра беше намислил?

На дъговидната пътека имаше две коли. Той избра тъмночервения открит джагуар с кафяво платнище и дванайсетцилиндров двигател. Другата кола беше черен мерцедес. Не беше зле за преподавателска заплата.

Той излизаше нанякъде. Дали не отиваше да посети своите момичета?

Проследихме спортния джагуар на Уик Сакс по улица Чапъл Хил Роуд. Намалихме скоростта, докато карахме през Хоуп Вали и минавахме покрай солидни къщи, строени през двайсетте и трийсетте години. Сакс, изглежда, не бързаше.

Сега-засега той водеше играта. Ние не разбирахме нито правилата, нито дори каква е тази игра.

Кайл Крейг все още проучваше финансовото му положение с помощта на данъчната служба. Освен това беше пуснал половин дузина агенти да разчовъркат всички нишки, които биха могли да свържат Сакс и Уил Рудолф в миналото. Те несъмнено са били колеги в „Дюк“. Отлични студенти. Членували са в един и същ елитен студентски клуб. Познавали са се, но не са били близки приятели в колежа, или поне така е изглеждало. Всъщност и Кайл е учил по това време в „Дюк“ — в юридическия колеж. И също е бил член на онзи студентски клуб — „Фи Бета Капа“.

Кога ли се е състояло самото близначно сдвояване? Как се е появила тази силна, необикновена връзка? Нещо не ми се връзваше в отношенията между Рудолф и Сакс.

— Ами ако той надуе джагуара? — попита Кейт, докато дискретно следвахме чудовището към онова, което се надявахме, че е неговото леговище в гората, неговия харем, неговата „изчезваща къща“. Следяхме го със старото ми порше.

— Едва ли иска да привлече вниманието към себе си — казах аз. Макар че в интерес на истината и джагуарът, и мерцедесът работеха против тази теория. — Освен това един джагуар не е кой знае какво изпитание за едно порше.

— Дори ако поршето е от миналия век? — попита Кейт.

— Ха-ха-ха — отговорих злъчно.

Сакс мина по шосе №85, след което подкара по №40. Отби на изхода за Чапъл Хил. Продължихме да го следим още два километра през града. Най-накрая спря и паркира на Франклин Стрийт близо до студентския град на Университета на Северна Каролина.

— Всичко това ме кара да се чувствам толкова объркана, Алекс. Преподавател в „Дюк“. С жена и две деца — каза Кейт. — През нощта, когато ме отвлече, той вероятно ме е проследил през студентския град. Наблюдавал ме е. Мисля, че ме е избрал точно тук.

Хвърлих поглед към Кейт.

— Добре ли си? — попитах. — Кажи ми, ако нямаш настроение за това.

Тя ме изгледа. Очите ѝ бяха напрегнати.

— Дай да му дадем да разбере. Дай да му видим сметката още днес. Става ли?

— Става — съгласих се аз.

— Спипахме те, Гъзоглавецо — изръмжа Кейт, взирайки се през предното стъкло на колата.

В дванайсет без петнайсет по обяд приятната Чапъл Хил Стрийт беше вече претъпкана с народ. Студенти и преподаватели влизаха и излизаха от кафенета, пицарии и книжарници. Всички модни заведения на улицата въртяха отличен бизнес. Атмосферата на университетския град беше възбуждаща; тя ме върна към годините ми в „Джонс Хопкинс“, към Кресмънт Авеню в Балтимор.

Двамата с Кейт можехме да следим Уик Сакс само от голямо разстояние. Сега той можеше да ни се изплъзне лесно. Дали щеше да бърза към къщата в гората? Дали щеше да отиде да види своите момичета? Дали Нейоми беше още там?

За него не бе проблем да хлътне в бар „Рекорд“ или в ресторант „Спанки“ на ъгъла. Да излезе от задната врата и да изчезне. Беше започнала играта на котка и мишка. Негова игра; негови правила. Винаги негови правила, поне засега.

— Той изглежда прекалено самоуверен, прекалено самодоволен — отбелязах аз, докато го следвахме на безопасно разстояние. Той дори не се беше обърнал, за да провери дали няма опашка. Приличаше на елегантен, безгрижен професор на разходка през обедната почивка. Може пък точно така да си беше.

— При теб всичко наред ли е? — проверих отново състоянието на Кейт.

Тя наблюдаваше Сакс като помяр, който ей сега ще си разчисти сметките с някого, комуто има зъб. Спомних си, че е вземала уроци по карате.

— Хм. Доста лоши спомени се поразмърдаха. Как ме отвлече и така нататък — измърмори Кейт.

Уик Сакс най-сетне спря пред построеното в ретро стил кино „Варсити“ в центъра на Чапъл Хил. Застана пред едно табло за обяви, покрито с всевъзможни предложения и плакати, написани на ръка и предназначени предимно за студенти и преподаватели.

— Защо му е на тоя боклук да ходи на кино? — прошепна Кейт, но гласът ѝ прозвуча по-разпалено от когато и да било.

— Може би защото обича да изчезва като при химическа реакция. Това е тайният живот на Уик Сакс. Ето какво наблюдаваме в момента.

— На мен пък ми се иска още сега да му видим сметката — каза Кейт.

— Много добре те разбирам.

Бях забелязал хаотично облепеното табло за обяви при една от разходките си преди време. Имаше няколко съобщения за изчезнали лица от областта на Чапъл Хил. Изчезнали студентки. Порази ме мисълта, че това е някаква ужасна епидемия, връхлетяла университетската общност, и никой не е в състояние да я спре. Никой не знаеше каква е противоотровата.

Уик Сакс, изглежда, чакаше някого или нещо.

— С кого, по дяволите, ще се среща в Чапъл Хил? — промърморих аз.

— С Уил Рудолф — незабавно изстреля отговора Кейт. — Старото другарче от колежа. Най-добрият му приятел.

Всъщност и аз бях допуснал възможността Рудолф да се завърне в Северна Каролина. Близначното вдвояване може да се превърне в почти физическо пристрастяване. В своята негативна форма то се основава на взаимозависимостта или черпенето на сили от другия. Двата отвлечаха жени, след което ги изтезаваха и убиваха. Това ли бе споделяната им тайна? Или тук се криеше и още нещо?

— Прилича на Казанова без маска — каза Кейт. Бяхме се мушнаели в една малка сладкарничка, наречена „Първолаците“ — Косата му е същият цвят. Но защо не маскира и косата си? — мърмореше си тя. — Защо крие само лицето си?

— Може би маската изобщо не играе роля на прикритие за него? Може би в личните му фантазии тя има съвсем различно значение —

предположих аз. — Да речем, че Казанова е неговата истинска личност. Маската, цялата аура на човешкото жертвоприношение, символизъмът — всичко това може да е изключително важно за него.

Сакс все още чакаше пред таблото за обяви. Какво чакаше? Имах идиотското чувство, че нещо не е наред в картинката. Хвърлих му един поглед крадешком през бинокъла.

Лицето му бе разсеяно, почти невинно. Един ден на вампира в увеселителния парк. Мина ми през ума дали не се е дрогирал с нещо. Сто процента познаваше някои засукани успокоителни.

Зад гърба му на таблото имаше какви ли не обяви. Можех да ги прочета през бинокъла.

Изчезнала — Каролайн Айлийн Девито.

Изчезнала — Робин Шуорц.

Изчезнала — Сюзан Пайл.

Жени, гласувайте, за Джим Хънт за губернатор!

Жени, гласувайте за Лори Гарние за вицегубернатор!

До всички интелектуални сирени — сборен пункт в пещерата.

Изведнъж ми хрумна един възможен отговор. Съобщения!

Казанова ни изпращаше жестоко съобщение — до всеки, който го наблюдава, до всеки, който се осмелява да го следи.

Шляпнах с все сила по прашната витрина на малката сладкарничка.

— Кучият му син си играе интелектуални игрички!

Почти крещях. Възрастният продавач ме изглежда, като че ли бях опасен. Аз наистина бях опасен.

— Какво има?

Кейт надникна над рамото ми, притискайки тялото си към мен, опитвайки се да види какво съм забелязал на улицата.

— Виж плаката зад него. Вече десет минути стои под него. Това е неговото послание, Кейт, до всеки, който го следи. Този оранжево-жълт плакат обяснява всичко.

Подадох ѝ бинокъла. Един от плакатите на таблото беше по-голям и изпъкваше сред останалите. Кейт го прочете на глас.

— Жени и деца гладуват... докато ти минаваш с излишни монети в джоба. Моля те, промени поведението си още сега! Ти наистина можеш да спасиш човешки живот.

— О, господи, Алекс — прошепна напрегнато Кейт. — Ако той не може да отиде в къщата, те ще гладуват, а ако го следим, той няма да отиде в къщата. Ето какво ни казва! Жените гладуват... промени поведението си незабавно.

Исках да пипна Уик Сакс още сега. Знаех, че нищо не можем да му направим. Нищо законно. Нищо здравомислещо.

— Алекс, виж — би тревога Кейт. Тя ми подаде бинокъла.

Една жена се беше приближила до Сакс. Присвих очи. Обедното слънце се отразяваше ослепително по всички повърхности от метал и стъкло на Франклин Стрийт.

Жената беше стройна и привлекателна, но по-възрастна от отвлечените жени. Беше облечена с черна копринена блуза, впити черни кожени панталони, черни обувки. Носеше чанта, натъпкана с книги и бумажки.

— Тя като че ли не пасва на неговия тип — обърнах се аз към Кейт. — Изглежда над трийсет и пет години.

— Аз я познавам — прошепна Кейт. — Тя е преподавател във факултета по английска литература. Казва се Сюзан Уелсли. Някои студенти я наричат Сюзан Миткалото. Има един виц за нея, че като си хвърли бельото, то залепва за стената.

— Вицът важи и за доктор Сакс — казах. Той се ползваше с име на сваляч в студентските среди. Беше си го спечелил още преди години, но досега не бе получавал дисциплинарни наказания. Още съвършени престъпления?

Двамата със Сюзан Уелсли се целунаха пред „умиращата от глад“ обява. Целувката беше с език, както успях да забележа през бинокъла. Прегръдката също беше пламенна, без никакво видимо стеснение от пренаселеното място.

Промених мнението си за „съобщението“. Може пък да е било съвпадение, макар че бях престанал да вярвам в съвпаденията. Може би Сюзан Уелсли е забъркана в случая с „къщата“, която Сакс държеше. Можеше да има и други замесени. Може би цялата гадост

включваше някакъв култов секс. Знаех, че съществуват такива секти; съществуват и процъфтяват дори в нашата столица.

Сакс и Уелсли тръгнаха спокойно надолу по пълната с народ Франклин Стрийт. Явно не бързаха. Вървяха към нас. Спряха пред касата на кино „Варсити“. Държаха се за ръце. От трогателно потрогателно.

— Мама му стара. Той знае, че го наблюдаваме — изругах аз. — Каква е играта му?

— Може би и тя знае. Здравсти, Сюзан. Какво си намислила, вампирке?

Те си купиха билети за кино като всяка нормална двойка и влязоха вътре. Плакатът пред киното рекламираше „Роберто Бенини в ролята на Джони Стекино — щура комедия“. Изненадах се, че Сакс може да е в настроение за подобна комедия. Толкова ли беше хладнокръвен Казанова? Да, най-вероятно. Особено ако всичко това беше част от някакъв негов план.

— Дали и рекламата на филма не е някакво съобщение? Какво се опитва да ни каже, Алекс?

— Може би, че всичко това е „щура комедия“ за него. Но само „може би“ — отвърнах аз.

— Той наистина има чувство за хумор, Алекс. Гарантирам за това. Беше способен да се смее на собствените си лоши шеги.

Обадих се на Кайл Крейг от телефонния автомат в близката сладкарница за сладоледи. Казах му за гладуващите жени и деца от плаката. Той се съгласи, че това може да е съобщение за нас. Всичко беше възможно.

Когато излязох от магазина, Сакс и Сюзан Уелсли все още бяха в кино „Варсити“ и най-вероятно се заливаха от луд смях на италианския актьор Роберто Бенини. Точно в два и половина часа двамата излязоха от киното. Бавно се върнаха до ъгъла на Франклин и Кълъмбия. Хлътнаха в „Спанки“, където обядваха.

— Колко очарователно. Млада влюбена двойка — каза Кейт с омраза в гласа. — Проклет да е. И тя да е проклета. И „Спанки“ да е проклет, задето им сервира храна и напитки.

Седнаха на една маса до прозореца. Преднамерено ли беше това? Държаха се за ръце и се целунаха няколко пъти. Любовникът

Казанова? Обедна среща с друг преподавател? Нито една от двете хипотези не ме задоволяваше засега.

В три и половина напуснаха ресторанта и се върнаха при таблото с обявите. Целунаха се пак, но този път по-сдържано, и се разделиха. Сакс подкара колата към дома си. Уик Сакс определено си играеше с нас. Негова собствена игра за негово собствено удоволствие.

Котка и мишка.

Двамата с Кейт решихме да вечеряме в едно ресторантче, наречено „Жабата и Селяндур“ в центъра на Дърам. Тя заяви, че се нуждаем от няколко часа почивка. Знаех, че е права.

Кейт поиска първо да се прибере вкъщи и ме помоли да мина да я взема след няколко часа. Не бях подготвен за тази Кейт, която отвори вратата на своя апартамент. Това не беше обичайната за нея анти висша мода. Беше облечена с къса вталена рокля от бежов лен, а върху нея си беше сложила риза на цветя вместо сако. Дългата ѝ кестенява коса беше вързана отзад с яркочълт шал.

— Това ми е костюмът за ресторант в неделя вечер — каза Кейт и ми намигна заговорнически. — Само дето не мога да си позволя да ходя по ресторанти със стажантския бюджет.

— Да не би да имаш среща тази вечер? — попитах с обичайния си шеговит тон. Не бях сигурен обаче кой с кого се шегува.

Тя спокойно ме хвана подръка.

— В интерес на истината, може и да имам. Изглеждаш чудесно тази вечер. Много шик, много свежо.

И аз бях изоставил обичайната си анти висша мода. Бях решил да бъда свежарка.

Не си спомням кой знае какво от пътуването до ресторанта, освен че си приказвахме. Никога не сме имали проблеми в това отношение. Не си спомням какво точно ядохме, освен че беше някаква страхотно вкусна местна манджа. Мяркат ми се някакви спомени за котлети по московски, за боровинки и сливи със сметанова заливка.

Това, което си спомням най-ясно, е Кейт, облегнала ръка на масата, леко подпряла лице върху обратната страна на дланта си. Прекрасен портрет на майстор живописец. Спомням си как по някое време Кейт развърза жълтия шал.

— Алекс, настоявам да ти кажа нещо. Мисля, че ние и двамата изпитваме много, много голям страх от обвързване точно в този момент от живота си. Това е очевидно. И двамата сме *прекалено* уплашени.

Тя внимателно подбираше посоката на разговора. Усещаше, че това е трудна територия за мен, и беше права.

Въздъгнах. Не бях сигурен дали искам да се забърквам в каквото и да било от този род.

— Кейт, не съм ти разказвал за Мария... Ние много се обичахме. Обичахме се в продължение на шест години. Не става дума за избирателна памет от моя страна. Аз често си казвах: „Господи, какво невероятно щастие да срещна тази жена.“ Тя чувстваше същото — усмихнах се аз. — Или поне така ми казваше. Така че, да, наистина се страхувам от обвързване. И най-вече да не загубя отново някого, когото обичам много.

— Аз се страхувам от същото, Алекс — каза Кейт тихо. Едва чувах думите ѝ. Понякога тя изглеждаше срамежлива и това беше трогателно. — Има едно вълшебно изречение в „Лихваря“, или поне за мен е вълшебно. „Всичко, което обичах, ми беше отнето, а аз не умрях“.

Взех ръката ѝ и я целунах леко. В този момент изпитвах непреодолима нежност към Кейт.

— Знам това изречение — казах.

Виждах тревогата в тъмните ѝ кафяви очи. Може би и двамата имахме нужда да тласнем развитието напред, каквото и да се зараждаше между нас, какъвто и риск да криеше то.

— Страх ме е, че ще умра като сестрите ми, че и аз ще се разболея от рак. На моята възраст съм бомба със закъснител от медицинска гледна точка.

Дълго се държахме за ръце в ресторанта. Отпивахме от портвайна. И двамата се бяхме поуспокоили, позволявахме на силните нови чувства да ни залееят, свиквахме с тях.

След вечерята се прибрахме в апартамента в Чапъл Хил. Първото нещо, което направих, беше да проверя наоколо за неканени гости. Бях се опитал да я убедя да се премести в хотелска стая, докато пътувахме с колата, но както обикновено Кейт каза „не“. Продължаваше да ме друса параноя по отношение на Казанова и неговите игри.

Никой не се криеше в апартамента. Никой освен нас двамата.

Разположихме се на канапето в хола. Стаята беше чиста и прибрана, но въпреки това имаше задушевна атмосфера. По стените висяха черно-бели фотографии на сестрите и майка ѝ. Далеч по-

щастливи времена за Кейт. Имаше и една симпатична нейна снимка в розовата ѝ униформа на сервитьорка в „Биг Топ ТИР Стоп“, където бе работила, за да изкара пари за колежа. Работата ѝ като сервитьорка беше част от причините, поради които медицинският колеж означаваше толкова много за нея.

Може би виното ме накара да разкажа на Кейт за Джези Фланаган повече, отколкото ми се искаше. Това бе единственият ми опит за сериозно обвързване след смъртта на Мария. Кейт ми разказа за нейния приятел Питър Макграт. Професор по история в Университета на Северна Каролина. Докато ми разказваше за Питър, ме обзе смущаващата мисъл, че това бе един заподозрян, чието разследване бяхме замазали прекалено бързо.

Не можех да оставя разследването на мира дори и за една нощ. А може би просто се опитвах отново да избягам в работата си. Въпреки това си отбелязах наум, че трябва да проверя Питър Макграт малко по-обстойно.

— Ще останеш ли тази нощ? Моля те, остани — прошепна Кейт.
— Само една нощ, Алекс. Няма защо да се страхуваме от това, нали?

— Не, няма защо да се страхуваме — отвърнах ѝ аз шепнешком. Чувствах се като ученик. Но може би това не беше толкова зле.

Не ми беше много ясно какво да направя сега, как да докосна Кейт, какво да ѝ кажа, какво да не правя. Заслушах се в тихия звук на нейното дишане. Оставих всичко да поеме собствения си курс.

Преместихме се в спалнята. Стояхме прегърнати дълго време. Шепнехме си. Заспахме заедно. Не правихме любов тази нощ.

Бяхме най-добри приятели. Не искахме да разрушим това.

Нейоми си помисли, че вече губи и последните остатъци от здравия си разум. Току-що беше видяла как Алекс убива Казанова, макар да знаеше, че в действителност това не се е случило. Със собствените си очи видя как го застрелва. Тя халюцинираше и нямаше сили да спре вълните на бълнуването.

Понякога си говореше сама. Звукът на собствения ѝ глас ѝ действаше утешително.

Седна в едно кресло в сумрачната затворническа килия, успокои се и си събра мислите. Цигулката ѝ беше там, но тя не беше свирила дни наред. Беше се появило ново обстоятелство, което я изпълваше с ужас. Може би той нямаше да се върне повече.

Може би Казанова е бил заловен и няма да каже на полицията къде държи пленничките си. Това беше последният му коз, нали? Неговата сатанинска тайна. Последният му шанс, последната му разменна монета.

А може би той вече е убит в престрелка. Как можеше полицията да се надява, че ще открие нея и останалите момичета, ако Казанова е мъртъв? „Нещо се е случило“, помисли си тя. Той не беше идвал през последните два дни. Нещо се бе променило.

Тя отчаяно искаше да види слънчево синьо небе, трева, готическите кули на университета, издигащите се една над друга тераси в парковете на Сара Дюк Гардънс и дори мътносивото великолепие на река Потомак у дома във Вашингтон.

Най-накрая стана от удобното кресло до леглото, направи няколко много, много бавни крачки по голия дървен под и застана до заключената врата, притиснала буза до студеното дърво.

Трябва ли да извърша тази лудост, колеба се тя. Трябва ли да подпиша собствената си смъртна присъда?

С мъка сдържаше дъха си. Заслуша се в звуците на тайнствената къща — дори в най-незначителните. Стените бяха звукоизолирани, но ако човек вдига достатъчно силен шум, из призрачната къща все пак се разнасяше някакъв слаб шум.

Повтори наум онова, което се готвеше да изрече дума по дума.

Казвам се Нейоми Крос. Къде си Кристин? Зелени очи? Реших, че си права. Трябва да направим нещо... Трябва да направим нещо заедно... Той няма да се върне.

Беше премислила този момент или поне така се надяваше, но просто не можеше да произнесе думите на глас. Тя разбираше, че заговорниченето срещу него може да означава смърт за нея.

Кристин Майлс я беше викала няколко пъти през последните двайсет и четири часа, но Нейоми не бе откликнала. Беше им забранено да разговарят и тя бе видяла предупреждението. Обесената жена преди няколко дена. Бедната Ана Милър. Тя също беше студентка по право.

Нищо не чуваше, поне в този момент. Неподвижността на тишината. Тихото жужене на вечността. Никога не се чуваше шум на коли. Нито веднъж не изгърмя ауспук, дори отдалече не избибитка клаксон. Нямаше дори тътен на прелитащи самолети.

Беше решила, че по всяка вероятност се намират под земята. Той ли беше построил този подземен комплекс? Той ли го бе обмислил до най-малките подробности, той ли бе мечтал за него, той ли го бе построил в изблик на психопатски бяс и енергия? Май точно така бе станало.

Тя се подготвяше да наруши тишината. Трябваше да говори с Кристин, със Зелените очи. Устата ѝ бе тъй суха. Имаше чувството, че е пълна с памук. Най-сетне облиза устните си.

— Кълна се в Господа и дявола, аз съм способна да убивам. Ще го убия, кълна се — прошепна на себе си. — Аз мога да го убия, ако ми се удаде възможност.

„Аз мога да убия Казанова. Аз мога да извърша убийство. Дотам съм се докарала“, помисли си тя и си наложи да задуши риданията.

Най-накрая извика с висок, силен глас:

— Кристин, чуваш ли ме? Кристин? Аз съм Нейоми Крос!

Тя трепереше и горещи сълзи се стичаха по бузите ѝ. Беше се обърнала срещу него и шибаните му свещени правила.

Зелените очи отговори веднага. Гласът на другата жена ѝ прозвуча тъй прекрасно.

— Чувам те, Нейоми! Мисля, че се намирам само на няколко врати от теб. Чувам те отлично. Продължавай да говориш. Сигурна

съм, че той не е тук.

Нейоми престана да мисли в какво се забърква. Може и да беше тук, може и да го нямаше. Това вече нямаше значение.

— Той ще ни убие — извика тя. — Нещо се е променило! Той ще ни убие със сигурност. Ако ще предприемаме нещо, трябва да го направим при първия удобен случай.

— Нейоми е права! — Гласът на Кристин беше леко приглушен, сякаш идваше от дъното на кладенец. — Всички ли чувате Нейоми?

— Имам една идея, която бих искала да обмислите — заговори Нейоми още по-силно. Сега вече държеше да продължи този разговор. Всички трябваше да я чуят, всички пленени жени. — Следващия път, когато ни събере заедно, трябва да го нападнем. Ако се хвърлим срещу него всички наведнъж, той би могъл да рани някоя от нас. Но не може да спре всички! Какво мислите?

В този момент тежката дървена врата към стаята на Нейоми се отвори с рязък звук. Вътре нахлу светлина.

Нейоми гледаше с вцепеняващ ужас как вратата се плъзга на пантите си. Не бе в състояние нито да помръдне, нито да промълви дума.

Сърцето ѝ биеше до болка в гърдите, блъскаше се и тя не можеше да си поеме дъх. Имаше чувството, че всеки миг ще умре. Той е бил тук, изчакавал е, слушал е през цялото време.

Вратата се отвори изцяло.

— Здравейте, казвам се Уил Рудолф — каза високият красив мъж с приятен глас. — Много ми допада вашият план, но не мисля, че е осъществим. Нека ви обясня защо.

Малко преди девет часа сутринта в сряда аз се намирах на международното летище „Роли-Дърам“. Кавалерията пристигаше. Идваха свежи сили. Отборът на Сампсън отново беше в града.

В пълен контраст с ужаса и параноята, които пълзяха навред из улиците на Дърам и Чапъл Хил, подранилите бизнесмени, изглежда, бяха забравили бедата, обличайки тъмните си изгладени костюми и вратовръзки на цветя с марката на „Нийман Маркс“ и „Дилърд“. Това ми харесваше. Браво на тях. Отрицанието също е подход.

Най-сетне Сампсън се зададе откъм изхода на вътрешните линии с дълги, пружиниращи, решителни крачки. Помахах му с днешния брой на местния вестник. За мен беше характерно да махам, а за Човека Планина — да не маха. За сметка на това той ме възнагради със студено градско кимване. Резките движения вредят на вратните прешлени. Точно както му бе препоръчал лекарят.

Накарах го да превключи на скоростни обороти, докато пътувахме от летището до Чапъл Хил.

Трябваше да проверя околностите на река Уайкейджил. Това бе просто поредното ми предчувствие, но то можеше да ме изведе донякъде, например до „изчезващата къща“. Бях успял да завербувам за каузата доктор Луис Фрийд, научен ръководител и бивш преподавател на Сет Самюъл. Доктор Фрийд беше известен чернокож специалист по история на Гражданската война в САЩ — период, към който и аз проявявах интерес. Робите и Гражданската война в Северна Каролина. И по-специално Подземната железница^[1], използвана от робите за бягство на Север.

Когато навлязохме в Чапъл Хил, Сампсън успя да види с очите си какво бяха направили с някога мирния университетски град отвлеченията и жестоките убийства. Кошмарната сцена ми напомни за няколкото ми пътувания с нюйоркското метро. Напомни ми и за родния Вашингтон, нашата столица. Сега хората от Чапъл Хил бързаха по живописните улици с наведени глави. Вече избягвах да срещат погледите си, особено ако се сблъскваха с непознати. На мястото на

доверчивата откритост се бяха възцарили страх и ужас. Уютната атмосфера на малко градче бе изчезнала безследно.

— Мислиш ли, че на Казанова му доставя удоволствие тази атмосфера от филмите на Хичкок? — попита Сампсън, докато се мотаехме из улиците покрай Университета на Северна Каролина, където едно време бяха живели Майкъл Джордан и редица други баскетболни звезди.

— Да, струва ми се, че изпитва удоволствие от статута си на местна звезда. Харесва му тази игра. Но най-много се гордее с творчеството си, със своето изкуство.

— Не се ли нуждае от по-мащабна сцена? По-голямо платно за живописиста си, така да се каже? — попита Сампсън, докато се изкачвахме по заоблените възвишения.

— Още не съм сигурен. Може би е типичен териториален рецидивист. Някои рецидивисти са строго ограничени в териториално отношение — например Ричард Рамирес, Сина на Сам^[2], Убиеца от Зелената река^[3].

След това запознах Сампсън с моята теория за близначното вдвояване. Колкото повече разсъждавах върху тази теория, толкова по-солидна ми изглеждаше. Дори ФБР започваше да вярва в нея.

— Те двамата очевидно споделят някаква голяма тайна. Това, че отвлечат красиви жени, е само част от нея. Единият се възприема като велик любовник и артист. Другият е брутален убиец, далеч по-типичен представител на серийните касапи. Те се допълват взаимно, компенсират си слабостите. Взети заедно, наистина са неудържими. И което е по-важно, според мен са се събрали.

— Кой е водачът? — зададе Сампсън много точен въпрос. Това си беше интуиция от негова страна. Начинът, по който той неизменно разрешаваше проблемите.

— Мисля, че е Казанова. Определено има по-голямо въображение. Освен това той е този, който досега не е допускал сериозни грешки. Но Джентълмена не се чувства съвсем удобно в ролята на последовател. Вероятно се е преместил в Калифорния, за да провери дали може да успее сам. И не успя.

— Този университетски преподавател ли е Казанова? Доктор Уик Сакс? Професорът по порнография, за когото ми разказа? Той ли е нашият човек?

Хвърлих един поглед към предната седалка, където се беше разположил Сампсън. Вече говорехме по същество. Професионален жаргон между ченгета.

— Понякога ми се струва, че е Сакс. Казанова е толкова дяволски умен и съобразителен, че може да ни позволи да разберем кой е той. Прави му кеф да ни гледа как се гърчим. Може би това е последната игра, демонстрираща силата му.

Сампсън кимна с глава — само веднъж.

— Ами в други случаи, доктор Фройд? Каква е алтернативната посока, в която текат мислите ти?

— В други случаи се питам дали доктор Сакс не е подставено лице. Казанова е много умен и изключително предпазлив. Като че ли пуска дезинформации, които карат всеки да си захапе опашката. Дори Кайл Крейг си върза нервите на възел.

Сампсън най-сетне показва широките си, искрящо бели зъби. Може би това беше усмивка, а може би се канеше да ме ухапе.

— Май съм се появил тук в шибания критичен момент.

Когато намалих пред един знак „стоп“ на страничната улица, някакъв човек с пистолет внезапно изскочи иззад паркираната пред нас кола. Нищо не можех да направя, за да му попреча. Същото се отнасяше и за Сампсън.

Онзи насочи своя „Смит & Уесън“ право в лицето ми, точно в слепоочието.

Край на играта, помислих си аз.

— Полиция! — изкрещя човекът в моя отворен прозорец. — Слизай от колата! Разкрачи крака!

[1] Така се е наричала тайната система за подпомагане на избягали роби от Юга да се доберат до северните свободни щати и Канада. „Кондуктори“ са превеждали робите през нощта по определени маршрути от една „гара“ (най-често домове на аболиционисти) до друга. До избухването на Гражданската война Подземната железница е осъществила превеждането на свобода на около 75 000 роби. — Б.ред. ↑

[2] Сериен убиец, застрелвал в Ню Йорк (през периода 1975–1977) самотни жени и влюбени двойки в колите им. На местопрестъпленията оставя писма, подписани със „Сина на Сам“.

Заловен след допусната грешка, 24-годишният Дейвид Бърковиц е осъден на 365 години строг тъмничен затвор. — Б.ред. ↑

[3] Сериен убиец на жени, действал по пътищата около Сиатъл, щата Вашингтон. Остава незаловен въпреки многогодишните усилия на полицията и ФБР. — Б.ред. ↑

— Ти наистина се появи точно в критичния момент — промърморих аз на Сампсън с половин уста. Измъкнахме се от колата много бавно и внимателно.

— Така изглежда — съгласи се той. — Спокойно сега. Гледай да не ни застрелят, или, не дай Боже, да ни набият, Алекс. Няма да оценя иронията на съдбата.

Струваше ми се, че разбирам какво става и това ме вбеси невероятно. Ние със Сампсън бяхме „подозрителни“. Защо бяхме подозрителни? Защото бяхме двама чернокожи мъже, пътуващи с кола по улиците на Чапъл Хил в десет часа сутринта, да ни се не види макар.

Бас ловях, че и Сампсън е бесен, но той се ядосваше по свой собствен начин. Беше пуснал една тънка усмивка и клатеше глава напред и назад.

— Е, това вече е жестоко — заяви той. — Направо върхът.

Появи се още един детектив от Чапъл Хил, за да асистира на своя партньор. Изглеждаха яки жребци, към трийсетгодишни. Дългокоси. Мустакати. Силни мускулести тела от центъра за тренировки. Бъдещите Ник Ръскин и Дейви Сайкс в действие.

— Мислиш, че това е забавно? — Гласът на втория полицаи беше беззвучен — толкова глух, че едва го чувах. — Ще пускаш шегички, а, чернилке? — попита той Сампсън. Беше извадил една оловна палка и я държеше до бедрото си, готов да нанесе удара.

— Какво друго? — отговори Сампсън, като внимаваше усмивката му да е умерена. Той не се страхуваше от палки.

Косата ми настръхна и по гърба ми бавно се застича пот. Не си спомнях някой да ме е хващал за яката напоследък и тази работа никак, ама никак не ми харесваше. Всичко лошо, което ми се беше струпало в последно време, сега си дойде на мястото.

Започнах да обяснявам на ченгетата кои сме.

— Казвам се...

— Затваряй си устата, задник!

Единият ме сръга в кръста, преди да успея да довърша. Не чак толкова силно, че да ми остави синина, но бая ме заболя. Не само физически.

— Този ми изглежда друсан до козирката. Очите му са кървясали — каза първият, който ме спря, на своя партньор.

Говореше за мен.

— Аз съм Алекс Крос и съм полицейски детектив, копеле мръсно! — креснах му аз внезапно. — Участвам в разследването на Казанова. Моментално се обади на детективите Ръскин и Сайкс! Обади се на Кайл Крейг от ФБР!

В същото време бързо се извъртях и ударих по-близкостоящия до мен в гърлото. Той рухна на паважа като камък. Партньорът му се метна напред, но Сампсън го свали, преди да е успял да свърши някоя още по-голяма глупост. Прибрах пистолета на първия по-лесно, отколкото от четиринайсетгодишен нехранимайко във Вашингтон.

— Да се разкрача значи? — каза Сампсън. В дълбокия му глас нямаше и капка шеговитост. — С колко братя си играеш тази шибана игра? Колко момчета наричаш „чернилки“ и ги унижаваш по този начин, без да имаш представа какво представлява техният живот? Гади ми се от теб.

— Много добре знаете, че Казанова не е чернокож — казах на двете обезоръжени ченгета от Чапъл Хил. — Последният звънец на нашата среща още не е ударил. Вярвайте ми.

— Имаше много грабежи наоколо — каза първото ченге. Най-неочаквано той се беше разкаял, пускайки в действие изпитаната система на тангото — две напред, една назад.

— Запази си тъпите оправдания! — каза Сампсън, като го сръга със собствения си пистолет и накара двамата детективи да изпитат малко унижение на свой гръб.

Двамата пак се качихме в колата. Не върнахме пистолетите на ченгетата. Запазихме си ги като трофеи от този ден. Нека обясняват на шефовете си как са ги загубили.

— Копелета! — каза Сампсън, когато потеглихме. Ударих волана с длан. Идиотската сцена ме беше разтърсила повече, отколкото си давах сметка, а може и да съм бил прекалено смачкан и изстискан в този момент.

— От друга страна — продължи Сампсън, — много добре ги изработихме. Просташкият расизъм на дребно ми качва адреналина и кръвта ми кипва. Събужда демоните в мен. Това не е лошо. Сега вече влязох във форма.

— Радвам се да видя отново грозната ти мутра — казах на Сампсън. Най-сетне се усмигнах. И двамата се усмигнахме. След това избухнахме в смях.

— И аз се радвам да те видя, шоколадче. Несъмнено ще ти е приятно да те информирам, че все още изглеждаш добре. Напрежението не ти се отразява чак толкова зле. Така че да се залавяме за работа. Направо ми е жал за този психопат, ако го заловим днес — което не е изключено, право да ти кажа.

Сампсън и аз също се сдвоявахме близкочино. Това ме караше да се чувствам добре, както винаги.

Открехме декана Браунинг Лоуъл в новия гимнастически салон в студентския град на „Дюк“. Фитнес центърът беше пълен с най-новите и модерни съоръжения за подобряване на мускулите и тонуса: лъскави уреди за гребане, механични стълби, подвижни пътечки за бягане, гладиатори.

Деканът вдигаше тежести. Ние трябваше да говорим с него за Уик Сакс, доктора на порнографските науки.

Наблюдавахме как Браунинг Лоуъл направи серия странични вдигания, изтласквания с крака и коремни преси. Постижението беше впечатляващо дори за стандарта на такива пристрастени фитнес-плъхове като нас. Лоуъл беше рядък представител на свършената човешка физика.

— Е, значи горе-долу така изглежда един олимпийски бог — отбелязах аз, когато най-сетне се упътихме към него, пресичайки гимнастическия салон. Гласът на Уитни Хюстън се носеше от тонколониите, монтирани в стените на залата. Уитни мотивираше всички професори да помпат мускули до възможния максимум.

— Редом с теб крачи един олимпийски бог — напомни ми Сампсън.

— Лесно е да забравиш това в присъствието на скромни колеги — казах аз и се изхилих.

Деканът вдигна поглед, когато чу нашите улични обувки да трополят по дървения подиум. Усмивката му беше приятелска и гостоприемна. Този симпатяга Лоуъл. В интерес на истината той действително изглеждаше симпатичен. На фльонга се връзваше да създаде това впечатление.

Нуждаех се от всичката информация, която можеше да ми даде вътрешен човек като него, и то незабавно. Някъде в Северна Каролина трябваше да се крие липсващата частица от мозайката, която да придаде смисъл на всички убийства, на цялата интрига. Представих Сампсън и прескочихме традиционното благовъзпитано пустословие. Попитах Лоуъл какво знае за Уик Сакс.

Деканът проявяваше подчертана готовност за сътрудничество, както и при първата ни среща.

— Сакс е нашият университетски коцкар, вече десет години. Всеки университет си има поне един такъв екземпляр — каза деканът и се намръщи. Забелязах, че дори по челото му има мускули. — Сакс е познат навсякъде като „Доктор Мръсник“. Той обаче има договор като щатен преподавател и никога не е бил уличен в нещо подчертано неправомерно. Предполагам, че би следвало да приема доктор Сакс за невинен до доказване на противното, но не гледам на нещата по този начин.

— Чували ли сте за колекцията от екзотични книги и филми, която той притежава и съхранява в къщата си? Порнография, маскирана като еротика? — реши Сампсън да зададе следващия ми въпрос.

Лоуъл прекрати енергичните си упражнения. Изглежда ни продължително, преди да заговори отново.

— Трябва ли да разбирам, че доктор Сакс е сериозно заподозрян за изчезването на тези млади жени?

— Има много заподозрени, декан Лоуъл. Не мога да ви съобщя нещо повече от това в този момент — казах му аз истината.

Лоуъл кимна.

— Уважавам преценката ви, Алекс. Нека тогава да ви кажа някои неща за Сакс, които могат да се окажат от полза — отвърна той. Вече беше спрял тренировката. Започна да трие с хавлиена кърпа якия гръб и раменете си. Тялото му приличаше на полиран гранит.

Лоуъл продължи да разговаря с нас, като в същото време старателно бършеше потта си.

— Нека започна от самото начало. Доста отдавна тук стана убийство на една млада двойка. Това беше през осемдесет и първа. По онова време Уик Сакс пишеше дипломната си работа, беше студент по културология, с блестящи способности. Когато станах декан, научих, че всъщност Сакс е бил сред заподозрените в това убийство, но после бил изчистен от всякакви подозрения. Нямаше нито едно доказателство, че е бил замесен. Не съм запознат с всички подробности, но вие можете сами да ги уточните с помощта на полицията. Това беше през пролетта на осемдесет и първа. Убитите студенти се казваха Роу Тиърни и Том Хъчинсън. Спомням си, че се

разрази грандиозен скандал. По онова време дори един-единствен случай на убийство бе в състояние да шокира университетската общност. Проблемът е, че случаят така и не се изясни.

— Защо не ни информирахте за това по-рано? — попитах Лоуъл.

— ФБР знаеше, Алекс. Аз самият им казах. Знам, че са разговаряли с доктор Сакс преди няколко седмици. Останах с впечатлението, че той е извън подозрение и според тях няма никаква връзка между сегашните убийства и онзи стар случай.

— Напълно ви вярвам — казах на декана. Помолих го за още една голяма услуга. Дали не би могъл да изрови всички сведения за доктор Сакс, които ФБР беше поискало първоначално? Освен това исках да прегледам годишниците на „Дюк“ от времето, когато Сакс и Уил Рудолф са били студенти. Трябваше сериозно да поработя върху випуск 81.

Около седем часа вечерта двамата със Сампсън отново се срещнахме с полицията на Дърам. Появиха се и детективите Ръскин и Сайкс. Те също бяха подложени на неимоверен натиск.

Дръпнаха ни настрана, преди да се запознаем с последните новости в разследването на Казанова. Стресът беше засегнал и тях, така че двигателите им изглеждаха поохладени.

— Вижте какво, вие сте работили и преди по такива големи и трудни случаи — започна Ръскин. Както обикновено, той взе думата. Сайкс не даваше вид да ни харесва повече, отколкото при първата ни среща. — Признавам, че отначало ние с партньора ми се държахме с известна териториална ревност. Но искам да знаете, че единственото, към което се стремим, е да спрем тези убийства веднага.

Сайкс поклати голямата си глава.

— Искаме да арестуваме Сакс. Проблемът е, че началството ни кара да преливаме от пусто в празно, както винаги.

Ръскин се усмихна и аз най-сетне му отвърнах със същото. Всички бяхме наясно с ведомствената политика. Аз обаче все още няхах доверие в детективите от отдел „Убийства“ на дърамската полиция. Бях сигурен, че искат да ни използват по някакъв начин, или поне да ни отстранят от пътя си.

Освен това имах чувството, че все още крият някакви сведения.

Двамата ни съобщиха, че са затънали в проучване на редица лекари с някакво криминално минало или връзки с престъпни афери.

Уик Сакс беше главният заподозрян, но все пак беше само един от многото.

Все още съществуваше реална възможност Казанова да се окаже някой, за когото дори не бяхме чували. Това често се случваше в случаите със серийни убийци. Той беше някъде наоколо, но ние може би нямахме и най-малка представа кой е той в действителност. Това беше най-кошмарната част от всичко, а заедно с това и най-обезверяващата.

Ръскин и Сайкс ни заведоха при таблото със заподозрените, окачено на стената. До този момент на него бяха написани седемнайсет имена. Пет от тях бяха на лекари. Първоначално Кейт беше решила, че Казанова е лекар. Кайл Крейг беше на същото мнение.

Прочетох имената на лекарите.

Доктор Стивън Боуън
Доктор Франсис Константини
Доктор Ричард Дилало
Доктор Мигел Феско
Доктор Кели Кларк

Отново се запитах дали е възможно не един, а няколко души да са замесени в къщата на ужасите. Или все пак Уик Сакс беше нашият човек? Той ли беше Казанова?

— Ти си великият гуру. — Дейви Сайкс неочаквано се притисна към рамото ми. — Кой е той, мой човек? Дай едно рамо на местните селяндури. Сипай Торбалан, доктор Крос.

Късно тази нощ Казанова отново предприе акция. Отново излезе на лов. През последните няколко дни възбуждащата тръпка му беше липсвала, но тази нощ щеше да бъде изключително важна.

Мина без проблеми през охраната на огромния комплекс на медицинския център на университета „Дюк“. Насочи се към една рядко използвана сива метална врата към паркинга на лекарския персонал. По пътя се размина с няколко чуруликащи медицински сестри и млади доктори със сериозни лица. Някои от тях му кимнаха и дори му се усмихнаха.

Както винаги Казанова се сливаше съвършено с околната среда. Можеше да отиде където си поиска — и обикновено се възползваше от това.

Докато бързаше по стерилните бели коридори на болницата, мозъкът му беше зает със сложни и много важни изчисления, отнасящи се до собственото му бъдеще. Беше направил изключително успешно турне тук, както и в целия Югоизток, но то явно приближаваше към своя край. Като се започне от тази нощ.

Алекс Крос и останалите отчайващо скучни смотаняци се доближаваха опасно близо до него. Дори полицията на Дърам ставаше опасна. Той наистина беше „териториален“. Позната му беше неадекватната им терминология. В края на краищата все някой щеше да открие къщата. Или което беше по-лошо — щеше да открие самия него по силата на някакъв идиотски късмет.

Да, време беше да се махне оттук. „Може би двамата с Уил Рудолф трябва да заминем за Ню Йорк“, мислеше си той. Или за слънчева Флорида, привлякла и Тед Бънди^[1]? Аризона можеше да се окаже приятно местенце. Защо да не прекарат есенния сезон в Темп или в Тюсън... кипящи студентски градове, пълни до пръсване с плячка. А можеше да се установят и в близост до някой от големите университети на Тексас. Остин например сигурно е прекрасен. Или Урбана в Илинойс? Мадисън в Уисконсин? Кълъмбъс в Охайо?

Всъщност той копнееше за Европа — Лондон, Мюнхен или Париж. Неговата представа за голямо турне. Може би това бе правилното решение в този момент. Едно велико турне за двамата гении. Кой ще ти ходи да гледа „Дракула“, когато истински чудовища бродят из страната ден и нощ?

Казанова се запита дали някой е успял да го проследи в лабиринта на медицинския център. Алекс Крос например? Не беше изключено. Доктор Крос притежаваше доста впечатляваща издръжливост. Той беше надхитрил онзи лишен от въображение тип, дето досаждаше на дечицата, онзи елементарен психопат от Вашингтон.

Крос трябваше да бъде отстранен, преди той и Уил Рудолф да напуснат района в името на по-големи и по-примамливи подвизи. В противен случай щеше да ги преследва до ада и обратно.

Казанова влезе в корпус № 2 от лабиринта на тъй нареченото Византийско крило на болницата. Оттук се минаваше за моргата и ремонтно-техническия отдел, така че пешеходният трафик обикновено не бе натоварен.

Хвърли поглед към дългия снежнобял коридор зад себе си. Никакви преследвачи. И заедно с това никакви водачи в това безхарактерно, безмозъчно време.

Може би те все още не знаеха за него. Може би не бяха се досетили за нищо. Но в края на краищата щяха да се досетят. Имаше следи. Всичко можеше да се проследи чак до случая с Роу Тиърни и Том Хъчинсън. Неразгаданото убийство на златната двойка. Самото начало за него и Уил Рудолф. Господи, колко беше щастлив, че приятелят му се върна. Винаги се чувстваше по-добре, когато Рудолф беше наблизо. Рудолф разбираше желанието и най-вече свободата. Рудолф разбираше самия него както никой друг на този свят.

Казанова се затича по излъскания коридор на медицинския център. Звукът на чаткащите по пода крачки отекна в празното пространство. След няколко минути беше в четвърти корпус, който се намираше чак на противоположната североизточна страна на болницата.

Погледна още веднъж назад.

Никой не го беше проследил. Никой не се бе досетил до този момент. И може би никога нямаше да се досети.

Излезе на ярко осветения, почти оранжев паркинг. Един черен джип беше паркиран близо до сградата и той безгрижно се качи в него.

Колата имаше регистрационен знак, че принадлежи на доктор на медицинските науки от Северна Каролина. Още една от неговите маски.

Той отново се чувстваше силен и сигурен в себе си. Усещаше се замайващо свободен и жив тази нощ. Това бе опияняващо. Всъщност може би му предстояха едни от най-хубавите часове в живота. Имаше чувството, че може да полети в коприненочерната нощ.

Потегли, за да си прибере жертвата, която му се полагаше.

Доктор Кейт Мактиърнън отново беше на ред.

Тя му липсваше толкова много.

Той я обичаше.

[1] Един от най-сладостичните серийни убийци в историята на САЩ, изнасилва и умъртвява над 40 жени. Екзекутиран на електрическия стол през 1989 г. — Б.ред. ↑

Джентълмена отново беше в акция. Доктор Уил Рудолф неумолимо крачеше в нощта към нищо неподозиращата си плячка. Жизнените му сокове кипяха. Клокочеха. Отиваше на домашно повикване, както повеляваше дългът на всеки изтъкнат лекар или поне на онзи, който е истински загрижен за своите пациенти.

Казанова не искаше той да скитори по улиците на Дърам или Чапъл Хил. Всъщност беше му забранил. Лесноразбираемо, достойно за уважение, но неизпълнимо желание. Те отново работеха заедно. Освен това през нощта опасността беше минимална и наградата определено си заслужаваше риска, че и отгоре.

Предстоящата сцена от драмата трябваше да бъде изпълнена перфектно и той бе човекът, който може да я осъществи. Уил Рудолф беше убеден в това. Той нямаше никакъв емоционален багаж. Никаква ахилесова пета. Докато Казанова имаше... Казваше се Кейт Мактиърнън.

По някакъв странен начин, помисли си той, тя се бе превърнала в негов съперник. Казанова се бе привързал по особен начин към нея. Тя беше много близо до „любимата“, която неговият приятел твърдеше, че търси с цялата си страст. Точно поради това представляваше опасност за необикновените му взаимоотношения с Казанова.

Докато караше към Чапъл Хил, той се замисли за своя „приятел“. Нещо между тях се бе променило и това го изпълваше с още по-голямо удовлетворение. Самият факт, че бяха разделени почти цяла година, го бе накарал да оцени тяхната странна взаимовръзка. Нямаше никой друг, с когото да може да си поговори — нито един човек в целия свят.

„Колко тъжно — помисли си Рудолф. — Колко забавно.“

По време на тази година в Калифорния Уил Рудолф си беше припомнил прекалено добре изгарящата самота, която бе изпитвал като момче. Беше израснал във форт Браг, Северна Каролина, а после и в Ашвил. Беше син на един офицер, стара армейска пушка, истински син на Юга. Още от самото начало бе проявил достатъчно разум, за да поддържа фасадата: отличен студент, благовъзпитан, готов да помогне,

социални добродетели, надминаващи всички очаквания. Съвършеният джентълмен. Никой не се беше досетил за истинските му желания и нужди... и точно поради това самотата му бе тъй непоносима.

Той знаеше кога свърши тази самота. Точно кога и къде. Спомняше си първата главозамайваща среща с Казанова. Тя се състоя именно в университетския град на „Дюк“ и беше опасна както за единия, така и за другия.

Джентълмена си спомняше сцената толкова ясно. Той държеше малка стая като всеки друг студент в градчето. Една нощ Казанова се появи. Беше доста след полунощ, приближаваше два часът. Направо му беше изкарал ангелите.

Той изглеждаше толкова самоуверен, когато Рудолф отвори вратата и го видя на прага. Имаше един филм с доста театрално напрегната интрига. Казваше се „Въжето“. Сцената му напомняше този филм.

— Ще ме поканиш ли да вляза? Не мисля, че би желал това, което възнамерявам да ти кажа, да бъде оповестено на всеослушание.

Рудолф беше принуден да го покани. Затвори вратата. Сърцето му биеше бясно.

— Какво искате? Вече е почти два часът през нощта. За Бога!

Отново същата усмивка. Толкова наперено самоуверена. Толкова знаеща.

— Ти уби Роу Тиърни и Томас Хъчинсън. Следил си я повече от година. Запазил си един любовен спомен за нея точно тук, в тази стая. Езика й, ако не се лъжа.

Това бе най-драматичният момент в живота на Уил Рудолф. Някой действително знаеше кой е той. Някой го бе разкрил.

— Не се страхувай. Аз също знам, че няма начин да докажат, че ти си извършил убийствата. Ти си извършил съвършени престъпления. Е, почти. Поздравявам те.

Действайки по най-добрия възможен начин при тези обстоятелства, Рудолф се бе изсмял в лицето на своя обвинител.

— Вие сте си изгубили ума. А сега бих желал да напуснете стаята ми. Това е най-налудничавото нещо, което съм чувал през живота си.

— Да, така е — каза обвинителят, — но ти чакаше да го чуеш през целия си живот... Нека ти кажа още нещо, което винаги си искал

да чуеш. Аз разбирам какво си направил и защо. Самият аз съм правил такива неща. Много приличам на теб, Уил.

Рудолф беше усетил веднага силната връзка. Първата истинска човешка връзка в неговия живот. Може би точно това бе любовта?

Той беше стигнал до мястото, към което се беше запътил, преди да се усети. Спря колата под една извисяваща се стара ела и изключи фаровете. Двама чернокожи мъже стояха на верандата пред къщата на Кейт Мактиърнън.

Единият беше Алекс Крос.

Малко след десет часа вечерта ние със Сампсън пътувахме по един тъмен ветровит път в покрайнините на Чапъл Хил. Бяхме прекарвали дълъг ден на бойното поле.

Същата вечер бях завел Сампсън на среща със Сет Самюъл Тейлър. Освен това бяхме разговаряли с един бивш преподавател на Сет, доктор Луис Фрийд. Запознах доктор Фрийд с моята теория за „изчезващата къща“ и той обеща да ми помогне с някои важни научни изследвания, които биха ни ориентирали за евентуалното ѝ местонахождение.

До този момент не бях разказал на Сампсън кой знае какви подробности за Кейт Мактиърнън. Време беше обаче да ги срещна. Не бях много сигурен какво точно представлява нашата връзка, а същото се отнасяше и за Кейт. Може би Сампсън щеше да сподели някои свои мисли по този повод, след като се запознаеше с нея. Не се съмнявах, че ще го направи.

— Всяка нощ ли работиш до толкова късно? — осведоми се той, когато намалихме скоростта и навлязохме в улицата на Кейт — Алеята на старите дами, както я беше нарекла самата тя.

— Да, докато открия Шуши или докато призная, че няма да мога — отговорих аз. — След това възнамерявам да си почивам цяла нощ.

Сампсън се изкикоти.

— Голям дявол си, ей.

Изскочихме от колата и отидохме до вратата. Натиснах звънеца.

— Нямаш ли ключ? — попита Сампсън с каменна физиономия.

Кейт светна външната лампа в наша чест. Запитах се защо не я държи запалена през цялото време. За да пести по пет цента на месец от сметката за тока? Защото светлината привлича комари? Защото тя беше инат и може би искаше отново да си опита силите срещу Казанова? Това беше по-вероятно, съдейки по онова, което бях започнал да научавам за Кейт. Тя искаше да се срещне с Казанова толкова неистово, колкото и аз.

Появи се на вратата със старо сиво горнище на анцуг, дрипави размъкнати дънки и боси крака със закачлив червен лак на ноктите. Тъмната ѝ коса беше подстригана до раменете и тя изглеждаше прекрасно. Нямаше как да избяга от това.

— Тук навън комарите си правят щур купон — изкоментира тя, докато оглеждаше верандата.

Прегърна ме и ме целуна по бузата. Спомних си как лежахме прегърнати предишната нощ. Какво щеше да излезе от това, запитах се аз. Щеше ли изобщо да излезе нещо?

— Здравей, Джон Сампсън — поздрави го с разтърсващо ръкостискане. — Вече знам туй-онуй за теб още от времето, когато сте били на десет години. Можеш да попълниш знанията ми за останалото на чаша бира. Да ми представиш своята гледна точка — усмихна се тя. Винаги беше прекрасно собствената ти гледна точка да се окаже срещу една от нейните усмивки.

— Е, значи ти си прочутата Кейт — задържа ръката ѝ Сампсън и се взря в дълбоките води на тъмните ѝ очи. — Чух, че си изкарвала пари за следването си като сервитьорка в един „ТИР-стоп“. Знам и за черния колан втора степен. За твоя Нидан.

Той започна да пуска японски усмивки и да се кланя с уважение.

Кейт също се усмихна широко и му върна поклона.

— Влезте. Далеч от вечните комари и пъклената жегга. Имам чувството, че Алекс е приказвал зад гърба и на двама ни. Сега ще му го върнем тъпкано.

— Ето това е Кейт — казах аз на Сампсън, когато го следвах вътре. — Какво мислиш?

Той ме погледна през рамо.

— Тя те харесва, кой знае защо. Харесва дори мен, което е по-понятно.

Седнахме в нейната кухня и разговорът веднага потръгна, както ставаше винаги, когато бях с нея. Ние със Сампсън пиехме бира, а Кейт си сипа чай с лед. Според мен те със Сампсън доста си допаднаха. И двамата бяха с независим дух, много умни, благородни.

Запознах я със събитията от последния ни работен ден, с разочароващата среща с Ръскин и Сайкс, а тя ни разказа за своя ден в болницата.

Поговорихме още за случая. За доктор Уик Сакс и неговите интелектуални игри. За харемите. За маските. За „изчезващата“ къща. За най-новата ми теория, включваща помощта на доктор Луис Фрийд.

— Преди да дойдете, попрочетох някои работи — заяви Кейт. — Едно есе за мъжкия сексуален нагон, неговата природна красота и сила. Става дума за съвременните мъже, които се опитват да се отделят от майките си — от задушавачото ги космично мамче. Там се лансира идеята, че много мъже желаят свободата, за да докажат мъжката си идентичност, но съвременното общество непрекъснато ги обезверява.

— Мъжете са си мъже и такива ще си останат — демонстрира Сампсън големите си бели зъби. — Това е в пряка връзка с нашия случай. Ние все още сме лъвове и тигри в сърцата си. Никога не съм срещал космичното мамче, така че се отказвам от коментар.

— Какво мислиш ти, Алекс? — попита Кейт.

— Има определени неща у мъжете, които никога не са ми харесвали — отговорих аз. — Ние наистина сме невероятно потиснати. И поради тази причина безцветни. Несигурни. Отбраняващи се. Рудолф и Сакс отстояват своята мъжественост до крайна степен. Те отказват да бъдат потискани от нравите и законите на обществото.

— Та-да-да-дам — съпроводи думите ми Сампсън с барабанен ритъм.

— Те се мислят за по-умни от всички останали — каза Кейт. — Поне Казанова. Той се смее на всички ни. Гаден кучи син.

— Е, точно затова съм тук — обясни Сампсън. — Да го заловя, да го туря в клетка и да ударя катинар на клетката на някой далечен планински връх.

Така мина времето, отлетя, та се не видя. Накрая стана късно и трябваше да си ходим. Опитах се да убедя Кейт да прекара в хотел нощта. Непрекъснато обсъждахме тази тема и нейният отговор беше винаги един и същ.

— Благодаря за загрижеността — заяви тя, докато ни изпращаше на верандата. — Не мога да му позволя да ме изпъди от собствената ми къща. Тая няма да я бъде. Нека дойде да се хванем гуша за гуша.

— Алекс има право за хотела — каза Сампсън.

Кейт поклати глава и на мен ми стана ясно, че няма смисъл да спорим повече.

— Всичко ще е наред, обещавам — каза.

Не я попитах дали мога да остана. Не знаех дали изобщо иска да я попитам. Сампсън малко усложняваше ситуацията. Можех да му оставя колата, за да се прибере, но вече беше един и половина. Освен това всички имахме нужда от сън. Най-накрая ние със Сампсън си тръгнахме.

— Много мила. Много интересна жена. Много умна. Не е твоят тип — каза Сампсън, когато потеглихме към хотела. Това беше изключително рядко обобщение за него. — Тя е моят тип — добави той.

Когато стигнахме края на пресечката, аз се обърнах и погледнах към къщата. Кейт вече бе изгасила лампата на верандата и се беше прибрала. Инат, но много умна. Това ѝ бе помогнало да си пробие път в медицинския колеж. Беше ѝ помогнало да оцелее след смъртта на хората, които бе обичала. Тя щеше да се оправи. Както винаги.

Все пак се обадох на Кайл Крейг, когато се прибрах в хотела.

— Какво прави нашият човек Сакс? — попитах.

— Екстра е. Вече си легна. Не се притеснявай.

След като Алекс и Сампсън вдигнаха платна, Кейт внимателно провери, и то два пъти, всички врати и прозорци на своя апартамент. Бяха сигурно затворени. Сампсън веднага ѝ беше харесал. Той беше огромен и страшен, мил и страшен, сладък и страшен. Алекс беше довел най-близкия си приятел да се запознае с нея и това ѝ харесваше.

След като приключи със своите обиколки и с проверката на системите за сигурност, тя се отдаде на мечти за нов живот, далеч от Чапъл Хил, далеч от всичко кошмарно и лошо, което ѝ се беше случило. „Господи, та аз живея във филм на Хичкок — помисли си тя. — Жалко, че Алфред Хичкок не е живял достатъчно дълго, за да види и реагира на лудостта и ужаса на 90-те години.“

Изтощена, тя най-сетне се мушна в леглото. Гадост. Усети втвърдени трохи от хляб и кейк в краката си. Не си беше оправила леглото тази сутрин.

Напоследък не беше достатъчно продуктивна и това я ядосваше. Трябваше да завърши стажа си през пролетта. Сега вече не беше сигурна дали ще успее дори до края на лятото.

Придърпа завивките под брадата си — в тази жега. Беше станала такава пъзла. Страховете ѝ нямаше да си отидат, докато чудовището Казанова скиташе на свобода. Мислеше си как ще го убие. Това беше нейната първа и единствена фантазия, свързана с насилие. Представи си как отива в къщата на Уик Сакс. Око за око. Спомни си точния пасаж от Библията.

Не можеше да се отърве от обсебващите мисли за Казанова, доктор Уик Сакс, тайнствената изчезваща къща на ужасите и горките жени, които все още бяха затворени там. Но тя беше толкова свикнала в непрестанните ужасяващи кошмари, че накрая все пак се унесе в сън.

Кейт изобщо не чу, когато той влезе в къщата.

Тик-пат. Тик-пат.

Кейт най-сетне чу шум. Една дъска на пода изскърца от дясната страна на спалнята. Съвсем, съвсем мъничък звук... но не можеше да бъде сбъркан с нищо друго.

Това не беше нейното въображение, не беше сън. Тя усещаше, че той отново е в нейната спалня.

Нека това да е налудничав мисъл, нека това да е сцена от кошмар, нека целият последен месец да бъде само кошмар, който сънувам.

„О, Господи, о, Боже, Исусе Христе, не!“ — помисли си тя.

Той беше в нейната стая. Беше се върнал! Това беше толкова ужасно, че тя не можеше да се насили да повярва в реалността.

Кейт задържа дъха си, докато изпита болки в гърдите като при белодробен спазъм. Тя никога не беше вярвала истински, че той ще се върне.

Сега осъзна, че това е било ужасна грешка. Най-страшната в живота ѝ, но не и последната, която ѝ бе съдено да допусне. Така поне се надяваше.

Кой беше този изключителен психопат? Толкова много ли я мразеше, че бе готов да рискува всичко? Или това откачено копеле си мислеше, че я обича?

Седна напрегнато на ръба на леглото и внимателно се заслуша в очакване на нов шум. Беше готова да скочи върху него. Ето пак... тихичко изпукване. Той се приближаваше от дясната страна на стаята.

Най-накрая тя видя целия тъмен силует на неговото тяло. Жадно пое глътка въздух и почти се задави.

Той беше, мътните да го вземат, чумата да го тръшне.

Мощна, пълна с омраза енергия потече между тях като електрически ток. Най-сетне очите им се срещнаха. Дори в тъмнината неговите сякаш я изгаряха. Толкова добре си спомняше очите му.

Кейт се опита да се изплъзне от първия му удар.

Ударът дойде светкавично и силно. Той не беше загубил бързината си. Мъчителна болка прониза през рамото цялата ѝ лява страна. Все пак тренировките по карате я предпазиха от парализиране. Както и чистият ѝ инат. Волята за живот беше станала нейна запазена марка. Тя се надигна от леглото. Държеше се на крака. Готова да го посрещне.

— Грешка — просъска тя. — От твоя страна този път.

Отново видя очертанията на тялото. Този път в светлината на лунните лъчи, струящи през прозореца на спалнята. Страх и отвращение обхванаха Кейт. Имаше чувството, че сърцето ѝ може да спре, просто да прекрати дейността си, и толкова.

Изстреля един силен ритник. Удари го жестоко в лицето и чу изхрущяването на костта. Беше ужасяващо, но и прекрасно да чуе този звук.

Един висок глас изпищя от болка. Беше го наранила!

Сега го направи отново, Кейт. Тя отскочи, полетя напред, ритна с всяка сила тъмното движещо се тяло, целейки се в стомаха. Той отново изхърка от болка.

— Харесва ли ти? — изкрещя му Кейт. — Харесва ли ти?

Беше го спипала и се закле, че този път няма да го изтърве. Щеше да залови Казанова съвсем сама. Беше узрял за залавяне. Най-напред обаче щеше да го нарани.

Зашемети го отново, този път с юмрук. Кратко, концентрирано, светкавично и мощно кроше. Испита удовлетворение, което надминаваше всичките ѝ представи. Той се олюляваше, стенеше високо.

Главата му тежко се отметна назад. Косата му се разпиля. Тя искаше да го свали на пода. Може би в безсъзнание. След това щеше да светне лампата. А после можеше да го срита, докато лежи на пода.

— Това беше любовно шамарче — каза му тя. — Само за начало.

Гледаше го как залита пред нея. Всеки момент щеше да рухне.

Храс — нещо, някой я удари в гърба. Ударът ѝ изкара дъха.

Тя не можеше да повярва, че е изненадана откъм незащитената си страна. Болката прониза цялото ѝ тяло, сякаш беше простреляна.

Храс.

Повтори се същото.

В спалнята ѝ имаше двама души.

Кейт изпадна в шок от болката, но все още се държеше на крака и най-сетне видя втория мъж. Той се засили и я удари със замах в челото. Тя чу метален звън и почувства, че пада, че се свлича на пода. Почувства, че издиша, ако трябваше да бъде съвсем точна. После тялото ѝ се сгърчи на дървения под.

Два гласа се разнесоха над нея. Две чудовища в нейната спалня. Стереокошмар.

— Не трябваше да идваш.

Тя разпозна гласа на Казанова. Той говореше на втория нападател. Демон номер две, скрит зад вратата. Доктор Уил Рудолф.

— Напротив, аз съм човекът, който трябваше да дойде. Аз не съм влюбен в тази тъпа кучка. На този свят няма друг, на когото да му пука по-малко за нея. Помисли добре. Бъди разумен.

— Добре, Уил. Какво искаш да правиш с нея? — промълви отново Казанова. — Тя е твоя. Нали това искаш?

— Лично аз бих я изял, хапка по хапка — отговори доктор Уил Рудолф. — Или смяташ, че е прекалено?

Те продължиха да се смеят като двама приятели, които си бъбрят в гимнастическия салон. Кейт почувства, че се изпарява от сцената. Тя си отиваше. Накъде се бе запътила?

Уил Рудолф каза, че ѝ е донесъл цветя. И двамата се заляха в смях на тази шега. Те отново ловуваха заедно. Никой не можеше да ги спре. Кейт усещаше миризмата на техните тела, силен мъжки аромат на мускус, който се съчетаваше в някакво всепоглъщащо присъствие.

Тя остана в съзнание много дълго. Съпротивлява се с всички сили. Беше упорита, волева, дяволски горда. Най-накрая светлината изгасна за нея точно като в стар лампов телевизор. Размазан образ, после малка светла точица, после чернота. Толкова просто, толкова прозаично.

Те светнаха лампата, след като свършиха, така че всички обожатели на Кейт Мактиърнън да могат хубаво да я разгледат за последен път.

Това бе нещо повече от хладнокръвно убийство.

Ръцете и краката ми трепереха неконтролируемо, докато се опитвах да държа волана и да натискам педалите, за да измина осемте километра, които дяляха Дърам от Чапъл Хил.

Трябваше най-сетне да се измъкна от този свързващ двата града булевард, иначе имах чувството, че просто ще блъсна колата в някой стълб.

Бях се сгърчил на предната седалка, вторачен в танцуващите пращинки и заслепени от фаровете мушици, които играеха в ранния утринен въздух.

Непрекъснато дишах дълбоко, опитвайки се да глътна поне малко здрав разум. Беше малко след пет часа сутринта и птиците вече се бяха разпели. Запуших уши, за да накарам песните им да замлъкнат. Сампсън още спеше в хотела. Бях забравил, че той е там.

Кейт никога не се беше страхувала от Казанова. Тя се уповаваше на своята способност да се грижи сама за себе си, дори и след отвличането.

Знаех, че да се самообвинявам, е ирационално и налудничаво, но правех именно това. Нямах представа точно кога, но в определен момент през последните няколко години аз бях престанал да се държа като професионален полицейски детектив. В известен смисъл това беше хубаво, но си имаше и отрицателните страни. В професията имаше прекалено много болка, ако човек се разкисне и се остави да я изпитва. Това беше най-сигурният, най-бързият начин да изгориш и да станеш на пепел.

В края на краищата върнах колата на главния път и намалих скоростта. Петнайсет минути по-късно стигнах до познатата къща в Чапъл Хил.

Кейт беше присвоила на тази улица званието „Алея на старите дами“. Можех да видя лицето ѝ, сладката ѝ лека усмивка, страстната ѝ убеденост в нещата, които бяха важни за нея. Все още можех да чуя гласа ѝ. Двамата със Сампсън бяхме в тази къща преди по-малко от три

часа. Очите ми плачеха, мозъкът ми крещеше. Губех контрол над себе си.

Спомних си последните й думи. Чух отново гласа на Кейт:

— Нека дойде да се хванем гуша за гуша.

Черно-бели патрулни полицейски коли, мрачни на вид линейки и телевизионни фургони вече бяха паркирани по двете платна на задънената улица. Бяха запълнили всички възможни пространства. Беше ми писнало до смърт от местопрестъпления. Имах чувството, че половината град се е събрал на митинг пред къщата на Кейт.

В ранната утринна светлина всички лица изглеждаха бледи и мрачни. Шокирани и разярени. Това трябваше да бъде тих университетски град, либерално мислещ, сигурно пристанище сред шеметния хаос и лудост на останалия свят. Точно поради тази причина повечето хора бяха избрали да живеят тук, но тя вече не беше валидна. Казанова я бе отменил завинаги.

Напипах чифт прашни и мръсни слънчеви очила, които се въргаляха сред боклуците на колата. Първоначално те бяха на Сампсън. После той ги подари на Деймън, така че синът да изглежда непроницаем като Сампсън винаги когато му създавах неприятности. Сега аз имах нужда да изглеждам непробиваем.

Запътих се към къщата на Кейт, стъпвайки на несигурните си гумени крака. Може и да изглеждах най-непроницаемото копеле наоколо, но сърцето ми беше тежко като олово и невероятно чупливо.

Фотографите от вестниците снимаха ли, снимаха физиономията ми. Щраканията на апаратите им звучаха като халосни изстрели. Репортерите се приближиха, но аз им махнах да се омитат.

— Стойте настрана, момчета — предупредих накрая няколко от тях. Сериозно предупреждение. — Сега не е моментът. Не сега!

Аз обаче забелязах, че дори репортерите и фотографите изглеждат объркани, притеснени и шокирани.

Както ФБР, така и дърамската полиция бяха на мястото на отвратително малодушното нападение. Видях много местни полицаи. Ник Ръскин и Дейви Сайкс също бяха пристигнали. Сайкс ми хвърли злобен поглед — един вид, какво си мислиш, че правиш тук, дявол да те вземе.

Кайл Крейг вече беше на местопрестъплението. Той лично ми се беше обадил в хотела, за да ми съобщи ужасната новина. Приблужи се до мен, прегърна ме през рамо и ми заговори с тих шепот.

— Тя е много зле, Алекс, но някак си се крепи. Явно много, много силно е искала да живее. Ще я изнесат всеки момент. Стой тук с мен. Не влизай вътре. Послушай ме, моля те.

Слушах думите на Кайл и се страхувах, че ще припадна пред всички тези камери, пред всички тези чужди хора, пред малцината, които познавах. Сърцето ми, главата ми — всичко беше в невъобразим хаос. Най-накрая влязох в къщата и видях толкова, колкото можех да понеса.

Той беше дошъл в спалнята ѝ отново... бил е отново тук.

Нещо не беше наред обаче... нещо не пасваше на картинката. Нещо... Какво не беше наред тук?

Екипът на Бърза помощ от медицинския център на „Дюк“ сложи Кейт на носилка — от онези, дето се използват при счупване на гръбначния стълб и сериозни рани по главата. Не мисля, че някога съм

виждал да се отнасят с друг толкова внимателно, макар да съм попадал в какви ли не трагични ситуации. Лекарите изглеждаха мъртворешки бледи, когато тръгнаха да я изнасят навън. Тълпата внезапно се умълча, когато медицинският екип се появи на прага.

— Ще я закарат в медицинския център на „Дюк“. Някои университетски доктори може да ми възразят, но съм убеден, че това е най-добре обзаведената болница в щата — каза ми Кайл.

Той се стараеше да внесе спокойствие по своя убедителен роботски начин. В интерес на истината беше изненадващо добър в това отношение.

Нещо не беше наред... нещо не си беше на място... Мисли. Съсредоточи се. Това може да е важно... но аз не успявах да подредя мислите си. Все още не успявах.

— Какво става с Уик Сакс? — попитах Кайл.

— Той се прибра къщи преди десет вечерта. В момента е там... Струва ми се, че не можем да сме напълно сигурни дали не е излизал. Може и да ни се е изплъзнал по някакъв начин. Възможно е да има таен изход от къщата. Но лично аз не мисля така.

Отдръпнах се от Кайл и се приближих към един лекар в бяла престилка от екипа на „Дюк“, който стоеше до линейката. Навсякъде наоколо проблясваха фотографски светкавици. Стотици „исторически“ снимки се запечатваха на лентите на бухалите, накацали на местопрестъплението.

— Може ли да пътувам с нея?

Лекарят поклати глава.

— Не, господине — каза той. Имах чувството, че говори на бавни обороти. — Не, господине, само семейството има право да пътува с линейката. Съжалявам, доктор Крос.

— Аз съм нейното семейство тази нощ — отвърнах аз. Пробих си път покрай него и се качих в задната част на линейката. Той не се опита да ме спре. Така или иначе, нямаше да успее.

Чувствах се вцепенен. Кейт лежеше сред внушителната апаратура за наблюдение и поддържане на жизнените функции в затвореното отделение на линейката. Изплаших се, че може да е умряла, докато съм се качвал в колата или докато са я изнасяли от къщата. Седнах до нея и докоснах само върховете на пръстите ѝ.

— Аз съм, Кейт, Алекс. Аз съм тук с теб — прошепнах. — Трябва да си силна. Ти винаги си била силна. Бъди силна и сега.

Същият лекар, който ми каза, че не мога да се кача в линейката, влезе и седна до мен. Той се бе почувствал задължен да ме уведоми какви са правилата, но нямаше намерение да ги налага със сила. На визитката с името му пишеше „Д-р Б. Стринджър, екип за бърза помощ към университета «Дюк»“. Дължах му една голяма услуга.

— Можете ли да ми кажете нещо за шансовете й да оцелее? — попитах аз, когато линейката бавно потегли от кошмарната сцена в Чапъл Хил.

— Боя се, че въпросът е труден. Тя е жива и това само по себе си е чудо — каза той с тих, изпълнен с уважение глас. — Има множество счупвания и контузии, някои от тях са с отворени рани. И двете скули са счупени. Може да има разместване на гръбначните прешлени. Тя трябва да е играла ва банк срещу него. По някакъв начин е успяла да запази присъствие на духа и да го измами.

Лицето на Кейт беше жестоко подуто и нарязано. Тя бе почти неузнаваема. Знаех, че същото се отнася за цялото й тяло. Нежно хванах ръката й, докато линейката се носеше с пълна скорост към медицинския център на „Дюк“. Тя е успяла да запази присъствие на духа. Да, точно така. Това беше Кейт. И все пак нещо ме гложеше.

Вкопчих се в друга умопомрачителна мисъл. Беше се стоварила върху мозъка ми, докато излизах от къщата. Май разбрах какво не бе наред в спалнята на Кейт.

Уил Рудолф е бил в стаята. Джентълмена е пристигнал за нападението. Той трябва да е бил. Това бе неговият стил. Крайно, графично открито насилие. Бяс.

Имаше малко доказателства за присъствието на Казанова. Никакви артистични белези. Но затова пък такова извънмерно насилие... Две чудовища, свързани в едно цяло. Може би Рудолф е мразел Кейт, защото Казанова е влюбен в нея. Може би в изкривеното му въображение тя е застанала между двамата. Може би те неслучайно бяха оставили Кейт жива — така че тя да прекара като вегетиращ кретен остатъка от живота си.

Сега те отново работеха заедно. Двама, които трябваше да заловим.

ФБР и дърамската полиция решиха да доведат доктор Уик Сакс за разпит рано на следващата сутрин. Това беше кардинално решение за случая.

От Вирджиния беше долетял един водещ специалист по разпитите, за да проведе деликатния разговор. Той бе най-добрият във ФБР, казваше се Джеймс Хийкин. Почти цялата сутрин се занимаваше с разпита на Сакс.

Аз седях със Сампсън, Кайл Крейг и детективите Ник Ръскин и Дейви Сайкс. Наблюдавахме разпита през еднопосочното огледало в главната квартира на дърамската полиция. Чувствах се като прегладнял човек, залепил нос на витрината на скъп ресторант.

Специалистът по разпитите от ФБР беше добър, много търпелив и коварен като печен прокурор. Но и Уик Сакс не му се даваше. Той владееше до съвършенство езиковите игри, посрещаше изключително хладнокръвно словесния обстрел и беше дори самодоволен.

— Това копеле ще клекне — каза най-накрая Дейви Сайкс в тихата стая за наблюдение. Беше приятно да забележа, че на тях с Ръскин все пак им пука. В известен смисъл можех дори да им вляза в положението като местни детективи: през по-голямата част от това отчайващо разследване те бяха принудени да гледат отстрани.

— С какво разполагате срещу Сакс? Кажи ми, ако криете нещо — обърнах се към Ник Ръскин, докато чакахме пред кафе-машината.

— Доведохме го, защото шефът ни е задник — отвърна ми Ръскин. — Засега не разполагаме с нищо срещу Сакс.

Питах се дали мога да вярвам на Ръскин или на кой да е друг, свързан със случая.

След почти два часа напрегнато париране на взаимни удари Хийкин успя да докаже малко повече от това, че Сакс е колекционер на еротика и е осъществявал безразборни сексуални контакти с навити студентки и преподавателки в течение на последните единайсет години.

Колкото и да ми се искаше да счупя главата на Сакс, не можех да разбера защо са го довели тук точно в този момент. Защо сега?

— Открихме произхода на парите му — разкри Кайл част от отговорите на моите въпроси тази сутрин. — Сакс е собственик на бюро за компаньонки, което развива дейност извън Роли и Дърам. Фирмата се нарича „Късмет“. Пускат реклами за „бельо — висша мода“ в жълтите страници. Ако не друго, доктор Сакс ще си има сериозни проблеми с данъчната инспекция. Според Вашингтон сега е моментът да упражним натиск. Страхуват се, че той ще избяга в най-скоро време.

— Не съм съгласен с твоите хора във Вашингтон — казах на Кайл. Знаех, че някои агенти на ФБР наричат главната квартира на своето управление „Източен Дисниленд“. Разбихах ги. Те съзнаваха, че излагат на риск цялото разследване и отгоре на всичко ги командвах с дистанционно управление.

— Че кой е съгласен? — отговори Кайл и сви широките си кокалести рамене. Това беше неговият начин да признае, че вече не контролира положението. Случаят вече беше станал прекалено голям. — Между другото, как е Кейт Мактиърнън? — попита.

Вече бях разговарял три пъти по телефона с медицинския център на „Дюк“ тази сутрин. Бях им оставил един номер в полицейското управление на Дърам, за да ми се обаждат, ако състоянието ѝ се промени.

— Състоянието ѝ е критично, но още се крепи — отговорих аз.

Получих възможност да разговарям с Уик Сакс точно преди единайсет часа тази сутрин. Това беше отстъпката, която Кайл ми направи.

Опитах се да изхвърля Кейт от главата си, преди да остана сам в стаята със Сакс. Въпреки това гневът трещеше и бучеше в тялото ми. Не бях сигурен дали мога да се контролирам. Не бях сигурен дори дали искам да се контролирам вече.

— Нека аз, Алекс. Нека аз да вляза при него — дръпна ме Сампсън за ръката, преди да вляза вътре. Отскубнах се от него и отидох да се срещна с доктор Уик Сакс.

— Аз ще се оправя с него.

— Добър ден, доктор Сакс.

Осветлението в малката безлична стая за разпити беше по-силно и ослепително, отколкото изглеждаше през еднопосочното огледало. Очите на Сакс бяха зачервени и ми се стори, че е не по-малко напрегнат от мен. Кожата на скулите му бе силно опъната. Но се държеше с мен по същия самоуверен и самодоволен начин, както и по време на разговора с Джеймс Хийкин от ФБР.

Дали гледам в очите на Казанова, запитах се аз. Възможно ли е пред мен да стои чудовището в човешки образ?

— Казвам се Алекс Крос — казах аз и тежко се отпуснах на изтъркания метален стол. — Нейоми Крос е моя племенница.

Сакс проговори през стиснати зъби. Имаше леко южняшко произношение. А според Кейт Казанова нямаше забележим акцент.

— Знам кой сте, по дяволите. Чета вестници, доктор Крос. Чел съм за нейното отвличане.

Кимнах.

— Щом сте чели вестници, трябва да сте наясно с творчеството на мръсника, наречен Казанова.

Сакс се изхили или поне на мен така ми се стори. Сините му очи бяха пълни с презрение. Не беше трудно да разбера защо никой в университета не го харесва. Русата му коса беше зализана назад, нямаше нито един косъм, който да не си е на мястото. Роговите рамки на очилата му придаваха самодоволен и снисходителен вид.

— В цялото ми минало няма нито едно доказателство за проявено насилие. Никога няма да призная тези отвратителни убийства. Не съм способен да убия и комар. Фактът, че отхвърлям насилието, е добре документиран.

„Басирам се, че е точно така — помислих си аз. — Всичките ти лица и фасади са чисти и идеално подредени, нали? Преданата ти жена — медицинската сестра. Двете ти деца. Добре документираният факт, че «отхвърляш насилието».“

Разтърках лице. Трябваше да мобилизирам цялата си воля, за да не го ударя. Той оставаше надменен и недостъпен.

Наведох се над масата и заговорих шепнешком.

— Прегледах еротичната ви колекция. Аз бях в избата ви, доктор Сакс. Колекцията е пълна с перверзно сексуално насилие, физическото унизяване на мъже, жени и деца. Това може и да не е „доказателство за проявено насилие“, но затова пък ми подсказва нещо за вашия истински характер.

Сакс отхвърли казаното от мен с едно махване на ръката.

— Аз съм известен философ и социолог. Да, аз изучавам еротиката — по същия начин, по който вие изучавате престъпното мислене. Не страдам от умствени отклонения, водещи до разврат, доктор Крос. Моята еротична колекция е ключът, с който се опитвам да разбера фантазиите на западната култура, ескалиращата война между мъжете и жените. — Той повиши глас. — Освен това не можете да ме принудите да давам обяснения за личния си живот. Аз не съм нарушил законите. Дошъл съм тук доброволно. Докато вие сте влезли в моя дом без разрешение за обиск.

Опитах се да наруша равновесието на Сакс, като му задам страничен въпрос.

— Как си обяснявате факта, че имате такъв успех сред младите жени? Вече са ни известни сексуалните ви завоевания сред студентките. Осемнайсет, деветнайсет, двайсетгодишни. Красиви млади жени, ваши студентки в някои случаи. За това поне със сигурност има доказателства.

За част от секундата гневът му изби на повърхността. След това се овладя и направи нещо странно и може би доста показателно. Демонстрира своята потребност да упражнява власт и контрол, да бъде звездата на шоуто дори и пред мен. Без значение какви бяха отношенията ни.

— Защо имам успех с жените ли, доктор Крос?

Той се усмихна и езикът му заигра между зъбите. Съобщението беше изтънчено, но достатъчно ясно. Сакс ми казваше, че знае как да упражнява сексуален контрол над повечето жени.

Той продължи да се усмихва. Мръсна усмивка на мръсник.

— Много жени искат да бъдат освободени от своите сексуални задръжки, особено млади жени, съвременни жени от университетските

градове. Аз ги освобождавам. Освобождавам толкова жени, колкото ми стигат силите.

Това ме довърши. Оказах се от другата страна на масата за секунда. Столът на Сакс се прекатури назад. Приземих се тежко върху него. Той изръмжа от болка.

Притиснах го силно с цялото си тяло. Ръцете и краката ми трепереха. Въздържах се от нанасяне на истински удар. Той беше абсолютно безсилен да ме спре, осъзнах аз. Нямаше представа как да се бие с мен. Не беше нито много силен, нито атлетичен.

Ник Ръскин и Дейви Сайкс влетяха в стаята за разпити, Кайл и Сампсън бяха зад гърбовете им. Те се наблъскаха в стаята и се опитаха да ме отскубнат от Сакс.

В интерес на истината аз сам се отскубнах от Уик Сакс. Не го бях наранил, никога не бях имал такова намерение. Прошепнах на Сампсън:

— Той не е физически силен, за разлика от Казанова. Той не е чудовището. Той не е Казанова.

Същата вечер двамата със Сампсън вечеряхме в едно много добро заведение в Дърам. По ирония на съдбата то се казваше „При Нана“.

Никой от нас не беше особено гладен. Огромните пържоли с пресен лук и планини от картофено пюре с чесън отидоха на вятъра. Играта с Казанова беше към края си, а ние като че ли бяхме хвърлили зарове, които ни върнаха в самото ѝ начало.

Говорихме си за Кейт. От болницата ми бяха казали, че състоянието ѝ е все още критично. Ако оживее, лекарите смятаха, че има малки шансове не само за пълно възстановяване, но и отново някога да бъде лекарка.

— Вие двамата бяхте нещо повече от... е, нали знаеш, добри приятели? — попита най-сетне Сампсън. Опипваше почвата много внимателно и беше изключително добър в това отношение, стига да искаше.

Поклатих глава.

— Не, ние бяхме приятели, Джон. Можех да говоря с нея за всичко, и то по начин, който почти бях забравил. Никога не съм се чувствал така спокоен с някоя жена и не съм стигал толкова бързо до това състояние, като изключим живота ми с Мария.

Сампсън непрекъснато кимаше и предпочиташе да ме слуша как изливам всичко това от себе си. Той знаеше кой съм — и преди, и сега.

Повикаха ме на телефона, докато още ровичкахме из щедрите порции храна в чиниите. Обадих се на Кайл Крейг от телефонния автомат на долния етаж на ресторанта. Намерих го в колата му. Пътуваше към Хоуп Вали.

— Всеки момент ще арестуваме Уик Сакс за убийствата на Казанова — каза той.

За малко да изпусна слушалката.

— Какво? — изкрещях в телефона. Не можех да повярвам на ушите си. — И кога, по дяволите, ще стане това? Кога е взето решението? Кой го е взел?

Както винаги Кайл запази хладнокръвие. Леденият човек.

— Ще влезем в къщата му след няколко минути. Този път играта се ръководи от шефа на дърамската полиция. Намерили са нещо в къщата му. Физическо доказателство. Арестът ще бъде извършен съвместно от Бюрото и Полицейското управление на Дърам. Искан да знаеш това, Алекс.

— Той не е Казанова — казах аз. — Не го прибирайте.

Говорех на висок глас. Телефонният автомат се намираше в тесен коридор на ресторанта и в близките тоалетни непрекъснато влизаха и излизаха хора. Аз привличах втренчени погледи — колкото ядосани, толкова и подплашени.

— Няма връщане назад — отговори ми Кайл. — Аз самият съжалявам за това.

И ми затвори телефона. Край на дискусията.

Двамата със Сампсън потеглихме с пълна скорост към предградията на Дърам. Отначало приятелят ми си седеше мълчаливо, но после изведнъж ми зададе въпрос с повишена трудност:

— Възможно ли е да разполагат с достатъчно убедителни доказателства, за които ти да не знаеш нищо?

За мен въпросът нямаше точен отговор. Той означаваше: в каква степен бях въвн от играта.

— Не мисля, че Кайл разполага с достатъчно доказателства за арест. Той щеше да ми каже. Колкото до дърамската полиция... Нямам представа какво, по дяволите, се канят да правят. Ръскин и Сайкс бяха изолирани и вървяха по собствена следа. В същото положение бяхме и самите ние.

Когато пристигнахме в Хоуп Вали, разбрах, че не сме били единствените поканени да присъстват на ареста. Тихата уличка в предградията беше блокирана. Няколко телевизионни фургона вече се бяха разположили там. Навсякъде се виждаха паркирани патрулни коли на полицията и коли на ФБР.

— Е, това вече е пълна идиотщина. Прилича ми на квартално увеселение — каза Сампсън, когато слязохме от колата. — Най-гадното, което съм виждал някога. Най-гадният и пълен провал в живота ми.

— Нещата си бяха такива от самото начало — съгласих се аз. Един мултиинституционален кошмар.

Краката ми се плетяха като на пияница. Нанасяха ми кроше след кроше. Вече абсолютно нищо не разбирах. В каква степен бях въвн от играта?

Кайл Крейг ме видя, че идвам. Пресрещна ме и здраво стисна ръката ми. Имах чувството, че е готов да ме блокира с цяло тяло, ако се наложи.

— Знам колко си объркан. И аз съм така — бяха първите му думи. Звучеше извинително, но в същото време беше извън кожата си от яд. — Това не е наша работа, Алекс. Този път Дърам ни удари под пояса. Шефът на полицията сам е взел решението. Оказват ни политически натиск чак от щатската прокуратура. Смърди толкова гадно, че ми иде да си сложа кърпичка на носа.

— Какво, по дяволите, са намерили в къщата? — попитах Кайл. — Какво е това физическо доказателство? Не става дума за порно книжки, нали?

Кайл поклати глава.

— Дамско бельо. Имал е огромен склад с дрехи, скрит в къщата. Намерили са тениска с емблемата на Университета на Северна Каролина, която е принадлежала на Кейт Мактиърнън. Очевидно Казанова също е пазел сувенири. Също като Джентълмена в Лос Анджелис.

— Не, той не би постъпил така. Той е различен от Джентълмена — възразих аз. — Той държи момичетата и по-голямата част от гардероба им в скривалището си. Той е предпазлив и вманиачен на тази тема. Кайл, това е лудост. Това не е отговорът. Това е колосална бъркотия.

— Не можеш да си сигурен — отговори Кайл. — Хубавите теории няма да спрат въпросната бъркотия.

— А какво ще кажеш за хубавата логика и поне малко здрав разум?

— Страхувам се, че нито едното, нито другото ще свърши работа.

Отправихме се към задната веранда на къщата на Сакс. Телевизионните камери жужаха като заредено оръжие, стреляйки по всичко, което се движи. Бойното поле бе обградено с три обръча медии, които настъпваха по целия фронт.

— По някое време следобед са претърсили къщата — съобщи Кайл, докато вървахме. — Докарали са кучета. Специални кучета от Джорджия.

— И защо им е било това, дявол да ги вземе? Защо им е хрумнало да претърсват къщата на Сакс точно сега?

— Някой им е подшушнал нещо и те не са имали причина да не му повярват. Само това успях да изтръгна от тях. Аз също съм изолиран, Алекс. И на мен тази работа не ми харесва.

С мъка виждах на две крачки пред себе си. Полезрението ми беше силно стеснено. Стресът ме беше докарал до това състояние. Както и гневът.

Идеше ми да се развикам, да се разкрещя на някого. Идеше ми да тегля един ритник на лампите, осветяващи стилната веранда на Сакс.

— Казаха ли ти поне нещо за анонимния си осведомител? Господи Боже, Кайл! Мътните да ги вземат! Анонимен осведомител.

Уик Сакс бе заложник в собствената му прекрасна къща. Явно дърамската полиция искаше историческият момент на ареста да бъде увековечен по местната и националната телевизия. Цялата работа беше именно заради това. Мигът, в който блюстителите на закона от Северна Каролина ще влязат в залата на славата.

Те бяха хванали подставен човек и напиреха да го покажат на целия свят.

Веднага разпознах шефа на дърамската полиция. Той беше навършил наскоро четирийсет години и приличаше на бивш професионален футболен защитник. Роби Хатфийлд беше висок около метър и осемдесет и осем, с квадратна челюст и могъщо телосложение. Осени ме дивата параноична мисъл, че той може да е Казанова. Във всеки случай подходеше за тази роля. Дори пасваше на психологическия профил на Казанова.

Детективите Ник Ръскин и Дейви Сайкс вървяха от двете страни на арестувания доктор Уик Сакс. Разпознах още няколко местни детективи. Всички изглеждаха дяволски притеснени, но тържествуващи и най-вече облекчени. Сакс обаче приличаше на човек, който току-що се е изкъпал с дрехите. Изглеждаше виновен.

Ти ли си Казанова? Ти ли си Звярът в края на краищата? Ако е така, какъв номер, по дяволите, въртиш сега? Искаше ми се да задам на Сакс хиляди въпроси, но няхах възможност.

Ник Ръскин и Дейви Сайкс си разменяха шеги с някои от събратята си в претъпканото фоайе. Двамата детективи ми напомняха за неколцина професионални спортисти, които познавах във Вашингтон. Повечето обожаваха светлините на рампата, някои живееха заради тях. По-голямата част от дърамската полиция, изглежда, бе подчинила действията си на същата цел.

Косата на Ръскин лъщеше и беше вчесана назад, плътно зализана с брилянтин. Той беше готов за светлините на рампата. Дейви Сайкс също изглеждаше готов. Вървете да гледате списъка със заподозрени лекари, идеше ми да им кажа. Тази работа не е приключила! Тя едва сега започва. Истинският Казанова ви ръкопляска точно в този момент. Може би ви гледа от тълпата.

Пробих си път по-близо до Уик Сакс. Трябваше да огледам всичко в най-автентичния му вид. Да го почувствам. Да го видя и да го чуя. Да го разбера по някакъв начин.

Съпругата и двете деца на Сакс бяха задържани в столовата до вестибюла. Изглеждаха наранени, много тъжни, и объркани. Те също

разбираха, че нещо не е наред. Семейството на Сакс не изглеждаше виновно.

Роби Хатфийлд и Дейви Сайкс най-сетне ме забелязаха.

— Доктор Крос, благодаря ви за помощта.

Началникът на полицията Хатфийлд беше великодушен в този триумфален миг. Бях забравил, че аз съм човекът, който донесе снимката на Сакс от апартамента на Джентълмена в Лос Анджелис. Такава неоценима детективска заслуга... такава удобна, шибана улика.

Това беше абсолютна грешка. Чувствах грешката, надушвах грешката. Това бе първокласен заговор, който се осъществяваше по съвършен начин. Казанова се изплъзваше, изпаряваше се точно в този момент. Никога нямаше да го заловим.

Началникът на дърамската полиция най-сетне ми подаде ръка. Поех ръката на шефа и я стиснах силно, задържах я в своята.

Мисля, че той се изплаши да не би да се изправя пред камерите заедно с него. Досега Роби Хатфийлд бе успял да запази вида си на непристъпен ръководител. Той и неговите детективски суперзвезди щяха да поведат шествието начело с Уик Сакс навън. Щеше да бъде велик, опияняващ миг под пълната луна и ослепителните слънца на прожекторите. Липсвах само виещи кучета.

— Знам, че спомогнах за откриването му, но Уик Сакс не е извършил това — казах право в лицето на Хатфийлд. — Вие арестувате не когото трябва. Нека ви обясня защо. Дайте ми десет минути още сега.

Той ми се усмихна и усмивката му изглеждаше дяволски снизходителна. За миг имах чувството, че едва ли не се е вкаменил. Хатфийлд се отдръпна от мен и излезе навън. Изправи се пред ярките светлини на телевизионните камери, изпълнявайки ролята си блестящо. Беше толкова обзет от самия себе си, че почти забрави за Сакс.

Онзи, който се е обадил за дамското бельо, можеше да е само Казанова, помислих си аз. По пътя на логиката се приближавах все по-близо до възможната идентификация на чудовището. Това бе работа на Казанова. Казанова стои зад всичко това, няма друг начин.

Доктор Уик Сакс мина покрай мен, докато го извеждаха от къщата. Беше облечен в бяла памучна риза и черни панталони. От главата до петите дрехите му бяха прогизнали от пот. Представих си

как плува в обувките си: черни мокасини със златни токи. Ръцете му бяха вързани зад гърба. Цялата му арогантност се бе изпарила.

— Нищо не съм направил — каза ми той с тих, сподавен глас. Очите му умоляваха. Той също не можеше да повярва. И тогава каза нещо невероятно трогателно. — Аз не наранявам жените. Аз ги обичам.

В този момент, както си седях на верандата на Сакс, бях поразен от една абсолютно налудничава и умопомрачителна мисъл. Имах чувството, че спирам насред изпълнението на тройно салто. Времето спря. Той беше Казанова! Внезапно разбрах това.

Уик Сакс беше оригиналният модел, използван за сътворението на Казанова. Още от самото начало планът на чудовищата е бил такъв. Те са разполагали с изкупителна жертва за своите съвършени убийства и приключения а ла маркиз Дьо Сад.

Всъщност доктор Уик Сакс беше Казанова, но не беше едно от двете чудовища. Казанова също се оказа фасада. Той не знаеше нищо за истинския „колекционер“. Той бе поредната жертва.

— Аз съм Джентълмена — обяви Уил Рудолф с учтив театрален поклон. Беше облечен с редингот, черна папийонка, официална риза. Косата му беше вързана отзад на стегната опашка. Беше купил бели рози за специалния случай.

— И много добре знаете кой съм аз, момичета. Всички изглеждате толкова прекрасни — рече Казанова, застанал до него. Той беше в поразителен контраст със своя партньор. Тесни черни джинси. Черни каубойски ботуши. Без риза. Релефно очертани мускули на корема. Черна страшна маска с дебели, ръчно изрисувани металносиви ивици.

Убийците се представиха, докато жените пристъпваха в дневната на скривалището. Те застанаха в редица пред една дълга маса.

Както ги бяха информирали преди няколко часа, това щяло да бъде специално честване.

— Бясното куче Казанова най-сетне е заловено — осведоми ги Казанова. — Това е новина номер едно. Оказа се, че бил някакъв побъркан университетски професор. В наше време никому не можеш да имаш доверие.

Жените бяха помолени да облекат празнични дрехи — според това, което всяка от тях би избрала за тържествена вечеря в ресторант. Рокли с дълбоки деколтета, вечерни обувки с високи токчета, тънки като паяжина чорапи и може би перли или дълги обици. Никакви други бижута. Трябвало да изглеждат „елегантни“.

— Значи сега имаме само седем прекрасни дами — отбеляза Рудолф, докато двамата с Казанова наблюдаваха как жените влизат в стаята и се подреждат в почетен шпалир.

— Много си придилич, ще знаеш. Истинският Казанова е бил ненаситен любовник, който изобщо не е подбирал.

— Трябва да признаеш обаче, че и седемте са изключителни — обърна се Казанова към своя приятел. — Моята колекция е само от шедьоври.

— Напълно съм съгласен с теб — каза Джентълмена. — Изглеждат като картини. Да започваме, ли?

Бяха се уговорили да изиграят една от любимите си едновременно игри. „Щастливата седморка“. Случвало се бе да играят и на „щастливата четворка“, „щастливата единайсеторка“, „щастливата двойка“. Всъщност играта бе посветена на Джентълмена. Това бе неговата нощ. Може би последната в къщата и за двамата.

Те спокойно се отправиха към шпалира. Най-напред заговори Мелиса Станфийлд. Беше облечена с червена копринена рокля по тялото. Дългата ѝ руса коса бе сресана настрани и прихваната отзад. Тя напомняше на Казанова за Грейс Кели на млади години.

— Пазиш ли се за мен? — попита Джентълмена.

Усмивката на Мелиса бе целомъдрена.

— Пазя сърцето си.

Уил Рудолф се усмихна на умния отговор. Помилва я по бузата с опакото на ръката си. После бавно спусна ръката си по шията и стегнатите ѝ гърди. Тя се остави, без да показва страх или отвращение. Това бе едно от правилата по време на игра.

— Ти си много, много добра в нашата малка игра — каза той. — Ти си ценен играч, Мелиса.

Нейоми Крос бе следващата в редицата. Беше облечена с къса копринена рокля с цвят на слонова кост. Много шик. Щеше да е красавицата на всеки годишен бал, организиран от коя да е юридическа фирма във Вашингтон. Ароматът на нейния парфюм леко замая главата на Казанова. Той се изкушаваше да обяви Нейоми за забранена зона за Джентълмена. В края на краищата той не си падаше особено по нейния чичо Алекс Крос.

— Може би по-късно ще се върнем да посетим Нейоми — каза Джентълмена и нежно целуна ръката ѝ. — Очарован съм.

Рудолф кимна и спря пред шестата жена в шпалира. Обърна глава, измери с поглед последното момиче, но след това очите му се върнаха на номер шест.

— Ти си много особена — прошепна той тихо, почти срамежливо. — Невероятна, бих казал.

— Това е Криста — каза Казанова с усмивка на ценител.

— Ще бъда с Криста тази нощ — възкликна възторжено Джентълмена. Той бе сторил своя избор. Казанова му беше направил

подарък и той можеше да прави с него каквото му скимне.

Криста Ейкърс опита да се усмихне. Това бе правилото на къщата. Но не успя. Именно това хареса Джентълмена най-много в нея: тъй възбуждащия страх в очите ѝ.

Той бе готов да поиграе на „целуни момичетата“.

За последен път.

ЧАСТ ПЕТА
ЦЕЛУНИ МОМИЧЕТАТА

На сутринта след ареста на доктор Уик Сакс Казанова бавно вървеше по коридорите на медицинския център на „Дюк“. Той влезе спокойно в стаята на Кейт Мактиърнън.

Можеше да ходи където си пожелае. Отново беше свободен.

— Здравей, скъпа. Как е положението? — прошепна той на Кейт.

Тя беше съвсем сама, макар че на етажа все още имаше охрана от държавската полиция. Казанова седна до леглото ѝ на един стол с висока облегалка. Загледа се в печалната физическа развалина, която някога бе такава изключителна красавица.

Вече дори не го беше яд на Кейт. Не беше останало много, на което да се ядосва. „Лампите още светят — помисли си той, взирайки се в празните кафяви очи, — но няма никой у дома, нали, Кейти?“

Доставяше му удоволствие да стои в нейната болнична стая — това раздвижваше жизнените му сокове, разпалваше го, насочваше духа му към велики дела. Всъщност самият факт, че седи до леглото на Кейт, го караше да се чувства умиротворен.

Това беше важно сега. Той трябваше да вземе някои решения. Как точно да се справи със ситуацията около доктор Уик Сакс? Дали да хвърли още прахан в огъня? Или така щеше да се получи оръжие за масово унищожение и поради това опасно и за самия него?

Имаше още едно сложно решение, което трябваше да бъде взето в близко време. Наистина ли се налагаше двамата с Рудолф да напуснат района? Никак не му се искаше — това бе неговият роден край, — но явно се налагаше. А какво да прави с Уил Рудолф? Очевидно той бе емоционално осакатен от пребиваването си в Калифорния. Пиеше валиум, халцион и ксанакс — за тези успокоителни Казанова знаеше със сигурност, но можеше да има и други. Рано или късно бушоните му щяха да изгърмят и това щеше да засегне и двамата. От друга страна, самотата бе тъй непоносима, когато Рудолф го нямаше. Той се бе чувствал разрязан на две.

Чу шум зад себе си откъм вратата на болничната стая. Обърна се и се усмихна на мъжа, който се появи на прага.

— Тъкмо си тръгвах, Алекс — каза и стана от стола. — Никакви промени. Колко жалко.

Алекс Крос пусна Казанова да мине покрай него и да излезе през вратата.

Той се сливаше идеално с всяко обкръжение. Това си мислеше Казанова, докато крачеше по болничния коридор. Никога нямаше да го заловят. Беше открил съвършената маска.

В бара на хотел „Вашингтон Дюк Ин“ имаше едно старо пиано. Между два и четири часа през нощта седях там и свирех мелодии от Биг Джо Търнър и Блайнд Лемън Джеферсън. Свирех тъгите си, неволите си, депресиите си, мрачното си настроение, гадните си мисли. Обслужващият персонал несъмнено е бил впечатлен.

Опитвах се да събера и подредя всичко, което знаех. Продължавах да се въртя в кръг около три или четири точки — стълбовете, върху които трябваше да изградя своето разследване.

Свършени престъпления както тук, така и в Калифорния. Отлични познания на убиеца за начина, по който протича полицейското разследване.

Близначно сдвояване между чудовища. Връзка между двама мъже, каквато не е имало, откакто свят светува.

Изчезваща къща в гората. Една къща действително беше изчезнала. Как е станало това?

Харемът на Казанова от забележителни жени, но и нещо повече — „бракуваните“ жени.

Доктор Уик Сакс беше университетски преподавател със съмнителен морал и поведение. Но беше ли той хладнокръвен убиец, лишен от капка съвест и човещина? Беше ли животно, затворило над десет млади жени някъде около Дърам и Чапъл Хил? Беше ли той съвременният маркиз Дьо Сад?

Едва ли. Бях почти сигурен, че дърамската полиция е арестувала не когото трябва, а истинският Казанова е на свобода и ни се надсмива. А може би положението беше още по-лошо. Може би преследваше нова жена.

Сутринта направих редовното си посещение при Кейт в медицинския център на „Дюк“. Тя все още беше в дълбока кома, все още я брояха за тежък случай. Полицията на Дърам вече беше вдигнала охраната пред вратата на нейната стая.

Седях и бдях до нея, опитвайки се да не мисля за състоянието ѝ. Държах ръката ѝ и тихо ѝ говорех. Ръката ѝ беше вяла, почти

безжизнена. Кейт ми липсваше толкова много. Тя не можеше да ми отговори и това отваряше зееща болезнена рана в гърдите ми.

Най-накрая трябваше да си тръгна. Трябваше да се изгубя в работата си.

От болницата двамата със Сампсън отидохме в дома на Луис Фрийд в Чапъл Хил. Бях помолил доктор Фрийд да изготви за нас специална карта на района около река Уайкейджил.

Седемдесет и седем годишният професор по история си беше свършил работата отлично. Надявах се картата да помогне на мен и Сампсън да открием „изчезващата къща“. Идеята ми хрумна, след като прочетох няколко съобщения във вестниците за убийството на двамата студенти преди дванайсет години. Трупът на Роу Тиърни бил открит близо до „изоставена ферма, където някога избягали роби са били държани скрити в големи подземни изби. Тези изби били като малки къщи под земята, като някои от тях имали по дванайсет стаи или отделения“.

Малки къщи под земята?

Изчезваща къща?

Там някъде имаше къща. Къщите не изчезват.

Двамата със Сампсън отидохме с колата до град Бригадун в Северна Каролина. Имахме намерение да тръгнем пеша през гората до мястото, където Кейт е била намерена в река Уайкейджил. Рей Бредбъри е писал, че „да поемеш риск, е като да скочиш от скала и да си изработиш криле, докато падаш“. Сампсън и аз се готвехме да скочим.

Докато си пробивахме път през злокобната гора, високите дъбове и ели започнаха постепенно да гасят всеки лъч светлина. Хорът на комарите беше плътен като меласа. Въздухът бе неподвижен.

Можех да си представя, можех да видя как Кейт тича през същата тази тъмна гора само преди няколко седмици, борейки се за живота си. Мислех за нея сега, когато се крепеше на системи за поддържане на живота. Можех да чуя жуженето на апаратите. Самата мисъл ми причиняваше болка.

— Не се чувствам добре в дълбоки тъмни гори — призна Сампсън, докато вървахме под плътен чадър от преплетени лози и върхари, наподобяващи платнища на палатка. Той носеше тениска, черни слънчеви очила, дънки и обувки с грайфери. — Напомнят ми за Хензел и Гретел. Мелодраматична помия, братле. Мразех тази приказка като дете.

— Ти никога не си бил дете — припомних му аз. — Беше висок метър и осемдесет и два още на единайсет години и вече беше отработил вледеняващия си втрещен поглед.

— Може и така да е, но въпреки това мразех тези братя Грим. Мрачната страна на германския дух, изкарваща на бял свят гадни фантазии, за да деформира духа на немските дечица. Явно е имало голям ефект.

Сампсън успя да ме накара да се усмихна със своите деформирани теории за нашия деформиран свят.

— Как не те е страх да ходиш из крайните квартали на Вашингтон през нощта, а една приятна разходка из тези гори ти сви

сармите? Нищо не може да ти навреди тук. Ели. Мускатово грозде. Къпини. Може да изглежда зловещо, но е безвредно.

— Кое то изглежда зловещо, е зловещо. Това е моят девиз.

Сампсън се бореше да провери величественото си тяло през плетеницата от млади дръвчета и орлови нокти в началото на гората. На места орловите нокти наистина бяха като мрежеста завеса. Като че ли поникваха преплетени.

Запитах се дали Казанова ни наблюдава. Подозирах, че е доста търпелив наблюдател. И той, и Уил Рудолф бяха много умни, организирани и предпазливи. Бяха вършили престъпления години наред и никой не ги беше заловил.

— Какво мислиш за историята на робите по тези земи? — попитах Сампсън, докато вървахме. Искях да отклоня ума му от отровните змии и змиеподобните лози. Искях да се съсредоточа върху убиеца или убийците, които може би обитаваха заедно с нас тези гори.

— Чел съм Дженовезе и Мохамед Ауад — отговори той. Не можех да разбера дали говори сериозно. Сампсън беше доста начетен за човек на действието.

— Подземната железница е действала в този район. Избягали роби и цели семейства са били пазени на сигурно място в течение на дни и дори седмици в някои от околните ферми. Наричали са ги гари — казах аз. — Те именно са отбелязани на картата на доктор Фрийд. На това е посветена и книгата му.

— Не виждам никакви ферми. Само това лайняно мускатово грозде — оплака се Сампсън и отмести още няколко клона с дългите си ръце.

— Големите тютюневи ферми са се намирали на запад оттук. Изоставени са преди повече от шестдесет години. Помниш ли, че ти разказах за една студентка от Университета на Северна Каролина, която е била брутално изнасилена и убита през осемдесет и първа? Разложеното ѝ тяло било намерено някъде тук. Мисля, че е била убита от Рудолф, а може би от Казанова. Горедолу по това време са се срещнали за първи път. Картата на доктор Фрийд показва местонахождението на старата Подземна железница, както и повечето ферми в околността, където са били държани на скрито място избягалите роби. Някои от фермите са имали огромни подземни изби, дори цели подземни жилища. Самите ферми вече ги няма. Нищо не си

личи от птичи поглед. Освен това всичко е обрасло плътно с орлови нокти и фиданки. Но складовете са още тук.

— Хм. Значи твоята карта може да ни каже къде са били едно време тютюневите ферми?

— Ами да. Имам карта. Имам компас. Имам и пистолет „Глок“ — казах аз и потупах кобура си.

— И най-важното — добави Сампсън — имаш мен.

— Това също. Бог да пази мръсниците от нас двамата.

Вървахме много дълго в горещия, влажен, пълен с комари следобед. Успяхме да открием три от фермите, където някога отглеждането на тютюн е процъфтявало, където изплашени до смърт чернокожи мъже и жени, понякога цели семейства, са били крити в стари избии, докато успеят да избягат на север, в свободни градове като Вашингтон.

Две от избите се намираха точно там, където доктор Фрийд бе казал да ги търся. Прогнили дъски и изкривени ръждясали желяза бяха единственото, останало от някогашните ферми. Сякаш някакъв разгневен Бог беше дошъл и сринал всичко по земите, където е съществувало робовладелство.

Към четири часа следобед стигнахме до някога величествената и процъфтяваща ферма на Джейсън Снайдър и неговото семейство.

— Откъде си сигурен, че сме където трябва? — огледа Сампсън малкото изолирано и изоставено място, където бях спрял.

— Така е според картата на доктор Луис Фрийд. Същото показва и компасът. Той е прочут историк, следователно трябва да е прав.

Но и Сампсън имаше право. Тук нямаше нищо за гледане. Фермата на Джейсън Снайдър беше напълно изчезнала. Точно както казваше Кейт.

— Тръпки ме полазват от това място — каза Сампсън. — Тъй наречената тютюнева ферма.

Това, което някога е било фермата на Снайдър, сега беше зловещо, извънземно, дяволски злокобно място. Нямаше почти никакви видими доказателства, че някога тук са живели човешки същества. И въпреки това можех да усетя кръвта и костите на робите, докато стоях пред тревожащите руини на старата тютюнева ферма.

Калини, орлови нокти и бръшлян стигаха чак до гърдите ми. Червени и бели дъбове, секвой и евкалипти се издигаха високи и могъщи там, където някога е била процъфтяващата ферма. Но самата ферма беше изчезнала.

Усетих студено петно в центъра на гърдите си. Не беше ли точно тук гадното място? Дали не бяхме близо до къщата на ужасите, която Кейт бе описала?

Бяхме си проправяли път на север, а после на изток. Не бяхме много далеч от магистралата, където ми се щеше да бяхме паркирали колата. Според грубите ми сметки намирахме се на не повече от четири-пет километра от нея.

— Спасителните отряди никога не са навлизали толкова навътре в гората — каза Сампсън, докато търсехме наоколо. — Храсталакът е наистина плътен и гаден. Доколкото виждам, не е утъпкан.

— Доктор Фрийд каза, че той вероятно е последният човек, който е бил тук и е проучил всяка от гарите на Подземната железница. Гората е станала прекалено гъста и дива за обикновени посетители — казах аз.

Кръвта и костите на моите прадеди. Това беше могъща, почти непоносима представа: да крачиш там, където някога робите са били държани затворени години наред. Никой никога не е дошъл да ги спаси. На никой не му е пукало. Нито един детектив не е дошъл да търси чудовищата в човешки облик, отвлечли цели семейства от техните домове.

Използвах естествените знаци, маркирани върху картата, за да се ориентирам къде би могла да се намира старата изба на Снайдръ. Освен това се опитвах да се взема в ръце — в случай, че открием нещо, което не бих желал да намерим.

— Сигурно търсим някаква много стара врата, по-скоро капак в земята, водещ към подземни помещения — обърнах се към Сампсън. — На картата на Фрийд не е обозначено нищо конкретно. Избата би трябвало да се намира на дванайсет до петнайсет метра западно от тези секвой. Смятам, че става дума именно за тези дървета и в момента вероятно стоим точно над избата. Но къде, по дяволите, е капакът?

— Вероятно е на такова място, където никой да не стъпи отгоре й по погрешка — размишляваше Сампсън, докато продължаваше да си пробива път сред все по-гъстия и див храсталак.

Отвъд плетеницата от лозови клони имаше открита полянка, където някога са сажали и отглеждали тютюн. По-нататък се виждаха още дебели дървета. Въздухът беше горещ и спарен. Сампсън ставаше нетърпелив и отмъстително счупи няколко орлови нокти. Той тропаше силно с крака, опитвайки се да налучка скрития капак. Напрягаше слух за глух тътен на дърво или метал под високата трева и гъсто преплетените бурени.

— Едно време това е била много голяма изба на две нива. Казанова може дори да я е разширил. Може да е построил нещо по-така за своята къща на ужасите — казах аз, докато търсех из непроходимите храсталаци.

Мислех за Нейоми — затворена под земята толкова дълго време. Тя ми беше станала истинска мания през последните седмици. И все още продължаваше да ме измъчва. Сампсън беше прав за тези гори. Те бяха зловещи и аз чувствах, че се намираме на сатанинско място, където се вършат забранени, тайни неща. Нейоми може би беше съвсем, наблизо, някъде тук, под земята.

— Пак започваш да ми приличаш на дърта вещица. Опитваш се да мислиш като този перверзен гадняр. Сигурен ли си, че заслужилият доктор Сакс не е Казанова? — попита Сампсън, докато работеше.

— Не, не съм. Но и не знам защо дърамската полиция го арестува. Как така изведнъж най-случайно откриха бельото? И най-вече как така това бельо се оказа в къщата на Сакс?

— Ами може би защото той е Казанова. Може би защото държи бельото там, та да си го мирише в дъждовни следобеди. Борците срещу престъпността от ФБР и Дърам сега ще прекратят ли случая?

— Да, ако за известно време няма друго убийство или отвличане. И щом ударят катанеца на случая, Казанова може да си отдъхне и да се отдаде на планове за бъдещето.

Сампсън се изправи и протегна дългия си врат. Изпъшка и след това тихо взе да мърмори. Тениската му беше прогизнала от пот.

— Имаме много път до колата. Дълъг, тъмен, горещ, пълен с комари път.

— Още не. Не ме оставяй точно сега.

Не исках да си тръгвам и да прекратя търсенето за деня.

Присъствието на Сампсън беше голямо предимство за мен. На картата на доктор Фрийд имаше още три ферми. Две от тях изглеждаха обнадяващо, другата можеше да се окаже прекалено малка. Но може би точно затова Казанова я беше избрал за свое скривалище. Той беше опърничав и си падаше по необичайното.

И аз бях същият. Исках да продължа търсенето през нощта, независимо дали се намирам, сред тъмни гори, черни змии, или убийци-близнаци.

Спомних си ужасяващата история на Кейт за изчезващата къща и онова, което ставаше вътре. Какво всъщност се бе случило с Кейт в деня, когато е избягала? Ако къщата не е била в тази гора, то къде, за Бога? Трябва да е била под земята. Нищо друго не се връзваше.

Нищо до този момент не се връзваше.

Освен ако някой не беше изтрил целенасочено и най-малката останка от фермата.

Освен ако някой не беше използвал стария дървен материал за други строителни цели.

Накрая извадих пистолета си и се огледах за нещо — каквото и да е, — по което да стрелям. Сампсън ме наблюдаваше с ъгълчето на окото си. С любопитство, но без думи засега. Изпитвах необходимост да се разтоваря от обзелия ме гняв. Да се освободя от отровата, от напрежението. Тук, намясто. Ала нямаше в какво да се прицеля. Нямаше подземна къща на ужасите.

Нямаше обаче дори и една-единствена прогнила дъска нито от къщата, нито от хамбара на фермата. Нямаше никакви останки.

Накрая изстрелях една серия във възлестия ствол на близкото дърво. В обземащата ме лудост един чвор от дървото ми заприлича на мъжка глава. Стрелях отново и отново. Все точни попадения, смъртоносни, право в целта. Аз убих Казанова!

— По-добре ли ти стана? — погледна ме Сампсън над черните си слънчеви очила. — Уцели Торбалан право в гадното око.

Той се облегна на едно дръвче, което ми приличаше на човешки скелет. До горката фиданка не достигаше достатъчно светлина.

— Наистина е време да си обираме крушите — каза той.

И тогава чухме викове!

Изпод земята се разнасяха гласове на жени.

Викове бяха приглушени, но въпреки това ги чувахме ясно. Бяха на север от нас, още по-навътре в гъстия храсталак, но близо до откритата ливада зад старите тютюневи поля.

Плътно омотано кълбо от напрежение се стовари върху мен с невероятна сила. Главата ми неволно клюмна към гърдите.

Сампсън извади своя „Глок“ и даде два бързи изстрела, още няколко сигнала за затворените жени, за тези, които викаха изпод земята — все едно кои бяха те.

Приглушените викове ставаха все по-силни, сякаш се надигаха от десетия кръг на ада.

— Господи, Исусе Христе — прошепнах аз. — Намерихме ги, Джон. Намерихме къщата на ужасите.

Двамата със Сампсън запълзахме на четири крака. Неистово търсехме скрития вход към подземната къща, плъзгайки пръсти и длани по буренака, докато се разраниха и започнаха да кървят. Погледнах надолу и видях, че ръцете ми треперят.

Дадох още няколко изстрела, за да могат затворените долу жени да разберат, че сме ги чули и все още сме тук. След това бързо презаредих.

— Ние сме тук, горе! — извиках аз, залепил глава до земята. Бурените и тревата деряха лицето ми. — Ние сме от полицията!

— Готово, Алекс! — извика Сампсън. — Ето го капака! Или поне нещо като капак.

Да тичаш през високия гъст храсталак, беше като да пресичаш буйна река. Капакът беше скрит сред орлови нокти и трева до кръста близо до мястото, което беше претърсвал Сампсън. Той бе покрит с допълнителен пласт чимове и дебел килим от борови иглички. Изключено да бъде открит от спасителен отряд или случайни туристи.

— Аз ще сляза пръв — казах на Сампсън. Кръвта бучеше и отекуваше в ушите ми. При други обстоятелства той щеше веднага да оспори решението ми. Не и този път.

Затрополих тичешком надолу по стръмната и тясна дървена стълба, която изглеждаше така, сякаш е стояла там от векове. Сампсън беше непосредствено след мен. Добрите близнаци.

В дъното на стълбата имаше втора врата. Тежките дъбови дъски изглеждаха нови — като че ли вратата е била поставена през последните една-две години. Бавно натиснах дръжката. Беше заключена.

— Влизам — извиках аз, в случай че отзад имаше някой. След това изстрелях два откоса в ключалката и тя се разби. Дървената врата поддаде и се отвори, след като рязко я блъснах с рамо.

Най-сетне бях в къщата на ужасите. От това, което видях, ми се повдигна. На едно канапе в добре обзаведена дневна грижливо беше

положена мъртва жена. Трупът беше започнал да се разлага. Чертите бяха неузнаваеми. По цялото тяло на жертвата пълзяха червеи.

Движи се, наложи се да заповядам на себе си. Върви! Веднага!

— Аз съм точно зад теб — прошепна Сампсън със своя дълбок глас, запазен само за местопрестъпления. — Внимавай какво правиш, Алекс.

— Полиция! — извиках аз. Гласът ми трепереше и бе придобил дрезгав тембър. Страхувах се от това, което може би щяхме да открием в скривалището. Още ли беше тук Нейоми? Жива ли беше?

— Ние сме тук, долу! — извика една жена. — Можете ли да ме чуете?

— Чуваме ви! Идваме! — изкрещях отново.

— Помогнете ни, моля ви! — прозвуча още един глас някъде навътре в подземната къща. — Внимавайте. Той е коварен.

— Я виж ти. Той бил коварен — прошепна Сампсън. Никога не падаше по гръб.

— Той е в къщата! Той е тук сега! — извика друга жена, за да ни предупреди.

Сампсън все още стоеше непосредствено зад мен.

— Какво ще кажеш да заемем стратегическа позиция, партньоре? Да се качим на покрива?

— Искам аз да я намеря — казах. — Трябва да намеря Шуши.

Той не възрази.

— Мислиш ли, че любовникът е някъде тук? Казанова, де... — прошепна той.

— Носят се такива слухове — казах аз и бавно се промъкнах напред. И двамата бяхме извадили пистолетите си, готови за стрелба. Нямахме представа какво ни очаква. Дали любовникът ни чакаше?

Давай! Давай! Размърдай тези крака!

Излязох от безлюдната дневна. На тавана на коридора бяха монтирани лампи по последна дума на техниката. Как беше успял да прокара електричество тук? С трансформатор? С генератор? На каква мисъл трябваше да ме наведе това? Че е сръчен? Че има връзки с местната електрическа компания?

Колко време му е отнело да приведе подземната изба в този вид? Да я благоустрои така? Да превърне фантазията си в реалност?

Пространството беше голямо. Навлязохме в дълъг коридор, който завиваше надясно от дневната. От двете му страни имаше врати, затворени отвън с катинари като затворнически килии.

— Трябва да си пазим гърбовете — казах на Сампсън. — Аз влизам във врата номер едно.

— Аз винаги ти пазя гърба — прошепна той.

— Пази и своя.

Приближих се до първата врата.

— Полиция! — извиках. — Аз съм детектив Алекс Крос. Всичко ще бъде наред.

Изкъртих първата врата и погледнах вътре. Искаше ми се да видя Нейоми. Молах се да е тя.

— Ама че глупаци — каза Джентълмена, груб и нетърпелив, както винаги. — Панаирджийски клоуни с черни мутри.

Казанова се усмихна накриво, с нарастващо раздражение от Джентълмена.

— Какво, по дяволите, очакваш? Мозъчни хирурзи от елитните клиники във Вашингтон? Те са две най-обикновени улични ченгета.

— Може и да не са чак толкова обикновени. Все пак откриха къщата. И сега са вътре.

Двамата се огледаха зорко, излизайки от скривалището си сред близките дървета. Те бяха вървели по петите на детективите цял следобед, като ги следяха с бинокли. Плетяха заговор, планираха действията си, но заедно с това си играеха с жертвите. Бяха много внимателни, приближавайки се към финалната схватка.

— Защо не доведоха и останалите? Защо не доведоха ФБР? — попита Рудолф. Той винаги се интересувахе и от най-малката подробност и подчиняваше всичко на логиката см. Логическа машина, машина за убиване, без човешко сърце.

Казанова отново погледна през мощния немски бинокъл. Виждаше отворения капак, водещ към подземната къща — шедьовъра, който той и Рудолф бяха построили със собствените си ръце.

— Заради полицейската си надменност — най-сетне отговори той на въпроса на Рудолф. — В известен смисъл те са като нас. Особено Крос. Вярва само на себе си и на никой друг.

Той хвърли поглед към Уил Рудолф и двамата се усмихнаха. Иронията си я биваше. Двамата детективи срещу тях двамата.

— Крос сигурно си мисли, че ни разбира — нас и нашите взаимоотношения — каза Рудолф. — И може би наистина ни разбира.

След онзи случай в Калифорния, когато беше на косъм от смъртта, Джентълмена бе започнал да развива прогресивна параноя по отношение на Алекс Крос. В края на краищата Крос го бе проследил и това го плашеше. Но от друга страна, Рудолф смяташе Крос за

интересен съперник. Той изпитваше удоволствие от състезанието, от тръпката на лова.

— Разбира някои неща, вижда елементи от цялото и затова си въобразява, че знае повече, отколкото му е ясно в действителност. Само запази търпение и ще накараме слабостта му да лъсне.

Казанова беше убеден, че докато и двамата пазят спокойствие, докато премислят внимателно всичко, те ще побеждават и никога нямаше да бъдат заловени. Така беше от години, от онзи първи ден, в който се срещнаха в университета „Дюк“.

Казанова знаеше, че Уил Рудолф е действал нехайно в Калифорния. Тази смущаваща тенденция се бе проявила у него още когато беше блестящ студент по медицина. Приятелят му беше нетърпелив. Той уби Роу Тиърни и Том Хъчинсън по глупаво сантиментален и мелодраматичен начин. Тогава за малко да го заловят. Бяха го разпитвали в полицията и го брояха за един от най-сериозните заподозрени в онзи прочут случай.

Казанова отново се замисли за Алекс Крос, преценявайки силните и слаби страни на детектива. Крос беше внимателен и добър професионалист. Винаги обмисляше нещата, преди да действа. Определено беше по-умен от останалите в тайфата. Ченге, но и психолог. Той намери скривалището. Той стигна чак дотук, по-близо от всички други.

Джон Сампсън беше по-импулсивен. Той бе слабата брънка, макар че определено не правеше такова впечатление. Беше физически силен, но щеше пръв да се прекърши. А прекърши ли се Сампсън, това ще прекърши и Крос. Двамата бяха близки приятели, изключително чувствителни във взаимоотношенията си.

— Беше глупаво да се разделяме преди година, да тръгваме по различни пътища — каза Казанова на единствения си истински приятел на този свят. — Ако не бяхме започнали да се съревноваваме и да играем егоцентрични игри, Крос никога нищо нямаше да узнае. Нямаше да открие теб, а ние нямаше да бъдем принудени сега да убием момичетата и да разрушим къщата.

— Нека аз да се погрижа за добрия доктор Крос — предложи Рудолф. Той не реагира на казаното от Казанова. Рудолф никога не показваше емоции, но несъмнено също се е чувствал самотен. Все пак се върна, нали?

— Никой няма да се погрижи сам за доктор Крос — отговори Казанова. — Ще го довършим заедно. Ще застанем двама срещу един, както винаги сме действали най-ефикасно. Първо Сампсън. След това Алекс Крос. Знам как ще реагира. Знам как мисли. Аз го наблюдавах. Следя го от деня, в който пристигна.

Двете чудовища се приближиха към къщата.

Светнах лампите в първата стая и видях една от пленените жени. Мария Джейн Капалди се сви като изплашено момиченце в далечния ъгъл на стаята. Аз я познавах. Бях се срещнал с родителите ѝ преди една седмица, те ми бяха показали любимите си стари снимки на своята дъщеря.

— Моля ви, не ми причинявайте нищо лошо. Не мога да понасям повече този ужас — примоли ми се Мария с хриптящ шепот.

Тя се бе обгърнала с две ръце и се поклащаше леко напред-назад. Носеше черни скъсани дънки и смачкана тениска с емблемата на „Нирвана“. Мария Джейн беше само на деветнайсет години, студентка по изкуствознание и обещаваща млада художничка в Щатския университет на Северна Каролина в Роли.

— Аз съм от полицията — прошепнах колкото можех по-нежно. — Сега вече никой не може да ви нарани. Ние няма да им позволим.

Мария Джейн изхлипа и се разрида от облекчение. Цялото ѝ тяло се тресеше.

— Той не може да ви нарани вече, Мария Джейн — уверих я аз с най-кроткия глас, на който бях способен. Всъщност аз едва-едва можех да говоря. — Трябва да намеря останалите. Ще се върна, обещавам. Оставям вратата отворена. Можете да излезете. Сега сте в безопасност.

Трябваше да помогна на останалите. Неговият харем от специални жени се намираще именно тук. Нейоми беше една от наложниците.

Нахлух в следващата стая. Все още не можех да овладя дишането си. Бях ликуващ, изплашен, разстроен — всичко накуп.

Високата руса жена в стаята ми каза, че се казва Мелиса Станфийлд. Спомних си името. Тя учеше в колежа за медицински сестри. Имах толкова много въпроси към нея, но времето стигаше само за един.

Внимателно докоснах рамото ѝ. Тя потрепери, след това се свлече на пода пред мен.

— Знаете ли къде е Нейоми Крос? — попитах я аз.

— Не съм сигурна — отговори Мелиса. — Не познавам разположението на всички стаи тук.

Поклати глава и се разплака. Не знаех дали изобщо разбира за кого говорех.

— Сега сте в безопасност. Кошмарът най-сетне свърши, Мелиса. Нека помогна и на другите — прошепнах аз.

Навън в коридора видях Сампсън да троши един катинар.

— Аз съм полицаи. Сега сте в безопасност — чух го да казва. Гласът му беше нежен: Сампсън Милосърдния.

Жените, които бяхме освободили, бродеха замаяни и объркани извън затворническите си килии. Те се прегръщаха една друга в коридора. Повечето хлипаха, но аз чувствах облекчението, дори радостта им. Най-сетне някой бе дошъл да им помогне.

Влязох във втори коридор, който започваше в края на първия. Там имаше още заключени врати. Тук ли беше Нейоми? Жива ли бе? Блъскането в гърдите ми беше непоносимо.

Отворих първата врата отдясно — и тя беше там. Моята малка Шуши. Най-прекрасната гледка в целия свят.

Сълзите най-сетне рухнаха от очите ми. Сега вече аз бях този, който не можеше да проговори. Помислих си, че завинаги ще запомня всичко, което се случи между двама ни в този момент. Всяка дума, всеки поглед.

— Знаех, че ще дойдеш, Алекс — каза тя и се хвърли в прегръдките ми.

— Горкичкото ми — прошепнах аз. Имах чувството че хиляди тонове са се смъкнали от гърба ми. — Това оправдава всичко. Е, почти всичко.

Имах нужда да я гледам дълго и отблизо. Задържах любимото й лице в ръцете си. Тя изглеждаше толкова крехка и мъничка в стаята. Но беше жива! Най-сетне я бях намерил.

Извиках на Сампсън.

— Намерих Нейоми! Намерихме я, Джон! Тук е! Ние сме тук!

Двамата с Шуши се прегърнахме като в добрите стари времена. Ако някога бях съжалявал, че съм станал детектив, то този миг изкупваше всичко. Едва сега осъзнах, че я бях смятал за мъртва, но просто не можех да се откажа от битката. Никога не се отказвай.

— Знаех, че ще дойдеш и си го представях точно така. Мечтаех за това. Живеех заради този миг. Молах се всеки ден и ето, ти дойде — подари ми Нейоми най-хубавата усмивка, която бях виждал някога. — Обичам те.

— И аз те обичам. Толкова ми беше мъчно за теб. На всички им беше мъчно — казах аз и след миг се отдръпнах от нея.

Мислите ми се върнаха към чудовищата и начина, по който вероятно разсъждаваха сега. Все още планираха предварително всичко. Лепълд и Луб, но вече възрастни мъже, отдадени на свършени престъпления.

— Сигурна ли си, че си добре? — усмихнах се най-сетне или по-скоро понечих да се усмихна.

Видях как част от предишната напрегнатост се връща в очите на Нейоми.

— Върви, Алекс. Помогни на другите — настоя тя. — Моля те, извади и останалите от клетките.

Точно в този момент странен, ужасяващ звук отекна в коридора. Вик на болка. Изскочих от стаята на Нейоми и видях нещо, което никога не съм си представял, че може да се случи — дори и в най-страшните ми кошмари.

Силният плътен зов за помощ беше на Сампсън. Партньорът ми беше в сериозна беда. Двама мъже с чудовищни маски бяха врхлетели отгоре му. Казанова и Рудолф? Кой друг?

Сампсън лежеше в коридора. Устата му зееше отворена от шок и болка. От гърба му стърчеше нож, или шиш за разбиване на лед.

Два пъти преди това бях попадал в подобна ситуация по време на патрул из улиците на Вашингтон. Партньор в беда. Нямах избор и може би имах само един шанс. Не се поколебах. Извадих моя „Глок“ и стрелях.

Изненадах ги с бързия изстрел. Те не очакваха, че ще стрелям, докато държат в ръцете си Сампсън. По-високият стисна рамото си и падна назад. Другият погледна към мен. Студеният поглед на свирепата смъртна маска беше предупреждение за мен. Но все пак аз им бях отнел предимството.

Стрелях повторно, като се целех във втората смъртна маска. Изведнъж всички лампи угаснаха. От скритите в стените тонколони изригна рокендрол. Аксел Роуз започна да вие „Добре дошли в джунглата“.

В коридора стана тъмно като в гроб. Рок музиката разтърсваше основите на сградата. Притиснах се към стената и продължих да пристъпвам напред към мястото, където беше паднал Сампсън.

Погледът ми се блъскаше в мрака и сковаващ страх пропълзя в сърцето ми. Те бяха сварили Сампсън неподготвен, а това само по себе си не беше лесно. Бяха изникнали сякаш от небитието. Имаше ли друг вход към скривалището?

Чух познато ръмжене. Сампсън беше точно пред мен.

— Тук съм. Май не съм си пазил гърба както трябва.

Думите му излизаха на пресекулки.

— Недей да говориш.

Приблжих се до мястото, откъдето идваше гласът му. Вече знаех приблизително къде се намира. Страхувах се, че те може да не са

си отишли. С изгасването на осветлението бяха увеличили шансовете си и сега се готвеха да ме нападнат от засада.

Те обичаха да действат двама срещу един. Имаха нужда от близкочислено сдвояване. Имаха нужда един от друг. Заедно бяха непобедими. Засега.

Вървах стъпка по стъпка, притиснал гръб в стената. Напредвах към неясните сенки в края на коридора.

Там някъде слабо мъждукаше кехлибарена светлина. Виждах Сампсън, сгърчен на пода. Сърцето ми биеше толкова бързо, че почти нямаше промеждутък между ударите. Партньорът ми беше сериозно ранен. Никога преди не ми се беше случвало такова нещо, дори когато бяхме деца по улиците на Вашингтон.

— Тук съм — казах на Сампсън и коленичих до него. Докоснах ръката му. — Ако кръвта ти изтече, наистина ще се ядосам. Просто не мърдай.

— Хич не се надявай. Освен това няма да изпадна в шок. Вече нищо не може да ме шокира — изръмжа той.

— Не се прави на герой — леко повдигнах главата му към мен. — В средата на гърба ти е забит нож.

— Аз съм си герой... върви! Не можеш да им позволиш да избягат точно сега. Вече улучи единия. Те се насочиха към стълбите. По същия път, по който влязохме ние.

— Върви, Алекс. Трябва да ги хванеш! — Гласът на Нейоми ме накара да се обърна. Тя коленичи до Сампсън. — Аз ще се погрижа за него.

— Ще се върна — казах. След това тръгнах.

Завих покрай тъмния ъгъл на дългия коридор в приведена стойка за стрелба. Установих, че се намирам в първия коридор, по който бяхме дошли. *Те се насочиха към стълбите*, беше казал Сампсън.

Светлина в дъното на тунела? Чудовища, чакащи в засада някъде по пътя? Ускорих крачка в полумрака. Нищо не можеше да ме спре сега. Е, може би само Казанова и Рудолф.

Най-сетне намерих външната врата. Нямаше нито ключалка, нито дръжка. Бях ги прострелял на идване.

Стълбището беше безлюдно, или поне така изглеждаше. Капакът за нагоре беше отворен и можех да видя тъмни ели и парчета синьо небе. Дали ме чакаха там горе?

Изкачих дървените стълби по най-бързия възможен начин. Пръстът ми беше готов всеки момент да дръпне спусъка на моя „Глок“. Отново всичко излизаше извън моя контрол.

Направо се изстрелях навън по оставащите няколко стъпала като истински професионален нападател през процеп в отбраната на противника. Излетях, през квадратния отвор в земята, изпълних полуакробатично превъртане, изправих се, натискайки спусъка на пистолета. Ако не друго, бойното ми поведение можеше поне да разстрои нечий прицел.

Нямаше никой, който да стреля по мен или да изръкопляска на изпълнението ми. Дълбоката гора беше смълчана и изглеждаше абсолютно безлюдна.

Чудовищата бяха изчезнали... както и къщата.

Избрах същата посока, от която дойдохме двамата със Сампсън. От гората можеше да се излезе само по един път и вероятно Казанова и Рудолф бяха поели именно по него. Мразех самата мисъл, че оставям Сампсън и момичетата сами, но нямах друг избор, нямах друг път.

Пъхнах пистолета в кобура под рамото и се затичах. Краката ми заработиха все по-бързо, припомняйки си какво означава бързо тичане.

Следа от прясна кръв по листата се точеше в продължение на няколко метра из гъстия храсталак. Единият от двамата кървеше обилно. Надявах се да умре от загуба на кръв. Поне бях на прав път.

Лози и бодливи храсти деряха ръцете и краката ми, докато бягах сред гъсто обраслите дебри. Млади клончета ме пляскаха през лицето. Не ми пукаше за тези шамарчета.

Тичах повече от километър, или поне така си мислех. Плувах в пот и изгарящи болки разкъсваха дробовете ми. Главата ми пареше като двигател на прегрял мотор. Всяка следваща стъпка беше по-трудна от предишната.

Доколкото можех да съдя, аз съкращавах дистанцията между мен и тях. А може би бяха точно зад мен? Може би ме бяха наблюдавали как излизам от скривалището? Бяха ли ме проследили? Дали не се опитваха да ме обградят изотзад? Двама срещу един не беше начинът, по който исках да се срещна с тях.

Огледах се за нови следи от кръв или скъсани дрехи. Търсех какви да е знаци, че са минали оттук. Дробовете ми горяха и бях прогизнал от пот. Краката ме боляха, мускулите ми бяха вдървени.

В Съзнанието ми внезапно нахлу цяло ято образи от миналото. Тичах с Маркърс Даниелс на ръце по улиците на Вашингтон. Отново виждах лицето на момченцето. Спомних си как Сампсън извика от шок и болка в къщата. Видях лицето на Нейоми.

Имаше нещо в далечината — двама мъже тичаха. Единият се държеше за рамото. Казанова? Или Джентълмена? В интерес на истината, нямаше значение — аз ги исках и двамата. Нямаше да се задоволя с по-малко.

Раненото чудовище не даваше признаци на забавяне. То знаеше, че ще го нападна всеки момент, и нададе смразяващ кръвта вик. Това ми напомни, че е непредсказуем и напълно луд. Викът: яяяяя, отекна сред елите като рев на див звяр.

Последва още един първичен вик. Яяяяя! Беше другият луд.

Близнаци, помислих си аз. И двамата бяха животни. Те вече не можеха да оцелеят един без друг.

Внезапният пистолетен изстрел ме свари неподготвен. Едно парче се откърти от кората на близкия бор и профуча покрай главата ми. Само някакви си три-четири сантиметра не стигнаха, за да ме убие на място. Единият се беше обърнал невероятно бързо и беше стрелял.

Приседнах зад дървото, което беше поело куршума вместо мен. Вперих поглед сред гъстите клони. Не можех да видя нито един от двамата. Чаках. Броях секундите. Опитвах се да накарам сърцето си да заработи отново. Кой беше стрелял? Кой беше раненият?

Бяха близо до хребета на стръмен хълм. Дали го бяха превалили? И ако е така, дали ме чакаха от другата страна? Бавно се измъкнах от сигурното прикритие на дървото и се огледах.

Отново бе злокобно и тихо. Никакви викове. Никакви изстрели. Никой не се виждаше. Какво, по дяволите, замисляха? Но въпреки всичко аз току-що бях научил нещо ново за тях. Разполагах с нова следа, по която да тръгна. Само преди миг бях видял нещо важно.

Спринтирах към голия хребет на хълма пред мен. Нищо! Сърцето ми потъна, пропадна на хиляди километри надолу в бездната. Нима бяха избягали? След всичко това?

Продължих да бягам. Не можех да допусна да се случи такава гадост. Не можех да оставя чудовищата да избягат.

Мислех, че знам посоката към магистралата и се насочих натам. Бях възстановил дишането си — за кой ли път — и вече тичах по-леко. Алекс Следотърсача.

Видях ги отново на около двеста метра пред мен. След това забелязах позната сива ивица: виещата се лента на магистралата. Можех да различа няколко къщи и стари телефонни постове. Магистралата. Пътят, по който можеха да избягат.

Двамата тичаха към някаква неугледна крайпътна къща. Все още носеха смъртните, си маски. Това ме наведе на мисълта, че Казанова е поел ръководството. Естественият лидер. Той обичаше тези маски. Те представляваха онова, което той вярваше, че е неговата истинска същност: мрачен Бог. Свободен да прави каквото си иска. По-висш от всички нас. На покрива на къщата светеше червено-син неонов надпис „Дим под колелата“. Това бе една от онези крайпътни кръчми, които по цял ден се радват на нескончаем приток от клиенти. Двамата се бяха насочили натам.

Качиха се в син пикап последен модел, паркиран сред множеството други коли. Претърпаните паркинги на кръчмите бяха отлично място, където можеш да си оставиш колата, без да събудиш нечий подозрения. Като детектив аз знаех това. Втурнах се през магистралата към крайпътната къща.

Някакъв мъж с дълга и къдрава рижа коса точно в този момент се качваше в своя плимут на паркинга. Беше облечен с измачкана риза с надпис „Кока-кола“ и стискаше огромен кафяв книжен плик. Течни покупки.

— Полиция — тикнах значката си на една педя от леко наболата му брада. — Трябва да взема колата ви!

Извадих пистолета, готов за всякакви неприятности, ако му скимнеше да ме нападне. Така или иначе, щях да взема колата му.

— За Бога, човече! Това е колата на приятелката ми — зафъфли той в скороговорка. Очите му не се отделяха от моя „Глок“. Подаде ми ключовете.

Посочих назад в посоката, откъдето бях дошъл.

— Веднага се обади на полицията. Изчезналите жени са там, може би на около два-три километра навътре в гората. Кажете им, че има ранен полицай! Кажете им, че това е скривалището на Казанова.

Скочих в плимута и вдигнах шестдесет и пет километра в час още преди да изляза от паркинга. В огледалото за обратно виждане забелязах, че човекът със сака все още гледа изцъклено подире ми. Искаше ми се лично да се обадя на Кайл Крейг и да му кажа да изпрати помощ, но не можех да спра сега, не можех да изпусна Казанова и неговия приятел.

Тъмносиният пикап се насочи към Чапъл Хил, където Казанова се беше опитал да убие Кейт и където преди това я беше отвлякъл. Там ли бе неговият дом? Дали не беше от Университета на Северна Каролина? Дали и той не беше лекар? Някой, за когото никога не бяхме чували? Това беше не само възможно, но и напълно вероятно.

Приблжих се горе-долу на четири дължини на колата, но вече бяхме в границите на града. Нямахме как да разбера дали те знаеха, че аз съм зад тях. Вероятно знаеха. Чапъл Хил демонстрираше собствените си възможности да се препълни в час пик. Франклин Стрийт представляваше нескончаем поток от коли, който бавно се носеше покрай обградения с дървета университетски град.

Точно пред мен се виждаше небезизвестното кино „Варсити“, където Уик Сакс беше гледал италиански филм с една жена на име Сюзан Уелсли. Това беше изневяра, нищо повече. Доктор Уик Сакс беше подставено лице от Казанова и Уил Рудолф. Сакс представляваше идеалният заподозрян в случая. Местният порнограф. Казанова знаеше всичко за него. Как да си обясня това?

Още малко, и щях да ги настигна, усещах го. Поне трябваше да мисля така. Хвана ги червена светлина на светофара на ъгъла на Франклин и Кълъмбия. Между спрелите коли нехайно се разхождаха студенти по износени тениски с какви ли не надписи. От нечие радио се носеше песента на Шакил О'Нийл „Знам, че ме бива“.

Изваках няколко секунди, след като светофарът светна червено. След това се хвърлих с главата напред. Готов или не, щях да щурмувам.

Измъкнах се от плимута и хукнах приведен по средата на Франклин Стрийт. Бях извадил „Глока“, но го държах плътно до бедрото си, за да будя по-малко подозрения. Засега никой не беше изпаднал в паника и не се чуваха писъци. Всичко с времето си.

Двамата сигурно бяха забелязали вече, че плимутът ги следи. Запитах се кога ли точно е станало това. В момента, в който изскочих на улицата, те се измъкнаха от другата страна на пикапа.

Единият се обърна и бързо стреля три пъти. Бум. Бум. Бум. Само един беше извадил пистолет. Нещо отново прещрака в главата ми. Спомних си мигновената сцена втората. Бях осъществил някаква връзка. Някакво светкавично разпознаване.

Наведох се зад един черен нисан, който чакаше зелена светлина, и извиках с всичка сила:

— Полиция! Залегнете! Залегнете на земята! Излизайте от колите!

Повечето шофьори и пешеходци направиха каквото им казах. Каква разлика между Чапъл Хил и улиците на Вашингтон в това отношение! Хвърлих бърз поглед над редицата метални каросерии. Никъде не виждах убийците.

Плъзнах се покрай черната спортна кола, превит, в готова за стрелба стойка. От тротоара враждебно ме наблюдаваха студенти и собственици на магазини.

— Полиция! Залегнете. Залегнете. Приберете това малко момче от тук, дяволите да ви вземат! — изкрещях аз.

В мислите ми се въртяха параноични образи. Светкавични картини. Сампсън... с нож в гърба. Кейт... след като я бяха пребили от бой и превърнали в кървава, безпомощна пихтия. Хлътналите очи на жените, затворени в къщата.

Почти се бях прилепил до земята, но едното от чудовищата ме видя и се прицели в главата ми. И двамата стреляхме почти едновременно.

Неговият куршум почти надrobi страничното огледало, което беше между нас. Вероятно то ме спаси. Не видях какъв е резултатът от моя изстрел.

Отново тръгнах покрай колите. Зловонията на бензин и изгоряла газ бяха почти непоносими. Някъде в далечината взе да вие полицейска сирена и аз разбрах, че помощта идва. Но не и Сампсън. Не и помощта, от която имах нужда.

Просто продължавай да се движиш. Дръж и двамата под око по някакъв начин... и двамата! Двама срещу един. Или по-добре казано: двама на цената на един!

Запитах се как ли ще успеят да се справят с положението. Какво замисляха? Казанова ли беше водачът сега? Кой беше той?

Хвърлих бърз поглед и видях едно ченге. Стоеше близо до ъгъла на улицата и пистолетът му беше изваден. Така и не получих възможност да го предупредя.

Отляво изсвистяха два куршума и той се строполи на земята. Хората се разпищяха по цялата улица. Изнурените от удоволствия колежанчета вече не изглеждаха толкова преситени. Някои момичета плачеха. Може би най-накрая бяха разбрали, че битката е на живот и смърт.

— Залегнете! — изкрещях отново. — Всички да залегнат, по дяволите!

Наведох се пак зад колите и запристъпвах предпазливо покрай един джип. Погледът ми се плъзна по блестящата сива каросерия и тогава зърнах едно от чудовищата.

Следващият ми изстрел не беше толкова амбициозен. Край на героичните простотии. Искях да го уцеля къде да е, това щеше да ме задоволи. Гърдите, раменете, под кръста. Стрелях!

Жесток изстрел, мамка му. Виж ти. Куршумът взриви двете задни стъкла на един празен форд таунус. Улучи едно от лошите момчета в горната част на гърдите, точно под гърлото.

Той падна, сякаш някой подсече краката му. Втурнах се с всички сили към мястото, където го бях видял за последен път. Кой от двамата падна, крещеше мозъкът ми. И къде отиде другият?

Летях като стрела между паркираните коли. Той беше избягал! Нямаше го! Къде, по дяволите, беше този, когото застрелях? И къде се криеше другият?

Видях онзи, когото улучих. Лежеше проснат под светофара на ъгъла на Франклин и Кълъмбия. Смъртната маска все още покриваше лицето му, но той изглеждаше почти като обикновен човек с белите си високи маратонки, светлокафяви панталони и яке.

Не видях пистолет около него. Той не помръдваше и аз знаех, че е лошо ранен. Коленичих над него и го претърсих, но не преставах да се оглеждам. Внимателно, предупреждавах се сам. Не виждах никъде партньора му. Той е тук някъде. Той умее да стреля.

Смъкнах маската от лицето му и последната фасада падна завинаги. Ти не си Бог. Кръвта ти изтича като на всеки друг.

Беше доктор Уил Рудолф. Джентълмена умираше насред главната улица на Чапъл Хил. Синьо-зелените му очи губеха блясъка си. Лепкава локва артериална кръв вече се беше разстлала под него.

Хората на тротоара започнаха да се тълпят все по-близо. Задущаваха се от ужас и благоговение. Очите им бяха разширени. Повечето от тях сигурно никога не бяха виждали как точно умира човек. Аз бях виждал.

Повдигнах главата му. Джентълмена. Изнасилващият, изтезаващ бич на Лос Анджелис. Той не можеше да повярва, че е застрелян, не можеше да приеме това. Неговите озъртащи се, пълни с ужас очи ми казаха само това.

— Кой е Казанова? — попитах аз доктор Уил Рудолф. Искях да изтръгна името от него. — Кой е Казанова? Кажи ми.

Продължавах да поглеждам зад гърба си. Къде беше другият? Той няма да остави Рудолф да умре така, нали?

Най-сетне пристигнаха две патрулни коли. Три или четири местни ченгета тичаха към мен с извадени пистолети.

Рудолф се помъчи да фокусира погледа си, да ме види ясно или може би да види света за последен път. На устните му се появи кърваво мехурче и се стече на тънка струйка.

Думите му се точеха бавно.

— Никога няма да го откриеш — усмихна ми се той. — Не си достатъчно добър, Крос. Дори не си се приближил до него. Той е най-добрият.

Дрезгав вопъл се надигна от гърлото на Джентълмена. Познах звука на предсмъртния хрип, когато отново сложих маската върху лицето на чудовището.

Това беше дива, ликуваща сцена, която никога няма да забравя. Най-близките роднини и приятели на отвлечените жени през цялата нощ пристигаха едни след други в медицинския център на „Дюк“. На стръмните поляни пред болницата и на паркинга до Ъруин Стрийт се събра огромна развълнувана тълпа от студенти и граждани, които останаха и след полунощ. За мен това бяха образи, които само смъртта може да изтрие.

Хората размахваха снимки на оцелелите момичета и ги издигаха на плакати. Преподаватели и студенти се държаха за ръце и пееха религиозни химни и „Дайте шанс на мира“. Поне за една нощ всички решиха да забравят, че Казанова е все още някъде сред тях. Аз също се опитах да забравя.

Сампсън беше жив и се възстановяваше в болницата. Също и Кейт. Хора, които изобщо не познавах, идваха и горещо ми стискаха ръката в неочаквано придобилата празничен вид болница. Бащата на една от оцелелите жертви се свлече и се разрида в ръцете ми. Никога не съм се чувствал толкова щастлив от факта, че съм полицай.

Взех асансьора до четвъртия етаж, за да посетя Кейт. Преди да вляза в стаята ѝ, поех дълбоко дъх. Тя приличаше на тайнствена мумия с всички тези бинтове и превръзки по главата. Състоянието ѝ се стабилизираше. Нямаше да умре, но още беше в кома.

Взех ръката ѝ и започнах да ѝ разказвам новините от дългия ден.

— Отвлечените жени са освободени. Ние със Сампсън бяхме в къщата. Те са в безопасност, Кейт. Сега е твой ред да се върнеш при нас. Тази нощ ще бъде добра — прошепнах ѝ аз.

Копнеех да чуя гласа ѝ отново, поне още веднъж. Но от устните ѝ не се отрони никакъв звук. Запитах се дали може да ме чуе, или да разбере какво ѝ говоря. Целунах я нежно, преди да си тръгна.

— Обичам те, Кейт — прошепнах аз, наведен над бинтованата ѝ буза. Съмнявах се, че може да ме чуе.

Сампсън се намираше на долния етаж. Човекът Планина вече беше излязъл от операционната и състоянието му бе оценено като

„добро“.

Той беше буден и бодър, когато влязох да го видя.

— Как са Кейт и останалите жени? — попита. — Аз съм почти готов да си тръгна оттук.

— Кейт още е в кома. Току-що бях в стаята ѝ. Твоето състояние е добро, ако това те интересува.

— Кажи на докторите да ми завишат оценката на отличен. Чух, че Казанова избягал.

Той започна да кашля и можех да се закълна, че това го вбеси.

— Спокойно. Ще го пипнем.

Знаех, че е време да си ходя.

— Не забравяй да ми донесеш слънчевите очила — спря ме той на вратата. — Много е светло тук. Имам чувството, че съм пред лицето на Господа.

В девет и половина се върнах в болничната стая на Шуши. Сет Самюъл беше там. Двамата представляваха впечатляваща гледка.

— Како Шуши! Како Шуши!

Чух познат глас зад себе си и това беше най-хубавият звук на света. Нана, Сила, Деймън и Джани — всички се скупчиха в стаята. Бяха долетели от Вашингтон. Сила се разплака, като видя детето си. Видях, че и мама Нана пророни няколко сълзи. След това Сила и Нейоми придадоха ново значение на думата „прегръдка“.

Моите деца гледаха как си Шуши, отпусната в плашещото ги болнично легло. Виждах страха и смущението в малките им очи и особено в очите на Деймън, който се опитваше да надмогне всички форми на несигурност в живота си. Отидох при децата си и ги обгърнах с ръце. Притиснах ги с всяка сила.

— Здравей, синко! Как е моята Джани? — попитах аз.

За мен нищо не може да се сравни със семейството, дори приблизително.

— Ти намери каква Шуши — прошепна Джани в ухото ми. Тя ме прегърна силно с яките си крачета и ръчички. Беше по-развълнувана дори от мен.

Случаят не беше приключил за мен. Работата беше свършена наполовина. Два дена по-късно аз с нежелание се отправих по добре утъпканата пътека през гората, отделяща шосе номер 22 от подземната къща. Офицерите от местната полиция, с които се разминавах по пътя, бяха мрачни и мълчаливи. Те вървяха с тежка стъпка и отпуснати ръце, без да разговарят помежду си, с лица, лишени от цвят и чувства.

Бяха се сблъскали с чудовищата с човешки облик, и то в най-интимната им обител. Бяха видели ужасяващите дела на доктор Уил Рудолф и на другото чудовище, което си бе избрало името Казанова. Някои от тях бяха изследвали педя по педя къщата на ужасите.

Повечето местни полицаи вече ме познаваха. Аз бях постоянен участник в битката им с адския огън. Някои ми кимаха или ми махаха за поздрав. Аз им махах в отговор.

Най-сетне поне в известна степен бях приет в Северна Каролина. Преди двайсет години за чернокож полицай това щеше да е невъзможно дори при такива крайно необичайни обстоятелства. Югът започваше малко да ми харесва — повече, отколкото смятах, че е възможно.

Беше ми хрумнала нова идея, — една доста перспективна теория за Казанова. Тя имаше връзка с нещо, което бях забелязал по време на престрелката в тази гора и по улиците на Чапъл Хил. *Никога няма да го откриеш*, спомних си аз предсмъртните думи на Рудолф. Не казвай голяма дума, Уил.

В този горещ, плуващ в мараня следобед Кайл Крейг също беше дошъл в къщата на ужасите. Тук бяха и близо двеста мъже и жени от полицията на Чапъл Хил и Дъръм, както и войници от форт Браг, Северна Каролина. Всички те постепенно опознаваха чудовищата с човешки облик отблизо и лично.

— Страхотно време да бъдеш жив и да си полицай — каза ми Кайл. При всяка наша среща чувството му за хумор ставаше с една идея по-мрачно. Притеснявах се за него. Кайл беше толкова самотен през повечето време. Толкова отдаден на кариерата си. И толкова

вдървен на външен вид — като глътнал бастун. Изглеждаше по същия начин дори на снимката, която бях открил в годишника на „Дюк“.

— Жал ми е за тези местни ченгета и войничета — казах му аз. Погледът ми бавно обикаляше мъртвешката сцена. — Те няма да могат да забравят това до края на дните си. Ще им се явява насън години наред.

— А на теб, Алекс? — попита Кайл. Неговите напрегнати сивосини очи срещнаха моите. Понякога имам чувството, че е почти загрижен за мен.

— О, толкова много кошмари ми се насъбраха напоследък, че ми е трудно да посоча любимия от тях — признах с кисела усмивка. — Скоро ще се върна у дома. Известно време ще слагам децата да спят в моето легло. На тях това им харесва. Няма да се сетят за истинската причина. А аз ще мога да се наспя на спокойствие, понеже те ще ме пазят. Те ме удрят по гърдите, когато имам кошмар.

Кайл най-сетне се усмихна.

— Ти си необикновен човек, Алекс. Едновременно невероятно отворен и потаен.

— И от ден на ден ставам все по-необикновен — потвърдих аз. — Ако някой ден попаднеш на ново чудовище, не се притеснявай да ми се обадиш. Самият аз съм станал чудовищен.

Взрях се в очите му, опитвайки се да установя контакт, но не успях напълно. Кайл също беше потаен и не особено отворен.

— Ще ти се обадя — отговори той. — Сега обаче си почини. Има едно чудовище, което в момента действа в Чикаго. Има още едно в Масачузетс. Има и един сатана, който отвлича деца в Тексас. Малки бебета, по-точно. Има няколко серийни убийци в Орландо и Минеаполис.

— Имаме още работа тук — напомних му аз.

— Така ли? — попита той и гласът му преливаше от ирония. — Каква работа имаш предвид, Алекс? Да станем гробари?

Двамата наблюдавахме ужасната сцена. Седемдесет-осемдесет мъже разкопаваха поляната на запад от „изчезващата“ къща. Работеха с тежки търнокопи и лопати. Търсеха трупове на убити жертви. Гробари.

От 1981 година насам красиви и интелигентни жени от целия Юг са били отвличани и убивани от двете чудовища. Настъпило тринайсетгодишно царство на ужаса. „Първо се влюбвам в някоя жена.

После просто си я вземам.“ Това бяха думи на Уил Рудолф, записани в дневниците му в Калифорния. Запитах се чии са тези чувства — негови или на близнака му? Запитах се колко остро усеща Казанова липсата на своя приятел? Колко страда? Как смята да преодолее загубата? Има ли вече план?

Бях убеден, че Казанова се е срещнал с Рудолф някъде около 1981 година. Те са споделили забранените си тайни: че обичат да отвличат, изнасилват и понякога да измъчват жени. По някакъв начин ги е озарила идеята да си направят харем от много специални жени — достатъчно умни и очарователни, за да привлекат вниманието им. Никога преди не са имали с кого да споделят своите тайни. И тогава внезапно се откриват взаимно. Опитах се да си представя какво означава никога да не си имал на кого да се довериш — никога в живота си — и едва когато навършиш двайсет и една-две години, да откриеш човек, с когото можеш да говориш свободно.

Двамата играли перверзните си игри, събирали красавици за своя харем не само от Северна Каролина, но и от целия Юг. Моята теория за близначното сдвояване се оказа близо до истината. Те са изпитвали удоволствие да отвличат красавици и да ги държат като пленнички. Освен това са се съревновавали. До такава степен, че в края на краищата Уил Рудолф се е принудил да тръгне по свой собствен път. За известно време в Лос Анджелис. Там се превърнал в Джентълмена. Опитал се да постигне това съвършено сам. Казанова — по-териториалният от двамата убийци — продължил да действа на Юг и двамата често общували помежду си. Споделяли са подвизите си. Имали са нужда да споделят. Споделянето на подвизите е било част от тръпката както за единия, така и за другия. Най-накрая Рудолф започнал да разказва историите си и на една репортерка от „Лос Анджелис Таймс“. Опитал вкуса на славата и зловещата известност и това му харесало. Но не и на Казанова. Той бил единак.

Мислех, че знам кой може да е той. Мислех, че съм виждал Казанова без маска.

Продължих да се губя в странните си лични мисли по време на отвратителната гробарска сцена. Бях изцеден парцал, но това вече нямаше значение.

Да, Казанова, териториалният убиец, мислех си аз. Сигурно още не е напуснал района. Той се е запознал с Уил Рудолф малко след

убийството на златната двойка. Досега винаги е премислял всичко с почти свършена яснота. Най-накрая допусна грешка по време на престрелката преди два дни. Дребна грешка, но понякога и това е достатъчно... Мислех, че знам кой е Казанова. Но не можех да споделя това с ФБР. Аз бях аутсайдерът в този случай. Така да бъде.

Двамата е Кайл Крейг наблюдавахме едно и също място в далечината — там, където сред високата трева, сплъстена с орлови нокти, продължаваха да разкопават гробове. Масови гробове, помислих си аз, вгледан в кошмарната сцена. Какъв портрет на деветдесетте години на века.

Един висок оплешивяващ мъж се изправи от своята дълбока дупка в меката земя. Размаха дългите си ръце над главата, която лъщеше от пот.

— Тук е Боб Шоу!

Той извика името си със силен, ясен глас.

Името на гробокопача беше словесната парола, че е открит трупът на още една жена. Целият отряд от медицински експерти на Северна Каролина присъстваше на неправдоподобната, непоносимо омерзителна сцена. Един от тях изтича към гробокопача със странно клатушкане на една страна, което би ни накарало да избухнем в смях при други обстоятелства. Той подаде ръка на Шоу и го измъкна от гроба.

Телевизионните камери се насочиха към Шоу, който беше от армейския полк на форт Браг. Близко до нас една привлекателна репортерка получаваше последни козметични щрихи от гримьора, преди да застане пред лупите на камерите.

— Току-що откриха жертва номер дваисет и три — съобщи тя с подходяща за случая тържественост. — Всички жертви, открити досега, са млади жени. Свирепите убийци...

Обърнах гръб на телевизионните камери, защото изпитвах нужда да въздъхна дълбоко. Мислех си за всички деца като моите Деймън и Джанел, които гледат тази сцена в домовете си. Това беше светът, който им оставяме в наследство. Чудовища в човешки облик, бродещи по земята и най-вече в Америка и Европа. Защо се получаваше така? Нещо във водата? Нещо във високото съдържание на мазнини в хамбургерите? Нещо в телевизионните шоупрограми?

— Иди си вкъщи, Алекс — каза Кайл. — Всичко свърши. Никога няма да го хванеш.

Никога не казвай голяма дума, особено „никога“. Това е един от малкото девизи, към които се придържам като ченге. Тялото ми се къпеше в студена пот. Пулсът ми неравномерно прескачаше. Това беше истината, нали? Трябваше да вярвам, че е това.

Чаках в горещия неподвижен мрак пред малка къща в дърамския район Еджмънт. Това бе типичен квартал на южняшката средна класа. Симпатични къщи за хора от средната класа, почти равен брой американски и японски коли, окосени на ивици полянки, миризми на познати гозби. Тук бе избрал да живее Казанова през последните седем години.

Бях прекарал ранните часове на вечерта в редакцията на „Хералд Сън“. Бях препроочел всичко, писано във вестника за неразкритите убийства на Роу Тиърни и Том Хъчинсън. Едно име, споменато в „Хералд Сън“ ми помогна да подреда цялата мозайка, или най-малкото потвърди страховете и подозренията ми. Стотици часове на разследване. Четене и препрочитане на полицейски отчети в Дърам. И най-сетне златна жила в един-единствен ред от вестникарска новина.

Името се споменаваеше в статия, забутана в средните страници на дърамския вестник. Появяваше се само веднъж. Но аз все пак го открих.

Дълго се взирах в това познато име. Мислех за нещо, което бях забелязал при престрелката в Чапъл Хил. Мислех за всичко, свързано със „свършените убийства“. Сега вече всичко съвпаднаше. Гол, гейм, кош, бинго.

Казанова беше сбъркал само веднъж. Но аз бях видял това със собствените си очи. Името в статията беше потвърждение. То за първи път ми даде материално доказателство за връзката между Уил Рудолф и Казанова. Освен това то обясняваше как са се срещнали и защо са разговаряли.

Казанова беше умствено читав и напълно отговорен за действията си. Беше планирал хладнокръвно всяка своя стъпка. Това беше най-ужасяващият и необикновен факт в цялата верига от

престъпления. Той знаеше какво върши. Беше вманиачен на тема „свършени жени“ или на тема „любов“, както се изразяваше той.

Докато чаках в колата пред къщата му, аз проведох въображаем разговор с него. Виждах лицето му със същата яснота, с която виждах и цифрите на таблото.

Не си в състояние да изпитваш никакви чувства, нали?

О, напротив. Изпитвам екстаз. Изпитвам разтърсващ емоционален връх, когато отвлечам нова жена. Изпитвам различни степени на възбуда, предвкушане, животинска радост. Изпитвам невероятно чувство на свобода, каквото повечето хора никога няма да изпитат.

Но не и вина?

Виждах го как се хили. Всъщност бях виждал това хилене и преди. Аз знаех кой е той.

Отново бях започнал да мисля като чудовищата. Бях се превърнал в убиец на дракони. Ненавиждах тази отговорност. Ненавиждах и тази част от мен, която се превръщаше в чудовище. Но нищо не можех да направя, за да спра, след като веднъж бях стигнал дотук.

Аз бях пред къщата на Казанова в Дърам. Чуковете на страха леко потропваха в сърцето ми. Чаках го от четири нощи.

Без партньор. Без път за връщане назад.

Никакви проблеми засега. Можех да бъда не по-малко търпелив от него.

Сега аз бях излязъл на лов.

Поех си рязко и дълбоко въздух и се почувствах леко замаян. Ето го!

Казанова излизаше от къщата си. Наблюдавах лицето му, наблюдавах езика на тялото му. Той беше самоуверен, напълно сигурен в себе си.

Детектив Дейви Сайкс спокойно се приближи до колата си малко след единайсет часа на четвъртата нощ. Беше силен мъж, атлетичен. Носеше дънки, тъмно яке, високи черни маратонки. Качи се в десет-дванайсетгодишна тойота кресида, която държеше в гаража си.

Тойотата явно беше неговата кола за волни пътешествия, неговият файтон, анонимният автомобил за качване на стопаджийки. „Свършени престъпления“. Дейви Сайкс имаше изработена технология на поведението. Беше детектив в това разследване повече от дванайсет години. Беше наясно, че ФБР ще разследва всеки местен полицаи, след като поеме случая. И се беше подготвил със „свършено“ алиби. Сайкс дори беше променил датата на едно от отвличанията, за да „докаже“, че е бил извън града, когато се е случило.

Запитах се дали сега ще дръзне да преследва нова жена. Дали вече е излизал, за да дебне и ловува? Какво чувстваше? Какво си мислеше точно в този момент, питах се аз, докато гледах как тъмната тойота излиза на заден ход от гаража. Дали Рудолф му липсваше? Щеше ли да продължи сам тяхната игра, или щеше да я прекрати? Способен ли беше да спре играта?

Толкова силно исках да го хвана. В началото на разследването Сампсън беше казал, че случаят е прекалено личен за мен. Той беше прав. Никога досега не бе имало по-личен случай.

Опитах се да мисля така, както може би разсъждаваше той. Опитах се да вляза в неговия ритъм. Подозирах, че вече си е набелязал нова жертва, макар да не смееше още да я отвлече. Дали и тя беше някоя умна и красива колежанка? Може би сега щеше да промени стила си. Едва ли. Той прекалено много обичаше своя живот.

Карах по петите на чудовището по тъмните пусти улици в югозападната част на Дърам. Кръвта пулсираше в главата ми. Не чувах почти нищо друго. Карах с изгасени фарове, докато Дейви Сайкс се движеше по страничните улички. Може пък да беше излязъл само до кварталната кръчма за цигари и бира.

Мислех си, че най-сетне съм разбрал какво се е случило през 1981 година и вероятно съм разгадал убийството на златната двойка, шокирало университетската общност в Чапъл Хил. Уил Рудолф е планирал и извършил двете жестоки сексуални убийства, докато е бил студент. Той се е „влюбил“ в Роу Тиърни, но тя си е падала по футболни звезди. Детектив Дейви Сайкс се е срещнал с Рудолф и го е разпитал по време на последвалото полицейско разследване.

В определен момент той е започнал да споделя своите тъмни, забранени тайни с блестящия студент по медицина. Всеки от тях е разбрал за другия. Чувствали са го, усещали са го. И двамата отчаяно са копнеели да споделят своите тайни с някого. И изведнъж са се открили взаимно. Близнаци.

Сега аз бях убил единствения му приятел. Искаше ли Дейви Сайкс да ми отмъсти? Знаеше ли, че карам след него? Какво си мислеше в този момент? Искях да заловя не само него, исках да пленя мислите му.

Казанова зави по шосе № 40 и се отправи на юг. Според лъскавите бели надписи на зелен фон край пътя, той пътуваше към Гарнър и Маккълърс.

Отклони се от шосето на изход №35, на който пишеше с дебели букви „Към Маккълърс“. Беше изминал петдесетина километра. Наближаваше единайсет и половина. Часът на вампирите.

Имах намерение да го довърша тази нощ, без значение как. Никога не бях правил това преди, никога през цялата си кариера.

Този път беше нещо лично.

На километър и половина от отклонението за магистрала № 41 един камион форд изскочи от скрит в мрака страничен път. Това беше неочакван късмет. Тежкотоварният червен камион попадна между Сайкс и мен, осигурявайки ми известно прикритие. Не голямо, но достатъчно за няколко километра.

Тойотата най-сетне се отклони от главния път няколко километра след Маккълърс. Сайкс остави колата на претъпкания паркинг пред един бар, наречен „Спортни вести“. Никой не би забелязал една кола повече.

Точно това го издаде в началото. Точно затова дори Кайл Крейг фигурираше в моя списък със заподозрени. Казанова явно знаеше за всяко действие на полицията, и то преди тя да го е предприела. Допусках, че той е отвлякъл някои жени, след като се е натъкнал на тях именно в качеството си на офицер от полицията. Детектив Дейви Сайкс! Той прилекна в професионална стойка за стрелба онзи следобед на улицата в Чапъл Хил. Тогава разбрах, че също е полицай.

Докато се ровех из вестникарските статии за убийството на златната двойка, попаднах на неговото име. Сайкс е бил начинаещо ченге в екипа, разследващ случая. Разпитвал е един студент на име Уил Рудолф, но никога не спомена пред никой от нас, никога не ни намекна дори, че се е срещал с Рудолф през 1981 година.

Подминах „Спортни вести“ и паркирах край пътя веднага след първия завой. Слязох от колата и тръгнах на бегом обратно към бара. Точно в този момент видях Сайкс да пресича пътя пеша.

Казанова вървеше по един страничен път, пъхнал ръце в джобовете на панталоните си. Изглеждаше така, сякаш живее някъде тук, в малкия град. Пистолет с електрически заряд ли криеш в един от тези дълбоки джобове? Усещаш ли отново познатите изгарящи иглички? Върна ли се тръпката?

Пътят навлезе в борова гора и Сайкс ускори ход. Той беше доста бърз за едър мъж. Можеше да ми се изплъзне. Нечий живот в тази мирна околност можеше да бъде изложен на риск. Още една Шуши

Крос. Още една Кейт Мактиърнън. Спомних си думите на Кейт: „Намушкай го с кол в сърцето, Алекс, като вампир.“

Извадих деветмилиметровия „Глок“ от кобура. Лек. Ефикасен. Полуавтоматичен. Дванайсет смъртоносни изстрела. Зъбите ми бяха стиснати толкова силно, че изпитвах болка. Изключих фактора „сигурност“. Бях готов да очистя Дейви Сайкс.

Вървах и се взирах в зловещите сенки на боровите клони. Пред мен на фона на пълната бледожълта луна изникна островърха къща. Бързо се промъкнах по мекия килим от борови иглички. Не вдигах никакъв шум. Бях влязъл в неговото темпо и поддържах неговия ритъм.

Видях как Казанова се приближава към островърхата къща с нарастваща скорост. Познаваше пътя. Явно е бил тук и преди. Бил е тук, за да планира нещата, да проучи поредната жертва, да подготви всяка подробност.

Хукнах към къщата. И тогава го изгубих от поглед. За секунда. Може би се беше шмугнал вътре.

В къщата светеше само една мъждива лампа. Сърцето ми всеки момент щеше да се пръсне, ако не успеех първо да го застрелям. Пръстът ми не се отделяше от полуавтоматичния спусък.

„Намушкай го с кол в сърцето, Алекс, като вампир.“

Очисти Сайкс.

Мъчех се да овладее чувствата си, да намеря скрития си резерв от спокойствие, докато тичах към покритата задна веранда, потънала в мрак и играещи сенки. Чух бръмченето на климатична инсталация вътре. Забелязах олющена лепенка на белосаната входна врата. На нея пишеше: „Аз живея заради сладкишите на баба.“

Той беше открил още една хубавица. Тази нощ щеше да я отвлече. Звярът не можеше да се спре.

— Добър вечер, Крос. А сега свали пистолета. Направи го много бавно, задник такъв — каза дълбокият глас някъде от тъмното зад мен.

За миг затворих и двете си очи. Свалих пистолета и след това го хвърлих на ливадата сред тревата и боровите иглички. Усещах тялото си като асансьор по време на свободно падане.

— Сега се обърни, кучи сине. Гаден, шибан натрапник.

Обърнах се и погледнах Казанова в лицето. Най-сетне беше пред мен, само на една ръка разстояние. Беше насочил полуавтоматичен браунинг към гърдите ми.

Край на задълбочените размисли, сега ми оставаха само голите инстинкти. Оставих десния ми крак да се подгъне, сякаш бях изгубил опора. После забих юмрук в главата на Сайкс, така че свитки му излязоха от очите. Това беше жесток удар, зашеметяващ топовен изстрел.

Сайкс се свлече на колене, но веднага се изправи. Сграбчих го за якето и го блъснах в стената на къщата. Ръката му изпука в дъските и изпусна оръжието. Чувствах се на сигурна почва и отново го нападнах. От емоционална гледна точка моментът беше изцяло в добрата стара традиция на уличния бой. Така го исках. Тялото ми изпитваше остра нужда от физически контакт и облекчение.

— Хайде, копеле — предизвика ме той. И на него му се искаше да се бие.

— Нямай грижа — отвърнах. — Ето ме.

В къщата светна още една лампа.

— Кой е там?

Звукът на женския глас ме свари неподготвен.

— Кой е там?

Юмрукът му се понесе към мен със страхотен замах. Доста добра скорост и точен прицел. Той беше не само любовник, но и приличен боксьор. Спомних си думите на Кейт, че е ужасно силен. Но нямах намерение да губя ценно време в смъртоносната му хватка.

Посрещнах удара с горната част на ръката си и за миг тя се вцепени. Добре де, наистина беше силен. Стой далеч от силата му, предупредих се аз. Удряй го обаче. Удряй, удряй.

Изстрелях мощен десен ъперкът в стомаха му. Мислех за Кейт и побоя, който ѝ беше нанесъл заради, неподчинението ѝ. Ясно си припомних и последния побой, който я бе смазал.

Забих още веднъж дясната си ръка в стомаха му. Усетих как омекна. Мисля, че го ударих под пояса. Сайкс простена и се свлече. Това беше трик, хитър номер от негова страна.

Светна ми един юмрук, който попадна в слепоочието ми. Главата ми дрънна като камбана. Аз изсумтях и започнах леко да подскачам, за да му покажа, че не ме е наранил. Това вече беше уличен бой във вашингтонски стил. *Хайде, бяло момче! Удари ме, чудовище.* Толкова пъти бях мечтал за този миг.

Отново забих пестник в долната част на стомаха му. Убий тялото и главата ще умре. Искях да направя и главата му на пихтия. За всеки случай го цапардосах и по носа. Най-доброто ми попадение досега. Сампсън щеше да се гордее с този удар. Аз се гордеех.

— Това е за Сампсън — казах му през стиснати зъби. — Той ме помоли да ти предам това. Лично да ти го връча.

Ударих го в гърлото и той се задави. Продължих да подскачам. Аз не само приличах на Мохамед Али, но можех и да се бия като него, когато се налагаше. Можех да защита това, което имаше нужда от защита. Можех да бъда уличен побойник, ако ситуацията го изискваше.

— Това е за Кейт.

Отново забих един удар в носа на Сайкс. След това един десен прав в лявото око. Лицето му цъфна разкошно. *Намушкай го с кол в сърцето, Алекс, като вампир.*

Знаех, че той е силен, в добра форма и все още опасен. Отново се нахвърли срещу мен. Държеше се като разярен бик по време на корида.

Отстъпих встрани и той наниза ръката си от лакътя надолу в стената на къщата, като че ли искаше да я изравни със земята. Малката къща изскърца и се разклати.

Светнах един жесток юмрук в слепоочието му. Главата му силно се отметна назад и така се удари в алуминиевия кант на прозореца, че един зъб му се откърти. Той започна да се олюлява и да диша на пресекулки. Внезапно в далечината се чу вой на сирени. Жената вътре беше извикала полицията. Но нали аз бях полицията?

Някой ме удари отзад, и то жестоко.

— О, мили Боже, не — простенах аз и се опитах да се отърся от болката.

Не беше възможно! Нямаше начин точно това да се случи!

Кой ме беше ударил? Защо? Не можех да схвана, не можех да разбера, не можех да избистря съзнанието си толкова бързо.

Бях замаян и наранен, но въпреки всичко се обърнах.

Видях една накъдрена руса жена, облечена с прекалено голяма тениска с надпис „Селскостопанска помощ“. Тя все още държеше лопатата, с която току-що ме беше халосала.

— Веднага да оставиш приятеля ми! — изкрещя тя. Лицето и вратът ѝ бяха кървавочервени. — Остави го, или ще те ударя отново. Да не си докоснал повече моя Дейви.

Моя Дейви?... Мили Боже! Главата ми се въртеше, но аз приех съобщението. Поне така си мислех. Дейви Сайкс беше излязъл да се види с приятелката си. Той не преследваше никого. Не беше дошъл да убива. Той беше гадже на „Селскостопанската помощ“.

Май изгубих играта, помислих си аз, отстъпвайки от Сайкс. Може би акълът ми бе прегорял във фурната окончателно и безвъзвратно. А може би бях като повечето детективи, разследващи убийства, които познавах — преуморен от работа и склонен към непоправими пропуски. Бях допуснал грешка. Не бях прав за Дейви Сайкс — само че не разбих как се получи така.

Кайл Крейг пристигна в къщата в Маккълърс след по-малко от час. Както обикновено той беше спокоен и абсолютно безизразен.

— Детектив Сайкс има роман с тази жена вече повече от година. Ние знаехме за това. Сайкс не е заподозрян. Той не е Казанова. Иди си у дома, Алекс. Просто си иди. Нямах повече работа тук.

Аз не се прибрах у дома. Отидох в болницата при Кейт. Тя не изглеждаше добре. Беше бледа и измъчена, слаба като чироз. Но състоянието ѝ се бе подобрило значително. Тя беше излязла от комата.

— Виж ти кой се е събудил най-сетне — казах аз още от прага на стаята.

— Заловил си едно от лошите момчета, Алекс — прошепна Кейт, щом ме видя. Едва-едва се усмихна. Говореше бавно и несигурно. Това беше Кейт, но не съвсем Кейт.

— Ти видя ли това в сънищата си? — попитах я аз.

— Че как — усмихна се тя отново. Тази нейна сладка усмивка. — Ако искаш да знаеш, сънувах го.

— Донесъл съм ти малък подарък — казах ѝ аз. Подадох ѝ едно кафяво мече, облечено като лекар. Кейт взе мечето и продължи да се усмихва. Вълшебната усмивка я караше да изглежда почти като старата Кейт.

Сложих ръка до нейната. Целунах подутата ѝ глава, сякаш беше най-нежното цвете, което се е раждало някога на земята. Прелетяха искри, странни искри, но може би най-силните досега.

— Липсваше ми повече, отколкото бих могъл да изразя с думи — прошепнах в косите ѝ.

— Кажи го пак — прошепна ми тя. После отново се усмихна. И двамата се усмигнахме. Речта ѝ може би наистина беше леко забавена, но не и съзнанието ѝ.

Десет дена по-късно Кейт се качи на една тромава метална проходилка на четири крака. Оплакваше се, че мрази тази „джаджа“ и ще я захвърли след седмица. Всъщност процесът ѝ отне почти четири седмици, но и това постижение се смяташе за чудо.

Ужасният побой беше оставил вдлъбнатина с формата на полумесец от лявата страна на челото ѝ. Засега тя отказваше да я отстрани с пластична операция. Смяташе, че белегът ѝ придава неповторим характер.

В известен смисъл беше така. Това беше истинската, неподправена Кейт Мактиърнън.

— Освен това белегът е част от историята на моя живот. Това е неговият смисъл — казваше тя. Говорът ѝ беше близо до нормалния и постепенно се избистряше.

Всеки път, когато виждах полумесеца на челото на Кейт, аз си спомнях за Реджиналд Дени, шофьор на камион, който беше жестоко пребит по време на масовите вълнения в Лос Анджелис. Спомнях си как изглеждаше след произнасянето на първата присъда. Главата на Дени беше страхотно нарязана, направо надупчена от едната страна. Когато го видях по телевизията една година след инцидента, той изглеждаше по същия начин. Мислех си също за един разказ на Натаниел Хоторн, наречен „Белег по рождение“. Белегът на Кейт я правеше по-съвършена. Поне в моите очи с този полумесец тя беше още по-красива и необикновена отпреди.

По-голямата част от юли прекарах у дома във Вашингтон с децата и Нана. На два пъти отскачах до Дърам да видя Кейт, но това беше всичко. Колко бащи успяват да прекарат цял месец с децата си, влизайки в ритъма на техния щур и неудържим бяг през детството? През това лято Деймън и Джани тренираха бейзбол. Освен това в програмата им имаше музика, филми, шумни разговори на общи теми плюс пристрастяване към бисквити с шоколадови парченца в тях. И двамата спяха под едно одеяло с мен през първите десетина дни — докато се съвзема, докато забравя последните месеци от живота си в ада.

Притеснявах се, че Казанова ще ме преследва, за да отмъсти за убийството на най-добрия си приятел, но засега от него нямаше ни вест, ни кост. В Северна Каролина не бе отвлечена нито една красавица. Вече нямаше капка съмнение, че Дейви Сайкс не е Казанова. Няколко души от местната полиция бяха подложени на разследване, включително неговият партньор Ник Ръскин и дори шефът му Хатфийлд. Всички ченгета имаха алиби и ги бяха пуснали да си вървят по живо по здраво. Кой, по дяволите, беше Казанова тогава? Нима щеше просто да изчезне като подземната му къща? Нима му се бяха разминали всичките отвратителни убийства? Беше ли способен да спре да убива?

Една нощ в края на юли към един часа телефонът иззвъня. Нана и децата вече си бяха легнали. Аз свирех джаз на пианото както за собствено удоволствие, така и за да държа на крака няколкото пияници по Пета улица с музиката на Майлс Дейвис и Дейв Брубек.

На телефона беше Кайл Крейг. Изръмжах, като чух спокойния му глас.

Очаквах лоши новини, разбира се, но не точно такива, каквито научих през тази нощ.

— По дяволите, Кайл, какво има? — попитах го аз направо, опитвайки се да обърна неочакваното му обаждане на шега. — Нали ти казах да не ми се обаждаш никога повече.

— Този път се наложи, Алекс — просъска той по междушатската линия. — Сега ме слушай внимателно.

Кайл говори в продължение на близо половин час и ми съобщи нещо, което изобщо не бях очаквал. Беше нещо много, много по-лошо.

След като затворих, аз се върнах на верандата. Дълго седях там и мислех какво да правя сега. Нищо не можех да направя, абсолютно нищо.

— Няма да има край — прошепнах аз на стените.

Отидох да си взема пистолета. Мразех да го държа у дома. Проверих всички врати и прозорци на къщата. Най-накрая си легнах.

Отново чух думите на Кайл, докато лежах в тъмната спалня. Чух го да ми съобщава своята шокираща сензация. Видях лицето, което не исках да виждам никога повече. Спомних си всичко.

— Гари Сонеджи е избягал от затвора, Алекс. Оставил е бележка. Там пише, че ще се отбие да те види в скоро време.

Няма да има край.

Лежах в леглото и размишлявах върху факта, че Гари Сонеджи все още иска да ме убие. Той самият ми го каза. Беше разполагал с достатъчно време в затвора, за да обмисли натрапчивия си план — как, къде и кога да го направи.

Най-накрая заспах. Беше на зазоряване. Започваше нов ден. Наистина няма да има край.

Имаше още две загадки, които трябваше да бъдат решени, или поне изчистени от последствия по най-добрия възможен начин. Първо, загадката Казанова и неговата самоличност. И второ, загадката между мен и Кейт.

Двамата с нея отидохме в Аутър Банкс, Северна Каролина за шест дена в края на август. Настанихме се до едно живописно ваканционно селище, наречено Нагс Хед.

Тромавата метална проходилка беше пенсионирана, макар че понякога Кейт се разхождаше с един чепат старомоден бастун. Той ѝ служеше най-вече за тренировки по карате. Тя го използваше като боен прът на плажа и го въртеше около главата и тялото си изключително умело.

Докато я гледах, си мислех, че тя изглежда почти ослепително. Отново беше в добра форма. Лицето ѝ беше почти като преди с изключение на белега.

В много отношения това беше идиличен период. Струваше ни се, че всичко си е на мястото. И двамата чувствахме, че сме заслужили една ваканция, ако не и нещо повече.

Всяка сутрин закусвахме на верандата с изглед към блестящия Атлантически океан. (Аз готвех, когато беше мой ред да правя закуската, а когато Кейт беше дежурна по кухня, тя отскачаше до Нагс Хед и купуваше кифли и понички с баварски крем.) Ходехме на дълги разходки покрай брега. Ловяхме лефери и печехме рибата направо на плажа. Понякога просто наблюдавахме лъскавите катери, патрулиращи в океана. Един ден отидохме да погледаме откачените планеристи, които летяха над високите дюни в Джокис Ридж.

Чакахме Казанова. Предизвиквахме го да ни нападне. Засега той не проявяваше интерес, или поне така изглеждаше.

Мислех си за книгата и едноименния филм „Принцът на мрака“. Двамата с Кейт приличахме малко на Том Уингоу и Сюзан Лоуънстейн, само че бяхме свързани по различен, макар и също толкова сложен

начин. Спомнях си, че Лоуънстейн беше освободила потребността на Том Уингоу да изпитва и дарява любов.

В една ранна августовска сутрин ние бавно се потопихме в дълбоката, тъмносиня вода на океана. По-голямата част от плажната ни компания още не беше се събудила. Самотен кафяв пеликан пляскаше с криле във водата.

Хванахме се за ръце под леките вълни. Всичко беше свършено като на живописна пощенска картичка. Защо тогава имах чувството, че там, където би трябвало да се намира сърцето ми, зее дупка? Защо все още бях вманиачен на тема „Казанова“?

— Мислиш си за лоши неща, нали? — здраво ме сбута Кейт с бедрото си. — Ти си във ваканция. Мисли си за ваканционни неща.

— Всъщност си мислех за много хубави неща, но те ме карат да се чувствам зле — казах ѝ аз.

— Знам я тая шантава песен — скастри ме тя. Целуна ме, за да ме увери, че сме един отбор в каквато и игра да сме се включили. — Хайде да се надбягваме. Аз ще те надмина до Кокина Бийч — предложи ми тя. — Готови, старт, пригответи се да загубиш.

Хукнахме да бягаме. Кейт не даваше никакви признаци за накуцване. Скоростта се увеличаваше. Тя беше толкова силна — във всяко едно отношение. И двамата бяхме силни. На финала се хвърлихме в стената на сребристобелия прибой. Не искам да загубя Кейт, мислех си аз, докато тичах. Не исках това да свърши. Не знаех какво да направя, за да не свърши.

През една топла неделна нощ лежахме на старо индианско одеяло на плажа. Подухваше лек ветрец. Обсъдихме стотина въпроса от дневния ред. Вече бяхме пирували с печена патица в боровинков сос, която бяхме сготвили заедно. Кейт беше облечена с тениска, на която пишеше: „Имай ми доверие, аз съм лекар“.

— И аз не искам да свърши — каза Кейт с тежка въздишка. — Алекс, нека обсъдим някои от причините, поради които и двамата смятаме, че то трябва да свърши.

Поклатих глава и се усмихнах на познатия, лишен от увъртания стил.

— О, Кейт, това никога няма да свърши. Това време винаги ще си остане наше.

Кейт сграбчи ръката ми и я задържа в двете си ръце. Дълбоките ѝ кафяви очи бяха напрегнати.

— Защо тогава трябва да свърши тук?

И двамата знаехме някои от причините, макар и не всички.

— Прекалено много си приличаме. В края на краищата ще изгърмим — казах аз с полупредизвикателен тон.

— Това ми звучи като древно пророчество, което не може да не се сбъдне — каза Кейт.

Но и двамата знаехме, че казвам истината.

Тя стисна ръката ми малко по-силно.

— Толкова е тъжно, че ми се плаче. Ето че се разплаках. Видя ли сега?

— Тъжно е — съгласих се аз. — Това е най-тъжното нещо на света.

Лежахме прегърнати на бодливото одеяло до сутринта. Спахме под звездите и слушахме постоянния прибой на Атлантика. През тази нощ в Аутър Банкс всичко изглеждаше нежно докоснато с перцето на вечността. Е, почти всичко.

Кейт се обърна към мен в просъница.

— Алекс, той ще ни нападне отново, нали?

Не знаех със сигурност, но такъв беше замисълът.

Тик-пат.

Той все още беше лудо влюбен в Кейт Мактиърнън, но сега чувството беше много по-смустващо и сложно от мисълта за съдбата на доктор Кейт. Тя и Алекс Крос се бяха наговорили да разрушат уникалното му творение, неговото скъпоценно и много лично изкуство, неговия начин на живот. Почти всичко, което той някога беше обичал, си бе отишло или се разпаднало. Беше време да се завърне. Да им даде да разберат веднъж и завинаги. Да им покаже истинското си лице.

Казанова осъзна, че най-добрият му приятел му липсва повече от всичко останало. В края на краищата това беше доказателство, че не е луд. Той можеше да обича, да изпитва чувства. Беше гледал с отчаяние как Алекс Крос застрелва Уил Рудолф на улиците на Чапъл Хил. Рудолф струваше колкото десет Алекс Кросовци, а сега Рудолф беше мъртъв.

Рудолф беше рядък гений. Уил Рудолф беше Джекил и Хайд, но само Казанова беше способен да оцени и двете страни на неговата личност. Припомняше си годините, прекарани заедно, и не можеше да ги изхвърли вече от главата си. И двамата разбираха това изтънчено удоволствие, което се усилваше от самия факт, че е забранено. Това бе ръководен принцип, който стоеше зад лова, колекцията от умни, красиви, талантиливи жени и в крайна сметка зад дългата серия от убийства. Невероятната, несравнима тръпка от нарушаването на свещените табу на обществото, от изживяването на перфидните фантазии беше нещо, на което не можеха да устоят. Имаше удоволствия, които просто не бяха за вярване.

Например самият лов: подбора, наблюдението и отвличането на красиви жени заедно с най-интимните им принадлежности.

Но сега Рудолф си беше отишъл завинаги. Казанова имаше чувството, че е разцепен на две. Трябваше отново да възстанови контрола върху себе си. Точно това целяха действията му в този момент.

Трябваше да признае някои качества на Алекс Крос. Той беше на косъм от залавянето му. Запита се дали Крос си дава сметка за това. Беше маниак: това бе неговото предимство пред другите в това преследване. И никога не се отказваше — не и преди да бъде убит.

Крос беше заложил този чудесен малък капан в Нагс Хед за него. Беше предвидил, че той ще нападне него и Кейт Мактиърнън. Защо тогава да не оставим нещата наистина да се случат, като контролираме обстоятелствата? Защо, наистина?

През нощта, в която той пристигна в Аутър Банкс, имаше почти пълнолуние. Казанова различи силуетите на двама мъже сред високата, поклащаща се трева на дюните пред него. Това бяха агенти на ФБР, изпратени да охраняват Крос и доктор Кейт. Специално подбрана охрана.

Запали фенерчето си, така че двамата да могат да го видят, като се приближава. Да, той можеше да се впише във всяка ситуация. Това беше част от неговия гений, но, разбира се, само една малка част от неговото изкуство.

Когато се приближи дотолкова, че да могат да го чуят, Казанова поздрави агентите.

— Здравейте, аз съм, всичко е наред.

Обърна фенерчето нагоре, за да освети лицето си. Нека го видят, нека видят кой е той.

Тик-пат.

Беше мой ред да се погрижа за закуската и в името на демокрацията аз реших да отдам предпочитание на любимите на Кейт кифли вместо на моя покрит с печална слава омлет с кашкавал и лук. Реших да направя един крос до малката скъпарска хлебарница в Нагс Хед и обратно. Понякога кросовете ми помагат да подредя мислите си.

Тичах на зигзаг през леко поклащащата се, израсла до кръста трева по дюните, която преминаваше в павирани пътища в заблатените части и в града. Беше един прекрасен ден от късното лято.

Тичането постепенно ме успокои. Агентът, който ме охраняваше, лежеше на земята, така че едва го забелязах.

Един рус мъж с морскосиньо яке и панталони в защитна окраска лежеше проснат сред високата трева непосредствено до пътеката. Сякаш вратът му беше счупен. Не беше умрял отдавна. Тялото му беше още топло, когато се опитах да напипам пулса му.

Мъртвият беше агент на ФБР. Той беше професионалист и не беше лесно да бъде изваден от строя. Беше оставен тук да охранява мен и Кейт, да ни помогне да заложим капан на Казанова. Планът беше на Кайл Крейг, но ние с Кейт го одобрихме.

— О, не — изръмжах аз. Извадих пистолета си и се втурнах обратно към къщата. Кейт беше в голяма опасност. Това се отнасяше и за двама ни.

Опитах да се съсредоточа и да мисля като Казанова, да си представя какво би направил той сега и най-вече какви възможности се разкриват през него. Очевидно защитеният периметър около къщата беше пробит.

Кой, по дяволите, беше той? С кого ми предстоеше да се бия?

Не очаквах втори труп, затова почти се препънах в него. Той беше скрит в тревата на дюните. И този агент беше облечен в морскосиньо яке. Лежеше по гръб и рижата му коса беше гладко сресана. Нямаше следи от бой, безжизнените му кафяви очи втренчено гледаха нагоре към кръжащите чайки и мазно-жълтото слънце. Още един мъртъв агент на ФБР.

Сега вече ме обхвана паника и аз полетях обратно през полегналата от силния бриз трева. Къщата беше тиха и спокойна, точно както я бях оставил.

Бях почти сигурен, че Казанова е вече тук. Той беше излязъл на лов за нас. Беше време да му платим сметките. Той трябваше да се справи с това, без да губи нито миг. Или може би просто търсеше възмездие за Рудолф.

Вдигнах моя „Глок“ и предпазливо влязох през покритата с мрежа срещу комари входна врата. В хола нищо не помръдваше. Единственият звук идваше от бръмченето на стария хладилник в кухнята, който цвърчеше като ято комари.

— Кейт! — извиках аз. — Той е тук! Кейт! Той е тук! Казанова е тук!

Втурнах се през хола към първата спалня на долния етаж и блъснах вратата.

Кейт не беше там, където я бях оставил преди няколко минути.

Бързо заех приведена стойка и отново излязох в коридора. Изведнъж вратата на килера се отвори. Една ръка се протегна и ме сграбчи.

Рязко се извих надясно.

Беше Кейт. Лицето ѝ изразяваше решителност и неподправена ненавист. Не видях страх в очите ѝ. Тя сложи пръст върху устните си.

— Шт — прошепна. — Добре съм, Алекс.

— И аз. Засега.

Отправихме се под строй към кухнята, където се намираше домашният ни телефон. Трябваше веднага да се свържа с полицията в Кейп Хатерас. Те щяха да съобщят на Кайл и ФБР.

В тесния коридор беше тъмно и аз видях металното проблясване едва когато беше вече твърде късно. Някакво продълговато жило се заби в лявата част на гърдите ми и в същия миг ме прониза непоносима болка.

Беше смъртоносен изстрел. Отлично изпълнен. Той ме порази с електрически пистолет по последна дума на техниката.

Мощният електрически шок разтърси цялото ми тяло. Сърцето ми забарабани. Усетих миризмата на собствената си изгоряла плът.

Не знам как го направих, но се хвърлих към него. Това е проблемът с електрическите пистолети, дори с такъв скъп „Тензор“ от

осемдесет хиляди волта. Те невинаги могат да повалят силни мъже. Особено откачили мъже с чувство за върховна цел.

Не ми беше останала много сила. Не и достатъчно за Казанова. Гъвкавият и мощен убиец отстъпи встрани и ми нанесе жесток саблен удар във врата. Удари ме още веднъж и ме повали на колене.

Този път той не носеше маска.

Вдигнах очи към него. Беше си пуснал лека брада като Харисън Форд в началото на „Беглеца“. Кестенявата му коса беше сресана назад — по-дълга и по-непокорна отпреди. Беше си позволил малко запуснат вид. Дали не беше в траур заради най-добрия си приятел?

Без маска. Искаше да видя кой е. Знаеше, че играта му е провалена.

Ето го най-сетне Казанова. Бях се доближил почти до истината с Дейви Сайкс. Бях сигурен, че трябва да е някой от полицията в Дърам. Чувствах, че е свързан с убийството на златната двойка. Но той беше покрил всички следи. Имаше алиби, което доказваше, че е невъзможно той да е убиецът.

Вторахих се в безизразното лице на детектив Ник Ръскин.

Ръскин беше Казанова. Ръскин беше Звярът.

— Мога да правя каквото си искам! Не забравяй това, Крос — каза той. Беше постигнал съвършенство в своето изкуство. Сливаше се с обкръжението толкова добре, беше си създал най-подходящата фасада като детектив. Местната звезда, местният герой. Човекът, върху когото най-трудно можеше да падне подозрение.

Ръскин пристъпи към Кейт, докато аз лежах безпомощен, омаломощен от жилото на „Тензора“.

— Ти ми липсваше, Кейти. Липсвах ли ти и аз? — леко се засмя той. Но в очите му имаше лудост. Той най-сетне беше прехвърлил границата на самоконтрола. Дали причината беше в смъртта на „близнака“? — Е, липсвах ли ти? — повтори той, докато се приближаваше към нея с мощния „Тензор“ в ръка.

Кейт не отговори. Вместо това тя се хвърли срещу него. Беше жадувала за този момент тъй дълго. Един експлозивен ритник в дясното рамо на Казанова изби оръжието от протегнатата ръка. Ритникът беше истинска прелест, блестящо изпълнение. „Удари го още веднъж и бягай оттук“ — исках да извикам на Кейт.

Но още не можех да говоря. Нищо не се получи. Най-накрая опитах да се подпра на едното си рамо.

Кейт летеше срещу него по същия начин, по който беше тренирала на плажа. Казанова беше едър и силен мъж, но силата на Кейт извираше от гняв, равностоеен на неговия. Нека дойде да се хванем гуша за гуша, каза ми тя много отдавна.

Беше светкавично бърз, съвършен боец. Надминаваше дори собствените ми очаквания. Не видях следващия удар. Пречеше ми неговото тяло. Мярна ми се как главата на Ник Ръскин рязко се отметна на една страна и дългата му коса се разпиля във всички посоки. Краката му се разтрепериха. Тя го беше поразила.

Кейт се засили и отново го удари. Светкавично бърз удар се стовари в лявата част на лицето му. Искаше ми се да ѝ изръкопляскам. Но юмрукът ѝ не можа да го спре. Ръскин беше неуморим, но същото важеше и за нея.

Той се хвърли към нея и Кейт го зашемети отново. Лявата му буза цъфна. Това беше лошо стиковане между двамата, откъдето и да го погледнеш.

Тя му заби един юмрук в носа и той се огъна. Простена високо. Нямаше да се изправи отново. Кейт победи.

Сърцето ми биеше като камбана в гърдите. Видях как Ръскин посяга към кобура, пристегнат към глезена му. Казанова нямаше да загуби от една жена или от когото и да било друг.

Оръжието се оказа в ръката му като при сръчен фокуснически трик. Беше полуавтоматичен „Смит & Уесън“. Той променяше правилата на играта.

— Аааа! — изкрещя срещу него Кейт.

— Ей, задник — казах му аз с дрезгав шепот. И аз променях правилата на играта.

Казанова се обърна. Видя ме и насочи пистолета към мен. Аз държах моя „Глок“ с две ръце. Те трепереха, но все пак бях успял да приседна. Изпразних почти целия пълнител в него. Намушкай го с кол в сърцето като вампир. Точно това и направих.

Казанова тежко се строполи назад към стената. Тялото му потрепери. Краката му останаха неподвижни. На лицето му беше изписан шок. Той осъзна, че в крайна сметка не е свръхчовек.

Очите му се обърнаха нагоре и сякаш изчезнаха в черепа. Виждаше се само бялото. Краката му приритаха веднъж, после още веднъж и накрая спряха. Казанова умря почти моментално на пода на къщата.

Изправих се на гумените си крака. Забелязах, че лъщя от пот. Леденостудена пот. Адски гадно. Хвърлих се към Кейт и двамата останахме притиснати един към друг дълго време. Треперехме от страх, но и от победоносно чувство. Ние бяхме надделели.

— Толкова много го мразех — прошепна Кейт. — Никога преди не съм разбирала значението на тази дума.

Обадих се на полицията в Кейп Хатерас. След това позвъних на ФБР и на децата и Нана във Вашингтон. Най-сетне всичко свърши.

Седях на познатата веранда на моя мил роден дом във Вашингтон. Двамата със Сампсън посрѣбвахме студена бира.

Беше есен и хрущящият студен повей на зимата вече се усещаше във въздуха. Нашите любими и презрени „Редскинс“ отново тренираха на футболния стадион; „Ориолз“ пак бяха отпаднали от борбата за купата. „Тъй върви светът“, беше писал Кърт Вонегът много отдавна, когато аз самият учех в „Джонс Хопкинс“ и сетивата ми за тези проблеми не бяха закърнели.

Виждах децата си в хола. Бяха на канапето и гледаха „Красавицата и Звяра“ за хиляда и не знам кой път. Аз нямах нищо против. Това беше хубава, въздействаща приказка и повторението ѝ не доскучаваше. В утрешната програма за стотен път беше включен „Аладин“, който ми беше любимият.

— В днешните вестници пише, че във Вашингтон има три пъти повече полицаи от средностатистическия брой за страната — ми казваше Сампсън точно в този момент.

— Е, да, но затова пък ние имаме двайсет пъти по-голяма престъпност — казах аз. — Както се изразяваше един от бившите ни кметове, „като изключим убийствата, Вашингтон се слави с едно от най-ниските нива на престъпност в страната“.

Сампсън се разсмя. Аз също. Животът най-сетне се връщаше към нормалните си измерения.

— Добре ли си? — попита ме той след малко. Не ми беше задавал този въпрос, откакто се бях прибрал от Юга, от Аутър Банкс, от „лятната си ваканция“, както я бях нарекъл за пред хората.

— Екстра. Аз съм велик мъжкар и твърдоглав детектив като теб самия.

— Ти си една торба с лайняни лъжи, Алекс. Десет кило лъжи в торбичка за едно кило.

— Е, и това е вярно. То се разбира от само себе си — признах си аз прегрешението.

— Задах ти шибания въпрос — настоя той. Гледаше ме равнодушно и студено иззад черните очила. Напомняше ми за Картър Урагана от времето, когато още се боксираше. — Тя липсва ли ти, човече?

— Разбира се, че ми липсва. Да, за Бога. Но вече ти казах, че съм добре. Никоя жена не ми е била такъв приятел. А на теб?

— Не. Наясно ли си, че вие и двамата сте много странни?

Той поклати глава. Не знаеше какво да прави с мен. Не можех да му помогна.

— Тя иска да започне практика там, където се е родила. Обещала е на семейството си. Засега това е нейното решение. Аз пък точно сега трябва да съм тук. Да съм сигурен, че пубертетът ти се развива нормално. Това пък е моето решение. Това беше нашето решение в Нагс Хед.

Сампсън замислено сръбна от бирата, както повелява традицията на всички мъжкари. Залюля се на стола и подозрително ме изгледа над гърлото на бирената бутилка. Този му поглед се нарича „бдяща загриженост“.

По-късно вечерта седях на верандата съвсем сам.

Свирех на пианото „Деня на страшния съд“ и „Бог да благослови детето“. Отново размишлявах за Кейт и трънливия проблем за загубата. Повечето от нас някак си се научават да се справят с нея. По един или друг начин всеки се усъвършенства в това отношение.

Докато бяхме в Нагс Хед, Кейт ми разказа една страшна история. Тя беше добър разказвач.

Когато била на двайсет години, чула, че баща ѝ е станал барман в някаква кръчма на границата на Кентъки. Една вечер отишла там. Не била виждала баща си от шестнайсет години. Седнала в мърлявата вмирисана кръчма и наблюдавала баща си близо половин час. Отвратила се от онова, което видяла. Накрая си отишла, без дори да се представи на родния си баща, без да му каже коя е тя. Кейт просто си отишла.

Тя беше труден характер и в повечето случаи това ѝ беше от полза. Благодарение на ината си беше оцеляла след толкова много смърт в семейството. Вероятно точно поради това беше единствената, избягала от къщата на Казанова.

Взирах се в тъмнината през прозорците на верандата и не можех да се отърся от зловещото чувство, че някой ме наблюдава.

Най-накрая се проснах в леглото, но така и не успях да заспя, когато чух, че в къщата се звъни. Силно. Настоячиво. Беда.

Сграбчих служебния пистолет и хукнах към долния етаж, където продължаваше да се звъни. Хвърлих поглед на ръчния си часовник. Три и половина. Часът на вампирите. Беда.

Открих Сампсън притаен до задната врата. Той вдигаше шума.

— Станало е убийство — каза той, когато аз отключих, махнах веригата и му отворих вратата. — Направо ще си оближеш пръстите, Алекс.

Издание:

Джеймс Патерсън. Целуни момичетата

Американска, първо издание

Превод: Десислава Петровска

Редактор: Жечка Георгиева

Художествено оформление: Фараон Дизайн

Печатни коли: 19

Издателски коли: 15,96

Формат: 84/108/32

ИК „Колибри“, 1996 г.

ISBN: 954-529-069-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.